

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAHA İYİ BİR SEN OLABİLİRİM

TARRYN FISHER

THESEUS
yayinevi

"DAMATIN SEN OLABİLİRİM!"
SARISININ KIRILAN KUTLUĞU

"Rahatsız edici, ama tadı damağınızda kalacak!
Sizi, koltuğunuzun kenarına çivileyecek ve sessiz bırakacak."
Claire Contreras, New York Times, en çok satan yazar

Eğer otuz yaşındaysanız, neredeyse her gün çok kötü bir gündür. Göğüsleriniz sarmaya başlamış, gözlerinizin etrafındaki çizgiler derinleşmiştir. Gerçekte kim olduğunuzu bilseler kimsenin sizi sevmeyeceğini öğrenmişsinizdir. Fig Coxbury hayatından bıkmıştır: Onu aldatan eski kocası, belinin etrafında birikmiş fazla yağları ve en önemlisi de yalnızlığı.

Fig, şimdiye kadar olmak istediği her şeyin somut bir hali olan Jolene Avery'ye rastladığında, önce sadece merakından onunla arkadaş olur.

Fig, Jolene'in hayatını tüm ayrıntılarıyla taklit etmeye başlar, çünkü tam olarak kim olduğunu bilen birini bulduğunuzda, sadece onlar gibi olmak istersiniz ve bu dürtünüzü engelleyemezsiniz.

- f theseusyayinevi
- t theseusyayinevi
- @ theseusyayinevi
- www.theseusyayinevi.com

DAHA İYİ BİR SEN OLABİLİRİM

TARRYN FISHER

Düzenleme
Ny.özlem

THESEUS
yayınevi

DAHA İYİ BİR SEN OLABİLİRİM

TARRYN FISHER

Orijinal İsim: I Can Be A Better You
Copyright © 2016 by Tarryn Fisher

ISBN: 978-605-74892-3-4
Yayıncı Sertifika No: 44781

Matbaa: Salmat Basım

Sertifika No: 47771
Baskı: Ankara - Mart 2021

Genel Yayın Yönetmeni Özlem DOĞAN

Çevirmen Elif Ceren BOELEN
Çeviri Editörü Gizem DİKMEN
Kitap Editörü Ceylan HAZİNEDAR
Ece Ceren GÜLTEPE

Kapak Tasarım & Mizanpaj Mehmet KARADOĞAN

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Perseus Yayınevi Basım Yayın Dağ. Ve Dış. Tic. Lmt. Şirketine aittir. Bu kitap KAYI Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Dystel, Goderich & Bourret LLC'den alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılmaz.

THESEUS YAYINEVİ

Söğütözü Mah. Söğütözü Cad. Koç İkiz Kuleler
A Blok Kat:3 No: 2A Daire: 9 Çankaya/Ankara
www.theseusyayinevi.com

theseusyayinevi
www.theseusyayinevi.com

DAHA İYİ BİR SEN OLABİLİRİM

TARRYN FISHER

THESEUS
yayınevi

Amy Holloway İçin
#Imwithyou

*“Yürek her şeyden daha aldatıcıdır, iyileşmez.
Onu kim anlayabilir?”*

Yeremya (Jeremiah) 17:9

B Ö L Ü M

1

Psikopat

DAHA İYİ BİR SEN
OLABİLİRİM

TARRYN FISHER

1

KÖTÜ ANNE

Hak etmediğin şeylere sahip olduğunu görüyorum, onlarla yaşıyorsun. Berbat bir durum. Kırgın hissediyorum çünkü bunları senden daha çok ben hak ediyorum. Ben senden daha iyi bir sen olabilirim, işte işin özeti bu. Ben tam bir kadını, her şey benim içimde.

Küçük kızın sarı saçları vardı. Rüzgâr estiğinde, kafasını gıdıklayan ve bir mısır püskülünü andıran saçları havalandı. Çocukken hep böyle saçlarım olduğunu hayal ederdim. Bilemiyorum nasıl saçlarım olduğunu, çünkü annem bir fotoğrafını çekemeyecek kadar yoğun çalışıyordu. Fotoğraflarını çekecek bile vaktin yoksa neden çocukların olur, söylesene? Bir başka günün, başka konusu... Yine de bilin ki annem bir yosma. Telefonumu kaldırdım ve saçları uçuşan küçük kızın fotoğrafını çektim. Bastırıp çerçeveleteceğin türden bir fotoğraftı. Yakaladığım bu güzellik için gözlerimi takdir ettim.

Onu görür görmez çok uzun bir uykudan uyandım. Kemiklerim gıcırdıyordu, kalbim yenilenmiş bir güçle atıyordu. Gözlerimi kapattım ve bu hediye bana gönderdiği için evrene teşekkür ettim. Sonra telefonumu kaldırdım ve başka bir fotoğrafını çektim çünkü ben boktan bir anne olmayacaktım.

Oydu, bunu biliyordum; tüm istediğim, tüm umduğum. Uzun, siyah saçlı bir kadınla arabaya doğru yürümesini izler-

ken donakaldım. Annesi miydi? Dadısı olabilir miydi? Kah-verengi göz rengi dışında aralarında ortak bir özellik yoktu. Ama sonra küçük kızın kadına anne dediğini duydum. Korktum... Soldum ... Resmen öldüm. *O sandığın kişi değil, kızım.*

Onları yeni yıkanmış, pırıl, bembeyaz Ford Escape'imle parktan eve kadar takip ettim. Arabamın çok dikkat çekeceğinden ve annenin onları takip edeni fark edeceğinden korkuyordum. Çok düşünüyorum, değil mi? Zihnim, çok fazla sekmenin açık kaldığı bir bilgisayar gibidir. Ben çok zekiyim, bu yüzden böyle oluyor. Çok zeki insanların çok düşünceleri vardır ve hepsi birbirinden harika düşüncelerdir.

Zihnimde yeni bir mantık sekmesi açarak kendimi sakinleştirdim. Çoğu anne bunları fark etmez, doğru olanı da zaten bu. Çok meşguller, yavrularına fazla odaklanmışlar: Yüzün silindi mi, ağzına mikrop mu sürüyorsun, alfabeyi biliyor musun? Bana sorarsanız, modern dünya baloncuğunda çok rahatlar. Eskiden anneler başka şeylerden korkuyorlardı: Dizanteri, grip, Kızılderililerin kafa derisini yüzmeleri, çocuk felci... Şimdi endişelendikleri tek şey, çocuklarının meyve suyu kutusunda çok yüksek fruktozlu mısır şurubu olup olmadığıdır. Şimdi anladınız mı durumu? Herkes her zaman yanlış şeyler hakkında tedirgin oluyor. Çok temiz, göze çarpmayan beyaz bir SUV ile sizi eve kadar takip eden bir yabancı olduğunu varsayın, bir narsist yetiştirdiğinizi varsayın, yirmi yıl içinde çocuğunuzun sizden nefret edeceğini, çünkü yeterince sınır koymadığınızı varsayın.

Benzin almak için durdular. Ben de bloğun etrafını dolaştım ve yan taraftaki otoparkta bekledim, her an harekete geçmeye hazırdım. Ben arabalarına bakmaya çalışırken evsiz bir adam camımı çaldı. Ruh halim çok iyi olduğu ve adamın oradan hemen uzaklaşmasını istediğimden ona bir dolar ver-

dim. Olduğum yerden anneyi görebiliyordum. Benzin pompasını yerine taktı, saçları yüzünün her tarafına döküldü ve şoför tarafına doğru yürüdü. Arabamı sürüş moduna geçirdim ve tekrar yola çıktık.

Bir babasının olduğunu varsayarsak, onun saçının ne renk olduğunu da görmek istedim. Günümüzde ebeveynlikle ilgili her şey değişti: İki erkeği veya iki kadını bir araya getir ve onlara bir çocuk ver... Hiçbir şey eskisi gibi değil. Homofobik ya da başka bir şey olduğumdan değil ama eşcinsellere bebek verilip bana verilmemesi haksızlık.

Arabaları bir garaj yoluna girdiğinde, caddenin karşısına, kocaman pembe kiraz çiçekleri olan kocaman ağacın altına park ettim. Dünyanın hayatla aydınlandığı, tüm yeni şeylerin zorlu bir kıştan sonra göze çarptığı, yılın en güzel zamanıydı. Ben hariç... Hayatın boş olduğunu bilerek çiçeklerin yeniden açışlarını izledim ama bu benim hatam değildi. İnsanlar birer sülük, birer asker kaçağı gibiydiler. Kendimi yalnız ve soyutlanmış hissediyordum çünkü benim gibi kimse yoktu. İnsanlar, "*kabilenizi bulun*" derler. Peki, benim kabilemde kimler vardı ve neredeydiler? Büyüdüğüm küçük kasaba kızları mı? Hayır. İlk işimi yaptığım ofisteki kadınlar mı? Kesinlikle hayır. Çok genç yaşta yalnız kalacağımı kabul ettim. Sadece görebildiğim arkadaşlarımla oynadım ve bir yetişkin olarak ilişkilerimin çoğu internet üzerinden oldu. Annenin araba koltuğunda uyuyan kızını çözüp kalçasma yaslamasını uzaktan izledim. Bir kıskançlık sancısı hissettim ama sonra çocuğun kafası, annenin omzundan düştü ve o an, hızlıca yanlarına gitmek istedim ve... Ee sonra?.. Direksiyon başında onları gözetlemeye devam ederken kendime sordum: *Çocuğun kafasını mı düzeltecektim? Çocuğu mu alacaktım? Kötü anne. Bazı insanların çocuğu olmamalı.*

Mütevazı evimden bir mil uzakta, gri tuğla bir Tudor'da yaşıyorlardı. *Ne tesadüf!* Tarihleri kafamda yeniden hesapladım. İki yıl, iki ay, altı gün. Bu çocuk olabilir mi acaba? Öyle olduğundan eminim ama içimde her zamanki o dırdırcı şüphe var. Tüm kötü şeyler olduktan sonra bir medyuma gitmiştim. Bir gün çocuğumun ruhuna rastlayacağımı, onun o olduğunu bileceğimi söylemişti. Onu bir ergen, yetişkin bir kadın olarak o kadar çok düşünmüştüm ki, hatta yaşlılıktan bir hastanede ölürken onun hemşirem olacağını bile hayal etmiştim. Çantamdan bir paket balık kraker çıkardım ve onları zorla ağızıma atmaya başladım.

Tam altı çeyrekte altın renkli bir Sedan, araba yoluna girdiğinde uykuya dalmak üzereydim. Hiç kimse altın renkli Sedan'lardan şüphelenmiyor çünkü onları sadece sıkıcı insanlar kullanıyor, yeterli kişiliğe sahip olmayan insanlar. Mesela kırmızı veya beyaz bir araba... Onlar toplumun tarafsızlarıdır. Karıştırıcılar. Balık kraker poşetini yolcu koltuğuna attım ve dik oturdum, çenemdeki kraker kırıntıları silkeledim. Bir adam çıktı. Saçını görmek için solan ışığa baktım. Rengini göremeyecek kadar karanlıktı. Hayatları mahveden gün ışığından yararlanmak için bir başka örnek de bu işte.

Arabadan inmeyi düşündüm. Yürüyüş yapıyormuş gibi yapabilirdim, belki de garaj yolunun dışına çıkıp ona bir yerin yönünü sorabilirdim. Hayır, görülme riskini göze alamazdım. Elinde bir evrak çantası tutuyordu, yürürken ileri geri sallıyordu. Islık mı çalıyordu? Omuzlarında mutluluk, dudaklarında mutluluk, adımlarında mutluluk... Yaptığı şeylerin hiçbiri gerçek değil. Yanına gidip bir gün her şeyin ondan alınabileceği konusunda onu uyarmak istedim. Bu işler hep böyle olur.

Verandaya ulaştığında bir ışık yandı ve koltuğumda öne

doğru eğildim. Saçları koyu renkti! Muhtemelen gri saçlar şakaklarını doldurmaya başlamıştı ama buradan tek görebildiğim, sarı sundurma ışığının altında bir çelik miğfer gibi parlayan koyu renkli saçlardı.

Nefes nefese oturdum. Haklıydım. Parmak uçlarımı gözlerime bastırdım ve ağlamaya başladım. Yüzümden ıslak, kederli gözyaşları aktı ve kazağıma damladı. Asla deneyimleyemeyeceğim şeyler için, kaybettiğim şeyler için ağlıyordum. Gözyaşlarımı temizlemek için parmaklarımı gözlerimin altına kaydırdım ve kapının açılmasını izledim. Kadın kollarını adamın boynuna doladı. Mükemmel bir aileye benziyorlardı, sanki gri evlerinde mutluluk onlara kolayca gelmiş gibiydi. Şimdiden o kadının bunu hiç hak etmediğini söyleyebilirdim.

Kötü anne.

Düzenleme

Ny.ozlem

2

KESKİN

"Onlara kafayı takmış değilim."

"Değil misin?"

"Değilim." Neden sesim böyle çıktı? Devam etmeden önce boğazıma dokundum, birkaç ses çıkardım. "Onlarla ilgileniyorum, elbette. Bağlı hissediyorum. Ama deli değilim." Neden insanları her zaman deli olmadığımı inandırmaya çalışıyorum? Hepsi çok normal ve sıkıcı oldukları için mi?

"Fig¹?" Terapistim sandalyesinde kaykıldı, kırmızı çerçevesi gözlüğünden ışık parladı.

Onun yerine kırmızı ayakkabılarına baktım. Küçük, uyumlu bir bebek gibiydi. Kimsenin basit bir kişiliğe sahip olmayı umursamaması gibi. Parmağımla pembe altın saati-me dokunduktan sonra kulağımdaki gümüş halkalara uzandım. Belki fark eder ve ilham alırdı. Hayat bundan ibaretti: Başkalarının sen olmak istemesini sağlamak.

"Anne ve kızını parktan eve kadar takip ettin, değil mi?"

Sözlerimi çarpıtıyor, beni deli gibi göstermeye çalışıyordu. Bir terapistte görünmenin tehlikesi buydu.

"Eski mahalleme doğru gittim," dedim. "Parktan sonra... Gerçekten oraya yakın yaşıyorlar."

1 Fig: İngilizce Fig incir demektir. Bu yüzden yazar, birçok yerde, İncir meyvesiyle karşılaştırma yapmaktadır.

Sorunun çözüleceğini düşünmüştüm ama gözlerini bana dikmiş bakıyordu.

“Yani küçük kızın babasını görmek için onları evlerine kadar takip edip saatlerce dışarıda oturmadın öyle mi?”

“Evet, park ettim,” dedim. “Size bunu zaten söylemiştim. Merak ettim.”

Arkasına yaslandı ve not defterine bir şeyler yazdı. Boynumu uzattım ama bir şeyleri gizlemekte profesyoneldi. Belki de asıl o bir psikopattı. Göremediğim şeyleri yazmak bir çeşit güç oyunuydu, değil mi?

“Ve bunu ilk seferden beri ne sıklıkla yapıyorsun?”

Birdenbire o kadar susadım ki dilim sanki ağzımın çatısına yapıştıyordu. Odada su aradım. Tavandaki havalandırma deliklerinden sıcak hava fışkırıyordu. Sıcaktan eriyip yeni aldığım kazağımın içinden sanki akıyordum. Sadece dudaklarımı yaladım.

“Birkaç kez,” dedim gelişigüzel bir şekilde. “Suyunuz var mı?”

Odanın köşesindeki küçük buzdolabını işaret etti ve ben ayağa kalkıp oraya gittim. Sıra dizilmiş mini şişeler. En soğuk olanı almak için arkadan bir tane seçtim ve koltuğuma döndüm. Zamanı uzatmak için şişeyi açıp kana kana içtim. Her an seansımızın bittiğini duyurur ve bir sonraki soruyu önümüzdeki haftaya bırakabilirdim. Ama seansımızı bitirmedi ve ben terlemeye başladım.

“Neden özellikle kendinizi bu anne ve kıza bağlı hissettiğinizi düşünüyorsunuz?”

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Rahatladım, yanıtı düşünürken başparmağım bileğimde hafifçe gezdirdim.

“Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Belki

de küçük kız, kızımınla aynı yaşta olduğu içindir.”

Düşünceli bir şekilde başını salladı ve ben de minderlere sarıldım.

“Ve belki de o kadın yüzünden.”

“Annesini mi kastediyorsun?”

Ona kötü bir bakış attım. “O kadın, diğer annelere benzemiyor,” diye tekrar vurguladım. “O bir anti-anne. ”

“Bu seni üzüyor mu yoksa sana çekici mi geliyor?”

“Bilmiyorum,” dedim ikinci kez.

“Belki ikisi de.”

“Bana annesinden bahset biraz.” Sandalyesinde kaykıldı ve ben de başparmağımın etrafındaki küçük derileri yolmaya başladım.

“Diğer annelerin dikkatini çekecek şeyler giyiyor, anlarsınız işte? Deri pantolon, bir ceketin içine bir Nirvana tişörtü, bileklerine başka kimsede görmediğim kadar fazla bilezik. Bir seferinde siyah fötr şapka takmıştı ve tam olarak içini görebileceğiniz gri bir gömlek giymişti, dünyanın geri kalanı ile meme uçları arasındaki tek şey saçlarıydı.”

“Peki, oyun alanındaki diğer anneler ona nasıl tepki veriyor?” diye sordu. “Fark ettin mi?”

Onu ilk başta fark etmeme neden olan da buydu. Onu izlemelerini izledim ve kendimi kaptırdım.

“Diğer annelerle konuşmak istemiyor. Bu yüzden ondan hoşlanmadıklarını söyleyebilirsin. Onu küçümseme şansını bulamadan onları alt etti. Fikrimi sorarsan, dâhice. Köpek sürüsü gibiler ve bakışları merak ile tam bir rahatsızlık arasında gidip geliyor.”

“Onun bu özelliği hoşuna gitti mi?”

Bunu düşündüm.

“Evet, başkalarını umursamamasından hoşlanıyorum. Her zaman umursamamak istemişimdir.”

“Kendini bilmen güzel,” dedi. “Terapinin nasıl işlediğini biliyorsun.”

“Öyleyse neden onları takip ediyorum?” Bir anlık şeffaflıkla sordum.

“Zamanımız doldu. Gelecek hafta görüşürüz, Fig.” Gü-lümsedi.

O gece Kötü Anne’nin evine gidip bir blok öteye park ettiğimde saat geç olmuştu. Gitmemeyi düşünmüştüm ama bir psikiyatrist tarafından kendime zorbalık edilmesine izin vermeyecektim. Dışarısı soğuktu. Kapüşonlu montu arka koltuktan alıp başımın üzerinden geçirdim, saçımı da dikkatlice kapüşonun içine soktum. Yakalanmam pek olası değildi ama bu tür sarı saçlar hep dikkat çekerd. Genç ailelerden oluşan kasabanın bu kısmında herkes dokuz buçuk gibi yatardı ama yine de tedbiri elden bırakmamak lazımdı. Gizli görevim için gece geç saatlerde koşan birini tercih etmişim. Yeterince zararsız. Biri penceresinden dışarı baksa, en iyi haline ulaşmaya çalışan terli bir kadın görürlerdi. Yeni ayakkabılarımın bağcıklarını kontrol etmek için eğildim. Onları sadece bu görev için internetten satın almışım. Kötü Anne’nin parkta, leopar desenli, parlak beyaz olanlarını giydiğini görmüştüm. Onları hemen istedim. Ellerimiz pompanın üzerinde dururken, bir markette ya da benzin istasyonunda karşılaşan bizi hayal ettim ve onun “Ah, o ayakkabılardan bende de var! Ne kadar güzeller değil mi?” Bu tekniği, babamdan ayrıldıktan sonra erkeklerde kullanan annemden öğrendim. *Onların sev-*

diği şeyleri seviyormuş gibi yaparsın, böylece ortak bir noktaya sahip olursun. Belki de gerçekten sevmeye başlarsın ve o zaman da bu durum bir kazan-kazana dönüşür.

Artık sadece birkaç adım ötemdeydi.

Elle boyanmış posta kutuları ve yemyeşil çiçek tarhı olan küçük sokağa gizlice baktım. Görünürde kimsecikler yoktu. Evlerdeki pencerelerin çoğu zaten karanlıktı. Birkaç saniye etrafımda koştum, sonra kutunun kapağını tutup çekip açtım. İçeride üç parça posta ve üstlerinde küçük, kahverengi bir kutu vardı. Etrafı kolaçan edip, hepsini kapüşonumun kocaman ceplerine sokuşturdum. Koşu ayakkabıları, ayak parmaklarımı acıtiyordu ve tek yapmak istediğim, Kötü Anne'nin mektupları ve bir fincan çay ile kanepemde kıvrılmaktı. Belki çayımın yanında şu üzeri ekose desenli teneke kutunun içinde olan küçük Scottie köpek şeklindeki kurabiyelerden bile yiyebilirdim.

Evime girdiğimde yaptığım ilk şey soyunmak oldu. Eşofman ezikler içindi. Ayrıca, belimi sıkıyordu ve derimin büzülmesine ve üst üste binmesine sebep oluyordu ki bu çok kötü bir histi. Kötü Anne'nin mektuplarını yemek masasına, bakmadan bıraktım. *Sabır*, dedim kendi kendime. Bütün büyük başarılar için sabır gerekirdi. Sütü tam zamanında dökmeye dikkat ederek çayı hazırladım. Kurabiye kutusu ile fincanı, benim restore edip boyadığım eski ahşap masaya koydum ve sarı sandalyelerden birini çekip oturdum. Her zarfın yüzü aşağı bakacak şekilde koydum, en üste de paketi yerleştirdim. *Derin bir nefes, tamam...* İlkin ters çevirdim. Adı Jolene Avery'di.

"Jolene Avery," dedim yüksek sesle. Sonra onun güzel ismine daha fazla hayranlık beslememek için, "Kötü Anne," dedim.

Zarfı kaydırarak açmak için tırnağımın ucunu kullandım ve içindeki tek beyaz kâğıdı çıkardım. Bir doktor faturası, ne kadar sıkıcı. Kelimeleri taradım. İki hafta önce kan testi yaptırmış. Daha fazla ayrıntı için tıbbi jargona baktım ama tek söylediği buydu. Laboratuvar... Ne için? Hamilelik mi? Standart bir prosedür mü? Tıbbi konulara yabancı değildim. Geçen yıl tansiyonum yükseldiğinde iki kez hastaneye kaldırıldım ve beynimde bazı lekeler bulduklarında yapmaları gereken bazı testler olduğunu söylediler. Tüm bu yaşananlar için George'u ve bana yaptığı o kötü şeyleri suçladım. Onun ne kadar alçak olduğunu öğrenene kadar tamamen sağlıklıydım.

Faturayı bir kenara bıraktım ve bir sonraki mektubu aldım. Bu, kocası Darius Avery'ye yönelikti. Bir sigorta teklifiydi, önemsiz bir mektuptu. Darius ve Jolene Avery. Kurabiyemi ısırdım. Üçüncü mektup ise bir doğum günü davetiydi. Kartın her yerinden kırmızı ve sarı balonlar süzülüyordu. Kabarık harflerle "*Davetlisiniz!*" yazıyordu.

Giana'nın 3.Yaş Doğum günü Partisi!

Yer: Queen Anne Park

Pavilion #7

Saat tam 2:00'de.

LCV: Tiana's telefonu

Ne tür bir kadın, kızının doğum günü davetiyelerinin üzerine "saat tam" yazar diye merak ettim: Obsesif kompulsif bozukluğu olan biri. Komşularının çöp tenekelerini bahçesine çok yaklaştırmamaları için geceleri penceresinden dışarıyı kontrol eden tipte bir kadın. Küçük, acınası insanlar... Küçük çocuklu ebeveynlerin her zaman geç kaldıkları bilinmez mi? Bir doğum günü davetiyesinde onlara bu başarısızlıklarını

hatırlatmak çok moral bozucuydu.

Küçük Giana'nın davetiyesini masaya koydum ve paketi kendime doğru çektim. Acaba bu kadar küçük bir kutunun içinde ne olabilirdi? Kâğıt üzerindeki yazı okunaksızdı. Mavi mürekkeple kargacık burgacık, kabaca yazılmış harfler. Jole-ne Wyatt'a hitaben yazılmıştı ki bu kızlık soyadı olmalıydı.

Kendi kendime usulca mırıldanarak, yapışkan bandı açmak için makas kullandım. Bandı açtıktan sonra, onu yana yatırdım ve içindekileri dışarı çıkarmak için kutuyu hafifçe salladım. Avucuma, insanların mücevherlerini içine koyduğu bir tür hediye kutusuna benzeyen mavi kadife bir kutu düştü. Kutunun üzerinde de katlanmış bir fatura vardı. Faturayı kenara koyup kutunun kapağını açtım. Hemen hayal kırıklığına uğradım. Kutunun içinde kırmızı bir ip ile sabitlenmiş, minik gök mavisi bir boncuk vardı. Boncuğu çıkardım ve ışığa doğru tuttum. Dikkate değer hiçbir şey -ya da annemin söyleyeceği gibi- evde anlatmaya değer hiçbir şey yoktu. Belki Kötü Anne bileklik veya benzeri şeyler yapan o hünerli insanlardan biriymiş. Etsy'de bir mücevher işi... Daha sonra onu Etsy'de araştırmak için aklıma bir not düştüm. Bir çocuk sahibi olmak ona yeterli gelmemişti, eskiden barlarda gezen fahişe ruhunu hatırlamak için kolye yapmaya ihtiyaç duymuştu. Boncuğu kutuya geri koyup her şeyi bir çekmeceye attım, aniden migren atağının başladığını hissettim. İnsanların ne kadar nankör olduklarını daha fazla düşünmek istemiyordum. Bu, bana kendimi hasta hissettiriyordu. O kadın, o küçük kızı hak etmiyordu. Gözlerimin üzerine soğuk bir bez yerleştirip, kanepeye uzandım. Orada da uyuyakaldım.

3

YANDAKİ EV

Herkes bana “Çocuklarla her zaman çok iyi anlaşıyorsun Fig, senin neden çocuğun yok?” diye sorar. Peki, buna nasıl yanıt vermeliyim? Bir keresinde neredeyse çocuğum oluyordu ama kocam beni yarı yolda bıraktı, anlayacağınız. Ve ben çocuğumu, kızımı kaybettim.

Bebeğimi... Onu ne kadar uzun süre beklemiştim. Banka hesaplarımızı sıfırlayan iki kısırlık tedavisi ve boş bir rahimle kalakaldım. Umudumu yitirmiştim ve sonra... Zamanı geçen bir adet günü... İkinci ay... Ve hamilelik testi... Ağlamaklı bir günde, doktorun odasında her şey onaylandı. Bana kan testinin sonuçlarını anlatırken, bir tomar kâğıt mendil de uzatmıştı ve ben de bir bebek gibi haykırmıştım.

Önceleri, sadece bir “klementine” mandalina boyundaydı. Büyümesini telefonumdaki bir uygulamadan takip ediyor, her gün küçük vücudunun nasıl değiştiğini kontrol ediyordum. Bütün ekran görüntülerini emojilerle yanıt veren George’a gönderiyordum. Kurbağa larvasından el ve ayak parmakları olan minik, şeffaf bir kişiye dönüştü. Ve sonra durdu. Mucize kızım gitti. Vücudum onu parçalara ayırdı: Hiçbir kadının deneyimlemek zorunda kalmaması gereken şiddet içeren bir şey. Tabii ki George yanımda değildi. İsteydi. Doktor, düşük yaptığımı söylerken, tek başıma hastaneye gittim ve tek başıma oturdum. George öğrendiğinde ağlamadı bile. Yüzü bir hayalet görmüş

gibi solmuştu ve sonra doktora tekrar ne zaman hamile kalabileceğimi sordu. Sadece kızımı unutup yeni bir bebek denemek istemişti. Bana sanki bir bebekmiş gibi kızarmış peynirli sandviçlerinin kabuklarını kestirtip, ağzını yakmayana kadar çorbasını üflettiren George, bir bebek gibi ağlamamıştı. Kızgındım, kötüydüm. Ona, düşüğün sebebinin bana hissettirdiği ihmalden kaynaklandığını yazdım. George'a ve onun o soğuk kalbine iyi şanslar. Artık onun annesi olmayacaktım. Küçük bir kızın annesiydim ve onu tekrar bulmuştum, değil mi? Gezegendeki milyarlarca insanın arasında işte oradaydı, sadece beş blok ötede. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Kendimi Cavendish Caddesi boyunca uzun yürüyüşler yaparken buldum, mor bankların olduğu parkı ve bir kolu aşağı çekip kendi yoğurdunuzu büyük kâğıt bardaklara koyabileceğiniz donmuş yoğurt dükkânını geçtim. Dışarıdaki duvarın üzerinde her zaman en az iki kedinin olduğu Little Caesars'dan sola döndüm ve Tin Pin'den hızlıca bir kapuçino aldım. Tin Pin'de çok güzel kapuçino hazırlıyorlardı ama orada çalışan tüm kızlar birer fahişe gibi görünüyorlardı. Siparişimi verirken onlara bakmamaya çalışıyordum ama bazen bu çok zor oluyordu. Tüm o pembe, kabarık etlerin kahve ile ne ilgisini olduğunu anlamak çok zordu. Bazı öneriler yazdım ve bunları duvardaki öneri kutusuna koydum: "*Kızlar daha az kışkırtıcı giysiler giymeli,*" dedim. Bir başka seferinde ise "*Vücutlarına saygı duyan daha yaşlı kadınları işe alın,*" dedim. Ve en sonunda da "*Umarım siz yarı çıplak pislikler cehennemde yanarsınız,*" dedim. Ama hiçbir şey değişmedi ve kızlar o küçük keklere benzeyen göğüslerini asla örtmediler. Benimkilerin hiç bu kadar sert olup olmadıklarını hatırlayamadım.

Kaldırımında masalar, sandalyeler vardı ve hava güzel olduğu için bardağımı alıp dışarı çıktım, geldiğimden beri yerlerin-

den bir milim hareket etmemiş kedilere gözümü dikerek trafiği izledim. Ve sonra kahvemi bitirdiğimde, West Barrett Caddesi'ndeki evlerine doğru yürümeye başladım. Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de onların yaşadığı sokak benim sokağımdan çok daha güzeldi. Ağaçlar daha büyük, evler daha bakımlıydı. Küçük detaylar vardı: Pencerelelerin etrafındaki beyaz panjurlar ve çiçek kutularındaki laleler... Burayı kişiye özel yapıyordu. Şu anda pembe çiçekler bir halı gibi tüm sokağı kaplamıştı. Küçük kızın zevkle ciyakladığını ve Kötü Anne'ye evlerin arasında koşup koşamayacağını sorduğunu görebiliyordum. Muhtemelen ona da izin vermişti. Arabaları boş ver, sadece sokakta oyna canım. Dikkatsiz, umursamaz, ilgisiz.

Ayakkabı bağımı bağlıyormuş gibi yapıp evlerinin dışında oyalandım. Bağlama işim bittiğinde, kaldırımdan bir süre çöpleri toplayıp, yanımdan geçen bir kadına çöp hakkında yorum yapmak için uğraştım. Bana sanki deliymişim gibi baktı ve yürümeye devam etti, kulaklıklarını kulakların üzerine yerleştirdi. Justin Bieber gibi iğrenç bir şey dinliyordu. Kulaklarımı tırmaladı. Bir çocuk sesi duyar gibi oldum. Küçük kızı duymaya çalıştım. Onun küçük sesini, belki bir kahkahasını ya da ağlama sesini, en küçük bir tınıyı bile duymak için dayanılmaz bir ihtiyaç duyuyordum. Ama geçen arabalardan ve ara sıra havlayan köpekten başka bir ses yoktu. Hayal kırıklığı içinde iç geçirdim. Ve sonra onu gördüm: Yanlarındaki ev satılıktı. Önce şaşkınlıkla baktım ama sonra içimde bir şey karıncalanmaya başladı. Şansım neydi? Tüm parçalar yerine oturuyordu. Yeni bir şeye ihtiyacım vardı, değil mi? Hak etmiştim. Tüm o kötü anılar, etrafımda hayaletler gibi dolanıyorlardı. Böyle olmasına gerek yoktu, değil mi? Krem rengi panjurları ve önünde zeytin ağacı olan bu küçük kutu gibi eve taşınabilirdim. Yeni, güzel anılar yaratıp küçük kızımın yanında olabilirdim. Ne olacağını kim bilebilirdi? Kim bilir ki...?

4

AYBAŞI

Terapistime evi satın alma planımı anlattım.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Düşük yaptığınız bebeğinizin ruhunu taşıdığını düşündüğünüz bir çocuğa yakın olmak için bir ev satın alıyorsunuz.”

Dr. Matthews gerçekten ne yaptığını bilmek için çok gençti, gerçekten çok gençti. Aslında genel olarak onun en çok sevdiğim tarafı da buydu. Son yirmi yıldır psikoloğa giden biri olarak, onun daha az yargılayıcı olduğunu söyleyebilirim. İkimiz birlikte öğreniyoruz. Bir düşünsenize, benim gibi biriyle çalışma imkânı bulup inceleyebildiği için muhtemelen minnettardır.

“Hadi!” Gülümsedim. “O kadar da deli değilim. Evi satıp, onların yakınına taşınmak biraz abartı olurdu. Bu sadece bir tesadüf. Evi gerçekten beğendim.”

Dr. Matthews elinde tuttuğu kalemin sarı tepesine hafifçe vururken bana baktı. Kalemin tepesine vurmak ne anlama geliyordu? Onu hayal kırıklığına mı uğratmıştım? Yoksa bu hareket onun düşünmesine mi yardımcı oluyordu? Benim düşüncelerime bir ritim kazandırmak için bir metronomu mu taklit ediyordu? Kalemin kâğıda değdiği yerlerde küçük noktalar gibi mavi dağınık lekeler oluşuyordu. Ne tür bir profesyonel mavi mürekkep kullanırdı? Lisedeki inekler

grubunun kabarık kahverengi saçlı ve gözlüklü bir üyesine benziyordu. Bugün, sarı bir hırka ve ona uygun sarı ayakkabılar giymişti. Bahse girerim trombon çalıyordu ve sonuç olarak bu da ona harika bir kafa vermişti.

"Bir şeylere saplantılı bir şekilde takılıp kalma ile ilgili bir geçmişin var," dedi.

Sesini beğenmedim.

"Ya? Ne gibi?"

"Neden kendi soruna kendin cevap vermiyorsun?" diye önerdi.

Kotunun, dairelerinin hemen yukarısında ayak bileklerinde toplanma şeklini gördüm. Evet, kesinlikle okulda ineklerden oluşan bir grubu vardı. O tarz bir kızdı -bir Josie Grossy.

"Şey..." dedim çekingen bir şekilde. "Bir süredir evi kafama taktım. Projeler, kendin yap..."

"Başka?" diye sordu.

Hiçbir şey düşünemedim. Dr. Matthews zaten küçücük olan gözlerini iyice kısararak bana doğru baktı ve iyice koltuğa kıvrıldım. Bunu yaptığında neredeyse gözleri kayboluyordu. Gözleri olmayan bir kadın oluyordu.

"İnsanların senin hakkında ne düşündüklerine dair saplantılı bir geçmişin var," dedi sonunda.

Oh, neyse...

"Düşündüğün bu mu? Çok alındım," diye şaka yaptım. Kendimi huzursuz hissettiğimde yaptığım "aptalca şakalarımı" anlayıp anlamadığını hiç belli etmedi. Bir dahaki sefere mizah anlayışı olan ve adet görmeyen bir terapist bulmayı aklımın bir kenarına yazdım.

"Neden başkalarının fikirlerini bu kadar önemseydiğini

düşünüyorsun?” Benim itirafımı görmezden geldi ve doğrucaca saldırmaya başladı.

Kararsız hissettim. Şakalarım gülmeyen insanlara güvenmezdim. Ben komiktim. Bu benim olayımdı.

“Bilmiyorum. Baba sorunları?..” Yumruklarımı sıktım. Bir tür stres topu sıkmak gibiydi. Sadece acıtıyordu.

“Paranoyak kişilik bozukluğun var Fig,” dedi.

Sarsıldım, dehşete düştüm.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Zamanımız doldu,” dedi Dr. Matthews. “Bunu önümüzdeki hafta keşfedeceğiz.” Ben şokta, o öğle yemeğine gitmek için ikimizde aynı anda ayağa kalktık. Birine berbat durumda olduğunu söyleyip sonra onu bir hafta bekletmek ne kadar zalimce!

Eve döndüğümde yaptığım ilk şey Google da *paranoyak kişilik bozukluğunu* aramak oldu. Eğer Dr. Matthews beni teşhis etmiş ve ardından bunu tartışmak için bir hafta zaman istemişse ben de yardımcı destek için Google’a güvenecektim.

Genellikle katıdırlar ve başkalarını eleştirseler de kendilerine yapılan eleştiriyi kabul etmekte büyük zorluk çekerler. Bu okuduğum metinden ilk dikkatimi çeken bölümdü. Parmaklarımın etrafındaki deriyi çiğnedim ve Dr. Matthews’un adet gören kız kot pantolonunu düşündüm. Sonra gerisini okudum.

- Başkalarının kendilerine zarar vereceğini, aldatacağını, komplo kuracağını veya ihanet edeceğini düşünürler, kronik olarak şüphelilerdir.
- Sorunlarında, başka insanları veya koşulları suçlarlar ve zorlukları dış faktörlere bağlarlar. Kişilerarası çatışmalardaki kendi rollerini kabul etmektense yanlış

anlaşıldığını, kötü muamele gördüğünü veya mağdur edildiğini hissetme eğilimindedirler.

- Kızgın veya düşmanca öfke nöbetlerine yatkındırlar.
- Kabul edilemez dürtülerini, kendileri yerine diğer insanlarda görürler ve bu nedenle düşmanlıklarını diğer insanlara yanlış atfetmeye eğilimlidirler.
- Kontrolcü, muhalif, aykırı veya aynı fikirde olmamakta ve kin tutmakta hızlıdırlar.
- Hoşlanmama veya düşmanlık uyandırırılar, yakın arkadaşlıklardan ve ilişkilerden yoksundurlar.
- Paranoyak fikirlerin üstünde ve ötesinde düşüncelerinde rahatsızlık gösterirler. Algıları ve akıl yürütmeleri tuhaf ve düşüncesiz olabilir ve güçlü duygular uyarıldığında, sanrı görme noktasma kadar dönüşen mantıksız davranışlar sergileyebilirler.

Makaleyi okumayı bitirdiğimde rahat bir nefes aldım. Muhtemelen bunların hepsiydi ve beni psikozuyla ilişkilendirmeye çalışıyordu. Muhtemelen bunu ona söylemeliyim. Belki bana teşekkür ederdi.

Onu tekrar görmemeye karar verdim ve ertesi hafta için olan randevumu iptal ettim ve sekreterine o gün katılmam gereken bir düğün davetimin olduğunu söyleyen bir mesaj bıraktım. Telefonu kapatana kadar randevumun çarşamba günü olduğunu fark etmedim ve hafta ortasında kimse evlenmezdi. Belki lezbiyenler. Takip ederlerse, lezbiyen düğünü olduğunu söyleyebilirim. Emlakçımı aradım ve ev için bir teklifte bulunmasını söyledim. Hayatımı yaşamak için kimse onayına ihtiyacım yoktu.

5

BOĞA

Astroloji, bir avuç gereksiz saçmalıktır. Yıldızlar, boşlukta yüzen dev alevli gaz toplarıdır. Sizi, müstakbel kocanızı veya çıkmazdaki işinizi umursamıyorlar ya da dünyayı siyah-be-yaz görüp görmediğinizi ve bir 'Akrep' gibi griyi çok az kullanmanızı önemsemiyorlar. Bir 'Boğa' gibi, muhafazakârlık eğilimindeyseniz ya da inatçı bir şekilde kararlıysanız da, kesinlikle umursamıyorlar. Bunlardan herhangi biri iseniz bu sizin kendi hatanız, galaksinin hatası değil. Ben bir 'Boğa' burcuyum ve yıldızların yardımı olmadan size kendimi anlatabilirim.

Takipçi değilim ama bir lider olacak kadar da cesur değilim. Bunu bir kusur olarak görmüyorum, bu gerçekten bir güç. Liderler güçlü fikirlere sahip oldukları için yanarlar. Gösterişli bir kabadayı olmadan da her şeye sahip olabilirim. Her seferinde, Facebook'ta herkesin kavga ettiği bir sorun olduğunda kendime ait tek bir söz söylemeden başka birinin bu konudaki fikrini yeniden yayınlıyorum. Lideri, kendi bağımsızlığını kaybetmeden, güçlendirecek ve inşa edecek şekilde takip ediyorum. Örneğin, birisi "Durumunuza katılmıyorum," derse, "Evet ama makaleyi ben yazmadım ve bazı iyi noktalar vardı," diyebilirim. Ve bu şekilde, başını sallayarak hak verir ve benim üzerimdeki dikkat oklarını çeker.

Doğum günüm için yeni yağmur botları istedim. Gerçek-

ten sormadım sanırım. Onları Pinterest'teki moda panom olan Nightfall Wellingtons'a sabitledim. Kötü Anne'de beyaz üzerine siyahı vardı, ben de siyah üzerine beyazını seçtim. Böylece tıpatıp aynısına sahip olmayacağız. Gerçekçi olalım: Seattle'da yaşıyorum. Zaten yağmur çizmelerim vardı. Ucuzcu marketlerde bulunan çiçek desenlilerden. Tasarımcı çizimleri tamamen kullanışsızdırlar, bu hiç de bir Boğa özelliği değil (lüzumsuz saçmalık). Onları istedim ve artık bir şeyleri istemeyi öğreniyordum. Bütün insanlar arasından, seni bir yere bırakmasını istediğinde benzin parasını bile senden isteyecek kadar cimri olan annemin botları hediye etmesi gerçekten büyük bir sürpriz oldu. Yıllarca ebeveynlikten vazgeçmenin size yapacağı şey budur -sizi sabitlenmiş tasarımcı yağmur botlarının içinde suçlamak. *Ama bana çok yakışmadılar mı?* Benim yıldız falım muhtemelen şu şekildedir: *Sevdiğiniz birinden beklenmedik ve pahalı bir hediye alacaksınız!*

Doğum günümde yeni yağmur çizmelerimi giydiğim sırada emlakçı aradı.

"Satın alım tarihimiz kesinleşti!" diyerek çığlık attı. Sürekli çığlık atıyordu. *Bu çok güzel bir ev, çok fazla potansiyeli var! Aman tanrım, şu arka taraftaki tezgâhlara bak!*

"Şaka yapıyorsun," dedim. "Benim başıma hiçbir zaman iyi bir şey gelmez."

"Artık şansın değişiyor tatlım," diye bağırdı tekrar.

İlk başta nefesim kesildi, sonra ağlamaya çalıştım çünkü yapılacak doğru şey buymuş gibi geldi. Tek yapabildiğim birkaç gırtlak sesi ve iç çekme oldu.

"Soğuk algınlığın mı var?" diye bağırdı. "Ballı sıcak çay içmelisin! Balgamını temizler!"

Ona teşekkür ettim ve telefonu kapattım. Ne kadar narsist.

Yine de tüm emeklerine teşekkür etmek için ona bir meyve sepeti gönderdim. Can sıkıcı olsalar bile insanları önemsiyorum.

Ev haberini vermek için annemi aradığımda, bana, "Çok mu sevindin?" diye sordu.

"Evet. Her şey boka battıktan sonra, neyse bu da benim hayat hikâyem işte. Gelip taşınmama yardım edecek misin?"

"Richard'a sormam lazım ama sanırım gelirim."

Richard onun erkek arkadaşıydı. Ona Dick demeyi tercih ediyorum çünkü o bir sevimsiz.

"Richard da gelebilir," dedim şarkı söylercesine. "Ekstra güce ihtiyaç her zaman var." İlaç dolabımı topluyordum, tüm küçük şişeleri bir ayakkabı kutusuna koyuyordum. Kanser hastası gibi davrandığım zamanlardan kalma bir kutuyu çıkardım ve yüzümün önünde salladım. Ölüme mahkûm olma fikrini her zaman sevmişimdir. Ayrıca, ölüm sana bir bakış açısı ve amaç verir. İnsanlar sana cesur olduğunu söylerler ve buna da inanırlar, gerçekte olmayan kanser hastalığına yakalanmak sanki benim bir seçimimmiş gibi.

Annem uzun bir süre sessiz kaldı. "Şey... O türden şeylerle ilgilenmiyor."

Kız arkadaşının çocukları olduğu türden bir şey mi?

"Güzel. Yine de birkaç günlüğüne seni burada görmek istiyorum," diye yalan söyledim.

"Tüm temizliği ben yapacağım," dedi neşeyle. "Bu konuda nasıl olduğumu biliyorsun."

Evet, evet biliyorum.

"Kapatmalıyım anne. Tina arıyor."

"Peki, ona selam söyle."

O bitiremeden telefonu kapattım. Tina arkadaşımıydı. Hayali arkadaşım. Telefon görüşmelerinden ve aile yükümlülüklerinden kurtulmak için onu yarattım. Haiti'de çalışan bir misyonerdı, bu yüzden buraya neredeyse hiç gelmiyordu. Bu nedenle, aradığında veya sürpriz bir ziyaret için geldiğinde, onu görmek için her şeyi bırakmak zorunda kalıyordum. Tina'yı seviyordum. Din konularından süper anlamam ama kalbi doğru yerdeydi. Ayrıca, ona ihtiyacın olduğunda her zaman ortaya çıkan türden bir arkadaştı.

"Selam Tina," dedim, telefonumu tezgâha düşürerek. "Araman çok hoş."

Hap kutumu oturma odasına taşıdım ve boş bej duvarlara baktım. Bu yerden ve bu hayattan iyi bir kurtuluş. Boşlukta bir yerlerde yıldızlar da hemfikirdiler: *Boğa, hayatın daha iyiye doğru beklenmedik bir dönüş yapmak üzere.*

6

MERCY'NİN BAHÇESİ

Bahçeye bakmaya karar verdim. Emlak acente görevlisi, büyük bir potansiyele sahip olduğu hakkında bir şeyler haykırmıştı; bu da genellikle düzeltilmesi binlerce dolara mal olacak bir döküntü olduğu anlamına geliyordu. Bir zamanlar biri bana büyük potansiyelim olduğunu söylemişti ve bak, göğüslerimi ve kıcımı olması gereken yere götürmek için en az otuz bin dolarlık bir ameliyata ihtiyacım var. Dışarı çıktığımda her şey o kadar büyümüştü ki çiçek tarhlarını bile göremedim. Otlar yoncayla doluydu ve tıpkı bir köpek çimlere işemiş gibi yamalıydı. Boğumlu elma ağacının iyi bir budamaya ihtiyacı vardı. Bahçede paramı amorti eden tek şey, çimenliğin en ucunda duran çardaktı. Boyası yer yer aşınmış ve çardağın ayaklarını, kurumuş güllerin kalıntıları sarmıştı. Bir zamanlar çok güzelmiş ve yeniden güzelleşebilirdi. Tıpkı benim gibi.

Bu işte George iyi olurdu. Bahçede bir şeyler yapmayı se-verdi. Belki birini işe alırdım, bu sayede beklemek zorunda kalmadan işler çabucak halledilebilirdi. Düzenli olarak devam etmesi için güvenebileceğim biri. Komşulara tanıdıkları olup olmadığını sormaya karar verdim. İnsanlardan tavsiye istemek, tavsiyeye gerçekten ihtiyacınız olmasa bile, arkadaş çevresi oluşturmanın iyi bir yoluydu. Yan taraftaki bahçeden bir çocuk sesi duyduğumda bazı telefon numaralarına bak-

mak için içeri girmek üzereydim. Kötü Anne'nin evini ikiye bölen çite doğru yürürken kalbim hızla atıyordu, etrafa baktım. İşte oradaydı; tüm bu olayların sebebi, benim sebebim. Birden onu izlediğimi hissetmiş gibi yukarı baktı. Gözlerimiz kilitlendi ve küçük yüzünde ne paniğe kapılmış ne de korkmuş bir ifade vardı. Ve neden öyle olsun? Birbirimizi tanıyorduk. Boğazımı temizledim.

"Merhaba, ben Fig. Senin adın ne?"

Üzerinde gümüş harflerle 'Babasının Prensesi' yazan bir tişört ve pembe bir balerin tütüsü vardı. Konuştuğumda, tüm dikkatini bana vermek için yaptığı şeyi hemen bıraktı.

"Fig?" dedi tatlı bir sesle ve sonra kıkırdadı.

Gülümsememe engel olamadım.

"Evet, Fig," dedim. "Bu benim adım." Kendimi işaret ettim. "Seninki nedir?" Ona doğru parmağımı salladım. Onu görmek için çitin üzerinden neredeyse aşağıya kadar eğildim. Bir santim daha fazla eğilsem öne devrilecektim.

Kötü Anne'yi kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı. Evet, doğru ya, o neredeydi? Bu küçük savunmasız bahçede tek başına bırakmıştı. Neden, o sadece yok olmuyordu ya da birileri tarafından kaçırılmıyordu?

"Kö... Annen nerede?" diye sordum.

Arka kapıyı işaret etti. Mutfak penceresinden gelen yemek yapma takırtılarını ve gürültüsünü duyabiliyordum.

Bir tür folk müzik çalıyordu ve bir kadın sesi bu müziğe eşlik ediyordu.

"Anne," dedi, evi göstererek. Minik tırnaklarında mavi boya kalıntıları vardı. Uzanıp parmaklarına dokunmayı, onu okşamayı istedim. Bir sesin çağırdığını duyduğumda tam

başka bir şey söylemek üzereydim. Yüzümdeki ifadeyi hızla düzelterek normale döndürdüm.

"Mercy... Mercy Moon..." Kötü Anne arka kapıdan çıkıp ellerini kareli bir kurulama bezinin üzerinde kuruttu.

Tulum giymişti ve saçlarını dev siyah bir kovan gibi tepesinde toplamıştı.

"Mercy, kiminle konuşuyorsun?"

Göz kırptım. Adı bu muydu? Ona gerçekten Mercy Moon adını mı vermişlerdi? Gönülsüzce gülümsedim. Kötü Anne, bizi daha iyi görebilmek ve güneşi engellemek için ellerini gözlerinin üzerinde tuttu.

"Merhaba!" diye seslendim. "Ben Fig. Yeni taşındım. Üzgünüm, küçük kızınızı korkutmak istemedim. Biliyorum, muhtemelen yabancılarla konuşmaması gerekiyor."

Kötü Anne bana gülümsedi. Kolsuz tişörtünü tamamlarcasına bembeyaz dişler... "Merhaba. Tanıştığımıza çok sevindim. Adım Jolene. Bu da Mercy." Yeni kişiden çoktan sıkılmış olan küçük kız çimlere çömelmiş sopayla bir böceği dürtüklüyordu.

"O böceğe zarar verme, Mercy. O yaşayan bir canlı."

"Kaç yaşında?" diye sordum.

"Mercy, Bayan Fig'e kaç yaşında olduğunu söyler misin?" diye dürttü Jolene. "Mercy..."

Mercy iki tombul parmağını kaldırmak için değneğini aşağı fırlattı.

Mercy'e bakarak, "Benimki yaşasaydı, geçtiğimiz ocak ayında iki yaşında olacaktı," dedim.

Jolene, herkesin yaptığı, bebeğinizi kaybettiğinize üzülen ama bu kendi bebeği olmadığı için hafif bir rahatlama ile ka-

rışık sevimli bir yüz ifadesi yaptı. Yani? Siktir git.

"Mercy eylülde iki yaşına bastın, değil mi aşkım?" diye sordu, küçük kızın kafasını okşayarak. "Bir midilli partisi yaptık."

Mercy, böcek avından başını kaldırarak, "Midilli!" dedi. Ellerimi neşeyle çırpmağa istedim. Atları severdim, çocukken benim de bir midilli partim olmuştu ve kovboy kızı gibi giyinmiştim.

Mercy'ye baktım. Aslında onun için çok hoştu. Hayırseverliğin minik somut örneği. Dünya için mükemmel küçük bir mucize ve hiçbirimiz, hem de hiçbirimiz onu hak etmedik.

"Midillileri severim," dedim ve sonra Kötü Anne'ye:

"Soyadınız Moon mu?" diye sordum.

Gülümseyerek başım salladı. "Hayır, onun göbek adı. Babasının seçimi. Soyadımız Avery."

"Benimki Codbury," dedim ona. Kızlık soyadımı kullandım ve bu kendimi iyi hissettirdi. Soyadımı söylediğimde o kadar iyi hissettim ki omuzlarımı hafifçe salladım.

Fig Codbury, küçük bir dans gibiydi.

"Hadi kahve içmeye gel, Fig. Bir şeyler hazırladım ama benim ikramlarım hazır kutulardakinden olmadığında çok iyi değildirler, gerçi bu sefer korkarım tamamen kendi pişirdiğim." Annelerin yaptığı gibi Mercy'nin omuzlarını tuttu ve bana gülümsedi. İçten bir gülümsemediydi ama Mercy'e dokunma şeklinden dolayı ona içerlemiştim.

"Çok isterim. Sadece ışıkları söndürmek için bir koşu eve gidip gelmem lazım," dedim, eve doğru başımı sallayarak, "Hala ambalajları açıyorum, bu yüzden biraz dışarı çıkmak iyi gelecek."

"Orada bir kapı var." Jolene, durduğum yerin biraz daha solundaki çalıları gösterdi. "Göremiyorsun çünkü dikenler tarafından çevrilmiş ve arkasında kalmış, ama eğer onları biraz kenara itersen, kilidi açabilir ve buraya geçebilirsin. Sertçe itiver. Bu evler yıllar önce bir anne ve kıza aitti," deyip kendi evine dönüp baktı. "Torunların önden dolaşmadan ileri geri gidebilmesi için bu kapıyı koymuşlar. "

Peki, şu an bu çok iyi denk gelmedi mi? Ve hala kullanılabiliyor.

"Daha rahat hissedeceksen ön taraftan da gelebilirsin..."

"Hayır, sorun değil," dedim tatlı bir şekilde. "Hemen geliyorum. Sadece şunları yıkamama izin ver." İçeri girmelerini izledim, Mercy'nin eli Jolene'in elinin arasında sıkışmıştı. Gevşek bir tutuş muydu? O elin benim elim olmasını diledi mi? Çılgınca yeşil Cardi hırkamı ve saç fırçam aramak için içeri koştum. Güzel bir şeyler giymeden ziyarete gitmek olmaz. Çocuklar parlak renkleri severler, değil mi? Kendimi aynada inceledim. Bütün o sorunlar başladığından beri biraz kilo almıştım. Orta kısım daha kalındı ve normalde uzun ve ince olan yüzüm yuvarlak ve doluydu. Uzanıp köklerinde gümüş rengi belirmeye başlayan saçıma dokundum. Ben çocukken saçlarım Mercy'nin saçının rengi gibiydi. Yirmili yaşlarımda mısır ipliğinden kirli bir bulaşık suyunun rengine bir sarıya dönüştüm. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, uzamasını sağlayamadım. Zaten yüzüme de uymuyor. Jolene'in başının üstündeki kalın siyah saç yığını hayal ettim ve kaşlarımı çattım. Muhtemelen ek saçtır. Yarın bu gri saçları boyamalıyım, diye düşündüm. Kendime ödül olarak bir saç boyama ve kesim seansı hediye edeceğim. Aynı saçlara sahip olsaydık, Mercy bundan hoşlanırdı. Evden ayrılmadan önce kuaförümü aradım, telefonu açan kuaföre nefes nefese, "Kızımın saç rengine uyması için yarı gölge yaptırmak istiyο-

rum," dedim ve ertesi gün için randevu aldım.

Evin kapısını kilitleyip, Avery'lerin evine doğru kestirme yoldan yürürken geçen hafta satın aldığım pahalı gümüş dairenin anahtarları parmağımın ucundan sallanıyordu, kendimi aylardır hissetmediğim kadar hafif hissettim. Evren bir çiçek gibi önümde açılıyordu, katlandığım tüm acıların bedelini bana geri ödüyordu. Benim zamanımdı ve hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermeyecektim. Ne George'un ne de kendimin.

7

KÖTÜ ÇİKOLATALI KEK

Jolene Avery hiç beklediğim gibi biri değildi. Hele de evinin içi. Çok düşünmedim aslında evinin içini, daha çok Mercy'i düşünmekle meşguldüm. Evdeki küçük kızın, günlerini geçirdiği oturma odası ve mutfak nasıl bir yer olduğunu düşünmüştüm. Dağınık, tatil ıvır zıvırlarıyla dolu bir yer hayal etmiştim. Renkli Afganlar, Thrifty City²'den uyumsuz ucuz yemek tabakları. Ama Jolene'in mutfak kapısından izlediği, Mercy'in açtığı kapıdan içeri girer girmez şaşkınlıktan donakaldım. Her şey güzeldi, zevkliydi. Açık gri kanepeler, ortasına oturan beyaz tüylü bir halının üzerinde kare şeklinde deri bir sedir. Sehpa üzerindeki kitapların kapağında Kurt Cobain ve Jimmy Hendrix vardı. Ve duvarda dalgalı bulutların arasında pervaneli bir uçağın büyük çerçeveli bir resmi. Jolene yüzümdeki şoku görmüş olmalı ki, "Başka bir hayatta ben herhalde bir iç dekoratördüm," dedi. Bir an evdeki ıvır zıvırlarla dolu çekmecedeki küçük mavi boncuğu düşündüm. Onu elimde tutmak için avcum karıncalandı. Bir amacı vardı. Böyle bir evi yapan birisi o küçük mavi boncuk içinde çok özel bir şey planlamıştır. Mercy ayakkabılarımı işaret ettiğinde şaşkınlığım da geçti ve "Gümüş," dedi.

"Evet, onlar gümüş," dedim dizlerimin üzerinde çömelip onun gözlerine bakmak için. "Sen çok zeki bir kızsın değil mi?"

2 Thrifty City: İkinci el ürün satan mağazalar zinciri.

"Gümüş," diye tekrarladı yeniden.

"Doğruca mutfağa gelebilirsin," dedi Kötü Anne, arkasını dönüp kemerli kapıdan geçip yürürken.

Beyaz taşlı şömineye son bir kez kısacık bir süre baktım ve Mercy'i takip ettim.

"Evin harika ışık alıyor," dedim.

"Güzel değil mi?" dedi. "Bu yüzden satın aldık. Darius her zaman, 'Seattle'da yaşayacaksan en iyi ışık alan evi bulmalısın, yoksa bunalıma girersin,' der. "

"Peki, sen?" diye sordum. Tanışalı bir saat bile olmayan yeni tanıştığınız birine sormak için uygunsuz bir soru olmasına rağmen, soru ağzımdan çıkıverdi.

Kötü Anne pastayı dilimlerken durakladı. Zümrüt yeşili eklentileriyle paslanmaz çelikten malzemelerin olduğu mutfak da en az oturma odası kadar sevimliydi.

"Sanırım bazen bunalıma giriyorum," dedi. "Sık sık yalnız kaldığımda kendimi çok çaresiz hissediyorum." Dürüstçe verdiği yanıtı beni şaşırttı ve ona kendimi yakın hissetme neden oldu.

"Kocan ne iş yapıyor?" diye sordum. "Üzgünüm, çok mu soru soruyorum? Bunu hep yaparım."

Boş ver dercesine elini salladı. "Saçmalama, insanlar birbirlerini tanımaya çalıştıklarında bunu hep yaparlar."

Başarılı olmadığını söylediği çikolatalı kekten bir dilim uzatıp, kahve hazırlamaya gitti. Mercy'nin yan odada oyun oynarken çıkardığı ince tiz sesini duyabiliyordum.

"O bir psikolog," dedi. "Ballard'da kendine ait bir ofisi var. "

"Oooo," dedim. "Ne hoş."

"Sen ne iş yapıyorsun, Fig?" diye sordu. Adımı söyleyince şaşırdım. Çoğu insan sizinle konuşurken adınızı söylemez.

"Web siteleri hazırlıyorum," dedim. "Serbest çalışıyorum."

"Harika," dedi. Bir fincan kahve uzattı ve kremayı almak için buzdolabına gitti.

"Peki, Washington'da mı büyüdün?"

Başımı salladım. "Wisconsin'de küçük bir kasabada. Bura-ya eşimle evlendikten sonra taşındım," dedim.

"Peki hala evli..."

"Uzun hikâye," dedim. "Karmaşık. Bir evliliği yürütmek çok zor."

"İyi misin?" diye sordu.

Daha önce kimse bana bu soruyu sormamıştı. Böyle bir soruya nasıl cevap vermek gerekir acaba?

"İyi olmaya çalışıyorum," dedim dürüstçe.

Daha çok merak edip soru soracağını düşündüm ama o sadece şekeri ve kremayı bana uzattı ve gülümsedi.

Kek çok iyiydi. Lezzetli. İşte o zaman gerçek onu tanıdım, o bir yalancıydı. Hiç kimse bu kadar lezzetli kek yapıp bunu bilmiyor olamazdı.

Mercy, birkaç dakika sonra mutfağa koştu ve Kötü Anne'nin gömleğini çekiştirdi.

"Yorgun musun yoksa kek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Kek," dedi Mercy ve sonra "Lütfen," diye ekledi.

Kötü Anne, lütfen dediği için onu övdü ve sonra ona kek-ten ekstra büyük bir dilim kesti. Kahvemi bitirmiş ağızımda kalan son şekerli tadı aşağıya yuvarlarken Darius Avery eve

geldi. Ön kapının kapanma sesini ve Mercy'in cıvıl bir sesle kendisini babasının kucağına attığını duydum. Bir dakika sonra, Darius kalçasına tünemiş Mercy ve diğer elinde bir evrak çantasıyla mutfığa girdi. Yakından çok daha iyi görünüyordu.

Kötü Anne, onu görünce gözle görülür bir şekilde heyecanlandı, yanakları kızardı ve gözleri... Nasıl desem... Işıl ışıl?.. Onları izledim, onu ilk gördüğüm anı hatırladım. Mutlu görünüyordu. Şimdi hepsi çok mutlu görünüyordu ve birdenbire görmemem gereken özel bir şeyi izinsiz izlediğimi hissettim. Orada olduğumu tekrar hatırlayıp, fark edene kadar sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Darius, bu yeni komşumuz Fig," dedi saçlarını düzeltirken. "Larrons'un eski evine taşındı. Onu kahvemle birlikte korkunç kekimden bir parça yemeye davet ettim."

Darius çantasını bıraktı. Mercy, sanki burada olduğumu yeni fark ediyormuş gibi bana baktı. Ona bir surat yaptım ve gülümsedi. Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Merhaba Fig. Mahallemize hoş geldiniz," dedi elimi tutmak için öne doğru eğilerek. Çarpık bir gülüşü olduğunu fark ettim ki eğer bu gülüşü bölgelere ayırırsanız oldukça etkileyiciydi. Kızardığımı hissettiğimden hızla başka yöne baktım.

"Merhaba," dedim ayağa kalkarak. Kucağımdan yere kek kırıntıları döküldü. Ne utanç verici. Onları almak için tam eğilecektim ki Darius beni durdurdu.

"Zahmet etmeyin. Roomba'mız var."

"Neyiniz?.."

Köşedeki küçük yuvarlak makineyi işaret etti. "Küçük bir robot süpürgesi."

"Ah!" dedim.

"Karımın berbat pastasını nasıl buldunuz?" diye sordu gözlerini devirerek.

Şakaklarındaki gri konusunda haklıydım. Şimdi hepsini görebiliyordum, karabiberin arasındaki hafif tuz kırıntıları... Kadınların hayran olduğu geniş omuz tipiyle çok uzun değildi, muhtemelen 1,80 metre falan. Kaç kadın hastası olduğunu ve onlara bu şekilde bakarken hastalarının nasıl konsantre olduklarını merak ettim.

"Şimdiye kadar yediğim en lezzetli kekti," dedim dürüstçe. "Ve gördüğün gibi, çok kek yiyorum."

Belimin etrafındaki ekstra kilolara hafifçe vurdum. Kötü Anne kızardı, yüzünü görmememiz için arkasını döndü.

"Karım yaptığı hemen hemen her şey konusunda oldukça alçakgönüllüdür," dedi ona sevgiyle bakarak. "Ve neredeyse her şeyi herkesten daha iyi yapar."

Kahve fincanlarını lavaboya koyarken omzunun üzerinden bir bakış attı ve aniden kendimi hasta hissettim. Acaba bana kimse böyle bakmış mıydı? Hayır, muhtemelen bakmamıştı.

George evliliğimizin çoğunu televizyona bakarak geçirdi. Kıskançlıkla doldum.

"Gitsem iyi olur," dedim Mercy'nin küçük ayağını gıdıklarken. Mercy ayağını çekmeden önce bana gülümsedi. "Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Fig, gelecek kızlar gecesine gelmelisin," dedi Kötü Anne, ellerini kurulama bezine kurulayıp yanıma gelmek için adanın etrafında yürürken. "Mahalledeki kızlardan bazılarıyla her iki haftada bir cuma gecesi... Bu şekilde yeni insanlarla tanışabilirsin. Evden dışarı çıkarsın."

Mercy parmaklarını Darius'un burun deliklerine sokmayı denerken, Darius başını sallıyordu.

"Bu çok hoş olur," dedim. "Ne zaman?"

"Cuma günü, saat altıda, burada buluşacağız," dedi Darius'a bir göz atarak. "Altı," diye tekrar vurguladı. Darius başını suçluluk duygusuyla salladı.

"Bazen ofiste işler uzuyor," dedi.

"İki haftada bir cuma akşamları, saat altıdan daha geç gelirsem Jolene gerçekten üzülüyor." Jolene havluyu ona fırlattı ve o da gülümseyerek yakaladı. Ona göz kırptığında ise midemde kelebekler uçuştı.

Evet, kendimi her geçen dakika daha fazla hasta hissediyordum. Kapıya doğru ilerlerken, Avery'ler beni takip ediyordu.

"İyi geceler o zaman. Cuma görüşürüz."

Evime varana kadar bana el salladılar. Ne harika bir aile. Bu gece, iki kurabiye yemeye karar verdim.

8

İKİ HAFTADA BİR CUMA AKŞAMI

Onların gelişlerini cumba penceremden izledim. Kötü Anne, bana, gelen sayısının o gece kimin gelmekte özgür olduğuna bağlı olarak değiştiğini söylemişti. Üçü sıskaydı, diğer üçü de sıska olanlardan bile daha zayıftı. Seçtiğim çiçek desenli üstü çekiştirdim. Noel süveter koleksiyonumu saymadığınız sürece sahip olduğum dışarı çıkarken giyilebilecek tek tişörtüm buydu, zaten temmuzda da Noel ağaçları gibi süslü giyinemezsiniz, değil mi? Son anda, üzerinde mavi kartaneleri olan daha ince bir süveterde karar kılmıştım. Hepsi dar kotlar ya da daracık elbiseler giymişlerdi. Onların o dar kot pantolonlarına uzaktan benzeyen tek şey, Avery'lerin postasından çaldığım egzersiz pantolonlarıydı. Giymeden önce onları şöyle bir kokladım. Boy aynamda kendime bakarken gülümsedim. Şimdi tek ihtiyacım olan boyum için bir şeydi, çünkü boy bakımından kısa tarafta sayılabılırdim. Bir yıl önce aldığım ve hiç giymediğim siyah sandaletleri ayağıma geçirdim. Son bir kez saçımı taradım ve ruj sürdüm. Keşke bütün hafta kurabiyelerden yemeseydim, buna daha sonra bir çözüm bulacağıma dair kendime söz verdim. Kahrolsunlar. Ben olduğum gibi güzelim. George beni yıllarca aşağıladı. Bir grup sıska orospunun da bana aynısını yapmasına izin vermeyecektim. Bu düşüncelerle evden çıkarken neredeyse ön kapıyı kilitlemeyi unutuyordum.

Ben daha kapıyı çalmadan kapı açılıverdi. Kötü Anne, yanakları pembe, gözleri ıslık, elinde bir kokteyl bardağıyla kapıda duruyordu.

"Hey Fig!" dedi nefes nefese. Kıyafet onayı verirmişçesine, beni tepeden tırnağa süzdü ve sonra "Biraz eğlenmeye hazır mısın?" dedi.

İçeri girmeme izin vermek için kenara çekilince aniden endişe denizinde boğuluyormuşum gibi hissettim. İnsanlardan pek hoşlanmazdım. Bunu neden tekrar yapıyordum? "Hayır," dedim kendime. Bunlar George'un inanmamı istediği şeylerdi. George dışarı çıkmaktan nefret ediyordu, bana nasılsa kimsenin bizi sevmediğini, söylerdi. Yani kimse senden hoşlanmadığına göre sosyal olmanın amacı neydi? "Sadece sen ve ben varız, Figgy" derdi.

"Evet, hazırım," dedim.

Beni, tüm grubun, tezgâhta duran bir martini çalkalayıcısının etrafında toplandığı mutfağa götürdü. Kadınları bu açgözlü gruba çeken üç şey vardı: Likör, erkekler ve dedikodu. Dedikodu en güçlü etkendi. Hele üçünü bir araya getirdiğinizde elinizde sadece çaresiz, ateşli kuduruklar kalıyordu. Ateşin etrafında dönen çıplak Taş Devri kadınlarını hayal ettim; kocalarından biri ateşi keşfetti, diğerleri de onu kıskanıyordu. *İyi Tanrı...* Bu gece, asırlık bir geleneğin parçası olacaktım. Canlandırıcıydı.

"Kızlar, bu yeni komşum Fig," dedi Kötü Anne. Hepsi aynı anda kafalarını kaldırdı. Beni baştan aşağıya hızlıca süzdüler, bazıları yüzlerindeki ifadeyi diğerlerinden daha hızlı gizledi. Önce, askısız pembe bir üst ve yılan derisi ayakkabıları olan öne atıldı. Bana sarıldı ve heyecanla, "Grubumuza hoş geldin, Fig! Bu senin gerçek ismin mi? Ben de her za-

man böyle sevimli bir ismim olsun istedim ama sadece Michelle'im. Ama bana sadece Chellede diyebilirsin, hangisini istersen. Bunlar, eşofman mı? Vay, bir spor hastasıysın. Ben ne yazık ki şimdi dört yaşında olan en küçüğümü doğurduğumdan beri, spor yapamadım."

Uzun tiradından başım dönmeye başlamıştı ki Kötü Anne, odadakilerle beni tanıştırmaya başladı.

Geniş bir gülümsemesi ve koca göğüsleri olan fizyoterapist Yolanda ve ilk iki dakikada benimle tanışmaktan mutluluk duyduğunu söyleyen iç mimar Casey, çocuğum olup olmadığını sordu.

"Hayır," dedim.

"Benimkilerin biri üç aylık diğeri altı yaşında. Olağanüstüler. Lily neredeyse bir dahi ve emmekte ısrar etmediğinde harika uyuyan Thomas..."Güldü ve sütyenini düzeltti. Kötü Anne gözlerini devirerek baktı. Gülümsememi gizledim. Kocasının, onun gözlerindeki bu ateşi fark eden ilk insan olduğuna karar verdim.

Kırmızı çerçeveli gözlükler takan, yenilikçi Amanda beni gülümsemeden inceledi. Koyu saçlarını tepesinde taca benzer bir topuz yapmıştı ve üzerinde grubun en az sürtük kıyafetini taşıyordu. Ondan uzak durmam gerektiğini aklımdın bir köşesine yazdım. Bana bakışlarını beğenmemiştim. Kendilerini bu kadar ciddiye alan insanlar tehlikeli olurlardı. Sınırları olan biri olduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen kendisini Kötü Anne'nin en iyi arkadaşı olarak görüyordu. Charlotte ve Natalie kardeştiler. Gözleriyle durduğum yere kısaca bakıp, Kötü Anne isimlerini söyleyince yarı gönülsüz bir ifadeyle bana selam verdiler ve içlerinden birinin kocasıyla ilgili olan konuşmalarına geri döndüler.

"Natalie, kocasını aldatırken yakaladı," dedi usulca Kötü Anne. "Büyük bir ihtimalle bütün gece onun hakkında konuşacağız."

Yargıarcasına söylemedi, bir sonuç olarak belirtti ve beni de bu kadar özel ve hassas bir konuya dâhil etmesine sevindim. Ona minnettarca gülümserken gözüm köprücük kemiğinin oyuğunda sallanan kolyeye takıldı. Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Benim bakışımı yakaladı ve kolyeye dokundu.

"Bir hediye," dedi. "Darius'tan... Yıldönümümüz için ona, üzerine benzer bir taşın işlendiği bir saat verecektim. Sipariş verdim ama sanırım postada kayboldu."

Midem alt üst oldu. Mutfak çekmecesinin içindeki küçük kadife kutuyu düşündüm. Artık hangi amaçla kullanılacağını bildiğim o taşa yeniden dokunmak istedim.

Bütün gece ilk defa biraz rahatlamış hissederek Kötü Anne'ye göz attım. Hoş görünüyordu. Siyah askısız bir süveter ve kırmızı sandalet giymişti. Tam o anda ilk kez dövmelerini fark ettim ve kaşlarımı çattım. Bununla Mercy'e ne tür bir örnek olacaktı? İnsanlar derilerinin her tarafını boyuyorlar. Beni tanıştırdığı son kişi Gail'di, grubun en dost canlısı. Bana sarıldı ve hemen son seçimlerde kime oy verdiğimi sordu ve ardından şaka yaptığını söyleyip tekrar sarıldı. Şaka yaptığını düşünmemiştim. Herkesin etrafında durduğu martini çalkalayıcısına doğru beraber yürüdük ve bana bir içki alıp almayacağımı sordu.

"Restoranda sadece bir tane alacağım. Hem içki içip hem de araba kullanmak istemiyorum," dedim.

"Rezervasyonumuzu iptal etmek zorunda kaldık," dedi Kötü Anne kaşlarını çatarak. "Darius ofisten gelemedi, yani

bu gece burada takılacağız.” Gözlerinde bir an hayal kırıklığı gördüm ama sonra dağıldı.

“Suşi sipariş ettik!” dedi Gail konuyu değiştirerek. “Suşi yiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Başımı onaylarcasına salladım ve gülümsedim. Aslında suşiden nefret ediyordum.

Gail’in bana içki hazırlamasına izin verdiğim sırada Kötü Anne de Mercy’i iyi geceler demesi için mutfağa getirmişti.

“Sen burada takılmak istersen onu ben yatırabilirim,” dedim. Muhtemelen sınırı aştığımı biliyordum ama Mercy’e umutsuzca sarılmak istiyordum.

“Küçük kızları yatağa yatırmadan önce üç hikâye okurum,” dedim Mercy’e dönerek. “Bahse girerim sen o kadar çok hikâye sevmiyorsundur.”

Kollarını bana doğru uzattı ve içimde bir şeyler pırpır etti. Kötü Anne kararsız görünüyordu.

“Sen biraz mola ver. Buna ihtiyacın var,” dedim. Ona güven verici bir şekilde gülümsedim. “Hikâyelerimiz bittiğinde sana haber veririm, sen de gelip ona iyi geceler öpücüğü verirsin.”

Sözlerim onu biraz rahatlattı. Mutfakta kızların oynamaya başladıkları içki oyununa şöyle bir göz atıp Mercy’i tutan elini gevşetti ve Mercy coşkuyla kucağıma atladı.

“Tamam,” dedim. “Ama bana yatak odanın nerede olduğunu göstermelisin.” Aşağı inmek için kıvrandı sonra da koridorda önümden koştu. Soldaki son kapıya kadar onu takip ettim ve eşikte beklerken o doğruca kitaplığa koştu.

Harikaydı. Mercy için, yarattığı küçük odayı tanımlamak için bulabileceğim tek kelime buydu.

"Mercy. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel yatak odası," dedim. İçeri girdim ve pelüş halıya bastım. Tavana yapışmış gibi duran boya kalemleri duvarlardan eriyerek akıyor gibiydiler. Mercy'in yatağının dört yanından lolipoplar, içleri doldurulmuş hayvanlar sarkıyordu. Elinde üç kitap tutan Mercy, etrafı gerçekten inceleyemeden beni yatağa doğru itti. Gülümsedim, keşke onun saydığını görebilseydim. Birbirimize sarılıp yatağa uzandık, kolumu ona doladım ve "İyi Geceler, Kokan Yüz"ü elime aldım. Böyle mi olacaktı? Hamile olduğumu öğrendiğim hafta bebek odasını dekore etmeye başlamıştım. Üzerinde oyuncak ayı desenleri olan yatak takımları seçmiş ve beşiğin üzerine asılacak gezegenleri almıştım. Kızımı kaybettiğimde ise hepsini paketleyip hayır kurumuna bıraktım. Dışında tavuk çorbası konserveleri resmi olan bir kutuya doldurulmuş hayallerim..."İyi Geceler Ay"ı okumayı daha yarılamaadan, Mercy'nin göz kapakları ağır ağır kapanmaya başladı. Uyumasını istemedim, burada onunla kalmak ve kitaplığındaki tüm kitapları tek tek okumak istedim. Derin uykuya dalmasına rağmen yanında bir süre daha kaldım ve üçüncü kitabı da okudum. Her zaman verdiğim sözleri tutmuşumdur. Sonra örtüyü çenesine kaldırdım, yanağından yumuşak bir şekilde öptüm ve odadan dışarı çıktım.

9

PERSPEKTİF

Mutfağa geri döndüğümde, herkes bana bakmak için yaptıklarını bıraktı. Acaba reglim erken başlayıp da pantolonumda iz mi oluştu diye merak edip pantolonumu kontrol ettim. Lisedeyken bir kez başıma gelmişti ve hatırlaması bile hala çok acı veriyor.

“Uyuyakaldı,” dedim. “Daha ikinci kitabı bitiremeden...” Gail beni elindeki Ateş Topu kadehi ile selamladı ve diğer herkes alkışladı. Kendime rağmen sııttım.

Kötü Anne’nin saçları dağılmıştı ve yüzünün etrafına dalgalar halinde inmekteydi. Saçlarını geriye itti ve omuzlarımdan bana sarılmak için Amanda’yla birlikte durduğu tezgâhtan uzaklaşıp, yanıma geldi. Bana bir kadeh uzattı ve kendi kadehini başının üzerine kaldırdı.

“Fig’e! Bebeklere fısıldayan!” dedi.

“Fig’e!” diye tekrarlardı herkes. Ve işte boğazımdan aşağıya tarçın aromalı bir ateş topu gibi aktı, herkes, sanki alkolün canını yakmasına izin vermek dünyadaki en iyi şeymiş gibi gülerken, bir öksürük krizi başladı.

“Bu korkunç bir şey,” dedim, kadehi geri uzatırken. Yanma hissinin geçmesini beklerken elimin tersini dudaklarıma bastırdım.

“Duydunuz mu kızlar?” dedi Kötü Anne. “Fig, yeni bir

tane daha istiyor!”

Bir sürü tezahürat, bir sürü öksürük krizi. Darius, suşi ile geldiğinde gözlerim sulanıyordu ve ensemin etrafında bir sıcaklık hissediyordum. Onu görür görmez doğruldum, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

Kötü Anne, kollarını onun beline doladı ve çenesinin altını öpmek için parmaklarının ucunda uzandı. Elleri plastik poşetlerle dolu olan Darius, ona güzel bir öpücük vermek için eğildi.

“Fig,” dedi beni gruptan seçerek. “Sen de gelmişsin. Bu grup hakkında ne düşünüyorsun? Hepsi birbirinden çatlak değil mi?”

Herkesin önünde ismen çağrıldığım için ensemden aşağıya bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. Kötü bir his değildi, sadece alışkın değildim. En son ne zaman Darius Avery’e benzeyen bir adam bana takılmıştı acaba?

“Beni sarhoş ediyorlar,” dedim. “Ben hiç sarhoş olmadım.” Herkes bana bakmak için döndü. Bu sanki “asla orgazm olmadığımı” duyurmuş gibi bir etki yarattı.

“Ne? Fig, ciddi misin?” Çocuklarını öven anne Casey, bana bir kadeh daha hazırlamaya başlamıştı.

Darius torbaları tezgâha koydu ve bana uzatılan kadehi aldı. Başını geriye doğru eğerek kokteyli kafasma dikti ve tüm kadınlar da onu izlediler. Bana ait olan bir şeyi istediği için, içim bir hoş oldu. Bardağını tezgâha koyup, Kötü Anne’ye baktı ve “Nerede benim ay parçam?” diye sordu.

“Uyuyor. Fig onu yatırdı. Harika değil mi?”

Bir çocuğu yatağa yatırmak için harika kelimesini kullanmazdım ama dikkatler altında yeniden ışıldadım.

"Nasıl yaptın?" diye sordu, gözlerini kocaman açarak. "Sırrını bizimle de paylaşır mısın?"

"Mercy uyumaktan nefret eder," diye açıkladı Kötü Anne. "Onu yatırmak her gece bir savaşa döner. Bu odadaki herkes bir kez denedi ve başarısız oldu." Grup hep birlikte başıyla onayladı. Bunu neden en başta söylemediğini merak ettim. Belki beni test ediyordu ya da belki de Mercy ile olan bağımı hissetmişti.

"Ah..." tek söyleyebildiğim şey oldu. İçimde yükseliyordum. "Ben hiçbir şey yapmadım. Hemen uyuyuverdi." Aslında söylemek istediğim şey, Mercy ile aramda özel bir bağ oluştuğu ve eğer onu uyutabilecek biri varsa onun da sadece ben olduğumdu. Ne de olsa benden çalınmıştı. Onu her gece yatıran kişi ben olmalıydım. İşte bu yüzden hepsi zorlanmıştı onu yatırırken. Ama insanlara doğrudan bunu söyleyemezdim, en azından henüz değil.

Herkesin "oo" "aaa" gibi beğeni nidaları arasında kendime, renkli balık rulolarından bir tabak yaptım ve masada oturmaya gittim. Masada tek müsait olan sandalye, yaklaşmaya çalıştıkça uzaklaşır gibi görünen Amanda'nın yanında kiydi.

"Eee Fig," dedi. "Seni bu mahalleye hangi rüzgâr attı?"

"Sahne değişikliğine ihtiyacım vardı," dedim. Birinin bana verdiği suşi çubuklarıyla tabağın içindeki suşileri almaya çalışıyordum. "Hayat gerçekten çok sıkıcı, biliyor musun? Ben gerçekten depresyondaydım, bu yüzden bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim."

Masanın etrafındaki herkes, beni duymuşçasına başlarını salladı, sanki hepsi daha önce bunu yaşamışçasına.

Amanda'nın kaşları arasında küçük bir kırışıklık belirdi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. Sonra martini bardağını kaldırdı ve ben de hızlıca ona yetişmek için kadehimi kaldırdım.

"Yeni başlangıçların şerefine," dedi.

Kadehleri tokuşturduk ve işte o andan sonra onu daha çok sevdim. "*Yeni başlangıçların şerefine.*" Belki de ona çok acımasız davranmıştım. Toplum bizi herkesin art niyeti olduğuna inanmamız için eğitti. George her zaman, insanlar benden hoşlanırlarsa kesinlikle bunun altında bir art niyet olduğunu söylerdi. Bir zamanlar gittiğim kuaförde, kurutma makinesinin altında otururken bir kadınla tanışmıştım. Bir süre seksenler müziğine duyduğumuz sevgiden bahsetmiş, gece geç saatte yediğimiz mısır gevreklerinden ve on sene içinde beklediğimiz gelecek bebeklerimizden konuşmuştuk. Tam salondan çıkacağım sırada bana üzerinde adı ve telefon numarası yazılı bir kâğıt parçası uzatmış, ona mesaj atmamı ve bir gün buluşup kahve içebileceğimizi söylemişti. Eve döndüğümde, elinde bira şişesiyle televizyonun karşısında oturan George'a heyecanla olanları anlatmıştım. Hiç kız arkadaşım yoktu ve Washington'a taşındığımızdan beri bir gün biriyle tanışmayı umuyordum: Vivi ve Fig alışverişte, Vivi ve Fig gözlerinde güneş gözlükleriyle bir kafede öğle yemeği yiyorlar, Vivi ve Fig Noel kartlarını takas ediyorlar ve zamanı geldiğinde birbirimize "Hoş geliyorsun Bebek" partisi düzenliyorduk.

George, oyundan kafasını ayırmadan "*Sana telefon numarasını mı verdi?*" diye sordu.

Numarasını kaydetmedim. Kâğıdı, midemde derin bir yanma hissiyle nazikçe çöpe attım. Kendime benim bir münzevi olduğumu söyledim. George vardı -birbirimize sahip-

tik- ve bu yeterliydi. Üstelik George muhtemelen haklıydı, kadının kısa kesilmiş saçları vardı. Bu da bir lezbo çılgılığı değildiye artık ben de neyin ona işaret edeceğini bilmiyordum.

Ama işte buradaydım, kadınlarla çevrili bir masanın etrafında duruyordum ve tüm kadınlar, Mercy'i uyuttuğum için şerefime kadehlerini kaldırıp içki içiyorlardı. Belki de kız arkadaşlara sahip olmak tam da ihtiyacım olan şeydi. Aradığım grup. Onları yargılamayı bırakabilir, bana nazik davrandıklarında, altında gizli nedenler aramazdım; Kötü Anne dâhil. Sonuçta Mercy ile aramdaki şeyi bilmiyordu, nasıl bilebilirdi ki? Hayat denilen bu yerde ikimiz de kurbandık. Arkadaş canlısı Gail ile sohbet ediyordu ve bir anda ona karşı sonsuz bir şükran duydum. O iyi bir insandı ve Mercy için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Ben bunca zaman sonra tatlı kızımı bulmuştum ve o bugüne kadar onu güvenle, özenerek büyütmişti.

Jolene sohbetinden başını kaldırıp gülümsedi ve ben de gülümseyerek yanıt verdim. Sanki buruşuk bir gömlek ütüleniyormuş da düzleşiyormuşçasına her şey kafamda netleşiyordu. Önceleri sadece bir yol vardı ama şimdi bir başkası da görünüyordu. İlk suşi parçamı yedim ve hoşuma gitti. Yeni bir bakış açısı neler yapabiliyordu? Gecenin bir noktasında, herkesin benden daha sarhoş olduğu anlaşılabiliyordu. Biraz hava almak için dışarı çıktığımda bahçede bir sandalyeye oturmuş içkisini yudumlayan Darius'u gördüm. Dağılmış bir hali vardı, gömleğinin üst düğmeleri açık ve saçları karışık.

"Bak burada kimler saklanıyormuş?" dedim. "İçeride çok fazla kadın var, değil mi?"

"Asla çok fazla kadın olamaz," dedi yorgun bir şekilde gülümseyerek.

Birden onun için üzüldüm. Bütün gün insanları dinledi, yüklerini üzerine atmalarına katlandı ve eve gelip dinlenmek istediğinde ise evde bir sürü sarhoş ev kadınıyla karşılaştı. Zavallı adam. Sadece karısıyla televizyonun önünde oturmak ya da sakın bir yerde baş başa vakit geçirmek istiyordu.

“Ne içiyorsun?” diye sordum neredeyse boşalmış bardağını işaret ederek. “Sana bir tane daha hazırlayacağım.”

“Bana kendi evimde bir içki mi ikram edeceksin?” Bana bakmak için sandalyesinde geriye doğru kaydıldı ve ben de omuz silktim.

“Tabii, neden olmasın?”

Güldü, genizden gelen bir gülüştü. Alaycı bir gülüş mü demeli acaba?

“Cin tonik.”

Kadehini aldım ve içeri girdim. Hiç kimse içkisini hazırlarken beni fark etmedi, herkes oturma odasındaki mobilyaların üzerine yayılmıştı. Her birkaç saniyede bir kahkaha patlaması oluyordu ve her seferinde ürperiyordum. Mercy’nin bu gürültüde nasıl uyanmadığını merak ettim. Bardağa, bir dilim limon attım ve başımı kaldırdığımda Jolene’in beni izlediğini gördüm.

Arka kapıdan ağır ağır çıkarken “*sanırım kanser olayını tekrarlayacağım,*” diye düşünüyordum. Gereğinden fazla açık vermiştim.

10

BİR AYLIK MAAŞ

Uyandığımda başım ağrıyordu. Duyduğu en küçük gü-rültüyü bile gözlerinin ardından kısaç gibi saran türden. Di-züstü bilgisayarımı yatakta yanıma aldım ve internette arama yapmaya karar verdim, *"beyin tümörü ve anevrizma"* gibi şey-ler yazdım. Sadece sıradan bir akşamdan kalma olduğumdan emin olunca dikkatli bir şekilde yataktan çıktım ve biraz çay yapmak için mutfığa geçtim. Akşamdan kalma olmak bana çok yetişkin, bir o kadar da şık bir his veriyordu. Kim Kardas-hian da muhtemelen haftanın birçok gecesi bunu yaşıyordu. Bu süreci en iyi nasıl atlatacağımı, neler yapmam gerektiğini anlamak için Instagram'da *"#akşamdankalma"* hastagini ara-dım. Akşamdan kalma çoğu kızın saçlarını tepelerinde topuz yaptıklarını gördüm. Ben de saçlarımı tepemde topladım ve kendimi aynada inceledim. Tepemdeki, topuzdan ziyade kü-çük bir boka benziyordu. Saçlarımı kesinlikle uzatmam gere-kiyordu. Işığın etkisini bir parça kesmek için güneş gözlükle-rimi taktım ve eşofmanlarımla markete yöneldim. Cumartesi günleri Jolene ve Mercy için alışveriş günüydü. Yağmur yağ-madığı sürece dört blok boyunca Whole Foods³a yürürler ve yol üzerindeki yoğurtçu dükkânında kendilerini şımartırlardı. Birçok ritüeli olması, Jolene'nin en belirgin özelliği idi. Bense kendimi, içimden geldiği gibi davrandığım için severim. Bu evi alma kararı bile böyle içgüdüsel, ani bir kararla alınmıştı.

3 Whole Foods: Organik ürün satan mağaza

Ve en doğru olandı. Kendiliğindenlik, bir anne için iyi bir nitelikti. Küçüklere hayatın bir dizi planlanmamış olaylar dizisi olduğunu ve sadece akışta ilerlemeyi göstermek önemliydi. Markete yürümedim. Arabayla dört blok gittim ve arabayı annenin görebileceği bir yere park ettim. Jolene ve Mercy'nin tam zamanında yukarı doğru yürüdüklerini gördüm. Jolene bebek arabasını itiyordu, yediği yoğurt yüzüne bulaşmıştı. Mercy de yanında zıplayarak yürüyordu. Aceleyle içeriye girip, bir el arabası aldım ve sanki bir süredir oradaymışım gibi görünmek için içine bir şeyler attım. Doğruyu söylemek gerekirse, Whole Foods'a bir aylık maaşımı vermekten nefret ediyordum. "Organik" olarak paketlenildiği sürece goril balgamını bile insanlar arabalarına atarlardı. Tüm Lululemon'lu sürtüklerle hindistan cevizi suları cehenneme gidebilir. Orada olmamın bir nedeni, sadece bir tek nedeni vardı: Mercy Moon. Ayrıca oradayken diyetle de başlayacaktım. Gerçekten. Alışveriş arabamı, görünüşlerini beğendiğim lahana ve turpla doldurdum, hindistan cevizi suyu da koydum. Sonra içeri girmelerini beklerken, mısır gevreği koridorunda takıldım. Aşırı pahalı bir gevrek kutusunun besin değerlerini okurken isminin söylendiğini duydum.

"Fig! Merhaba! Fig."

Yüzüme şaşkın bir ifade takınıp döndüm. Hala güneş gözlüklerimi takıyordum ama Mercy'nin gözlerindeki samimiyeti görebilmesi için onları çıkarttım.

"Merhaba, tatlı kız," dedim ona göz kırparak. Gevrek kutusunu arabama atarken Jolene'e gülümsedim.

"Akşamdan kalmayım," diye fısıldadım ona. Ne demek istediğimi anlamışçasma kaşlarını kaldırdı. Tam başka bir şey daha söyleyecektim ki Darius'un koridordan bize doğru yürüdüğünü gördüm. Ağzımın aniden kuruduğunu hissettim.

"Vay, vay, Fig de buraya bir maaş bırakan bağımlılardan. miş desenize." Jolene'i şakağından öperek sırtıttı.

"Pek değil..." kekeledim. Sonra, "Evet, aslında seviyorum buraya gelmeyi."

Alışveriş arabasına şöyle bir göz attı. "Lululemon⁴ pantolonları hariç, her şeyi almış görünüyorsun."

Ağzımı açıp kapadım, kalbim kızgınlıkla çarpıyordu. Sonra güldüm. Uzun zamandır hiç böyle kahkaha atmamıştım ve kendimi iyi hissettim. Aslında ikimiz birbirimize çok benziyorduk. Aşırı canlı görünmeye çalışan toplumda, kendilerini lider sanan takipçileriyle dalga geçmek.

"Onlar, Target'dan," dedim. "Hemen hemen aynı şey."

"Evet, elbette," dedi. "Ne düşünüyordum ki?"

"Onu dinleme," dedi Jolene onu şakayla göğsünden iterken. "Organik Lululemon yaşam tarzıyla eğlenmeyi seviyor ama geceleri de her tarafını öpüyor." Pantolonunda tanıdık genişletilmiş yarım ay logo vardı. *Basit, Jolene, koridorda durup seks hayatın hakkında konuşmak gerçekten çok basit.*

"Organik otlarla beslenen, ekstra antioksidan yaşam tarzına normalin üç katını ödüyoruz da neden aynı şeyi pantolonlar için yapamayız? Popon, içlerinde oldukça hoş görünüyorlar, bebeğim."

O son kısma kadar onunla aynı düşünüyordum. Bir anda yüzüm düştü ve onlara fark ettirmeden hızla uzaklara doğru baktım. Mercy, babasının bacaklarına asıldı ve bir mutsuzluk çığlığı atıp acıktığını söyledi. Dikkatler bir anda dağıldı ve mutlu aile bana veda edip, mısır gevreği reyonundan uzaklaştı. Ama uzaklaşmadan önce beni bir akşam yemeğe çağırdılar. Onlara eve gidince ajandama bakıp haber vereceğimi söyledim. Sonra aklıma onların telefonlarının bende olmadığı

4 Lululemon: Özellikle yoga ürünleri satan ünlü bir spor mağaza zinciri

geldi ve telefon numaralarını istedim. Jolene telefonunun kapalı olduğunu söyledi ve çok memnun oldum. Darius benimkini istedi ve bana hızlı bir mesaj gönderdi, böylece bir şeye ihtiyacım olursa onlarla iletişim kurabilecektim. Alışverişimi bitirdim, içimde o kadar yüksek sesli vızıltılar vardı ki kendi düşüncelerimi zar zor duyuyordum. O benim numaramı istedi... *Vizz vizz vizz...* Benim... *Vizz vizz...* Jolene gibi bir kadına sahipti ve beni görmüştü... Yani gerçekten beni fark etmişti... *Viz viz viz...*

Alışveriş arabasına birkaç tane daha diyet yemeği ekledim ve son dakika, güzellik koridoruna geçip üç tane farklı yüz maskesi ile vegan dudak parlaticısı seçtim. Kendime bakmayı unutmuştum. İşte üzgün olunca hep böyle oluyordu. İhtiyacın olan tek şey, gerçekten seni gören bir kişiydi ve sen de aniden canlanabilirdin. Eve döndüğümde, mutfak malzemelerini yerleştirirken, Phil Collins'in "In the Air Tonight" şarkısını mırıldandım. Sonra internete girdim ve Lululemon eşofman ve koşu bandı siparişi verdim. O gece Darius'a mesaj attım. Bana karşı nazik davrandığı için ona teşekkür ettim ve Jolene'nin numarasını istedim. Hemen geri mesaj attı. Bana Jolene'in bilgilerini yolladı ve cuma akşamı saat 5:30'da akşam yemeği olacağını yazdı.

"Mercy yüzünden erken yiyoruz," diye tekrar mesaj attı. "Umarım sana uyar."

"Hiç sorun değil," diye geri mesaj attım. "Ne getireyim?"

"İstersen şarap."

Şarap mı? Şuna bir bak, şarap hakkında hiçbir bilgim yok ki. Bir zamanlar bir kadeh Moscato içmiştim ve onu sevmiştim. Onu alabilirim! Şarap seçimi, kıyafet seçimi ve nadiren de olsa cuma akşamları için bir programımın olması; tüm bu olanlar beni inanılmaz heyecanlandırdı. Evet, sonunda hayatım yükselişe geçmişti.

11

KÖFTE

Darius köfte yapmıştı. Köfteleri fırından dışarı çıkardığında, Jolene garip bir surat ifadesi yaptı. “Dalga mı geçiyorsun? Hâlâ çocukluğumdaki köfte anısı yüzünden travma geçiriyorum,” dedi.

Ama ben bir ısırık aldım ve gözlerim sanki ekstazi kullanmışçasına yerlerinden çıkacak gibi oldular. Her şeyden tam doğru miktarda... Amerika’ya taşınmadan önce, İngiltere’deki çocukluk anılarımın sularına daldım. Annemin köfteleri ve babamın olumsuz tepkileri.

“Anneminkiler gibi...” dedim ve Darius’un gözlerinde bir ışık parladı. O bir erkekti ve bu, onaylanması gerektiği anlamına geliyordu. Jolene anı mahvettiğinde ve homurdandığında, bunu düzeltebildiğim için ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum. Her zamanki gibi onun yaptığı her şeye saldırıyordu, yapmasının bile yeterince iyi bir şey değilmiş gibi görünmesini sağlıyordu. Ama bu köfte gerçekten çok iyiydi. Gerçekten çok iyi...

“Aslında bu annemin tarifi.”

Çocukluğuyla ilgili, annesini neredeyse *Sound of Music* filmindeki Maria gibi gösterdiği bir hikâye anlatmaya başladı. Tarif ettiği o iyi çocukluk dönemi onu iyi bir adama dönüştürmüştü. Jolene gözlerini devirdi ve köfteyi tabağının etra-

finda çevirdi, çenesini ellerinin arasında tutuyordu.

"Tanrım, yardım et!" dedi bana bakarak. "Sakin söylediği tek bir kelimeye bile inanma. Annesinin ruhu babasının şovenizmi tarafından öldürüldü."

Darius gözünü bile kırpmadı. Hatta ailesinden bahsediliş tarzını komik bulmuş gibi bir hali vardı. İlk önce, kız kardeşi için Yargılayan Rahibe demişti ve Darius buna da gülmüş, Jolene'nin poposuna bir şaplak atmıştı. Tüm bunlar olurken ben de Lululemon pantolonumun ne zaman geleceğini merak ediyordum. Ve sonra, Mercy, tatlı Mercy, bütün köftelelerini babasına hayran hayran bakarak yedi. Moscato şişesini, içeri girer girmez onlara uzattım ama Darius bana bir kadeh koyup, kendi şarap raflarından bir kırmızı şarap aramış, Jolene ile kendisine birer kadeh doldurmuştu. Kırmızı şarap içiyorlar, evet. Aklıma bir not düştüm. Ben de kırmızı şarabın tadına bakmak istedim ve sapsız bir şarap kadehine bir parça doldurdu ve bana uzattı. Şarap boğazımdan geçerken bir ses çıkardım. Darius bu sesin, beğenmekten olduğunu düşünüp kadehime biraz daha doldurdu. Şaka yapıyordum, aslında tadı parfüm gibiydi.

"Bu civarda ailen var mı Fig?" diye sordu Jolene. "Bariz olanın dışında."

Çok fazla soru sorduğunu fark ettim. Daha birine yanıt vermeden diğerini soruveriyordu. Terapist olan kocası değil miydi?

"Hayır," dedim. "Annem Chicago'da ve babam ise... o her yerde. Ben küçükken boşandılar. Bir kız kardeşim var ama onunla ancak bir şeye ihtiyacı olursa konuşuruz."

Jolene ne demek istediğimi biliyormuş gibi bir ifade yaptı.

Darius, tatlıyı masada tam önüme koydu. Jolene'in kekle-

rinden biriydi. "Sadece küçük bir dilim," dedim ona. "Yediklerime dikkat etmeye çalışıyorum." Bana kocaman bir dilim kesti ve hemen ucundan yemeye başladım. Kek pişiremediğini söyleyip böyle kek pişirdiği için gerçekten bir pislikti. Bana, her zaman incecik olup kendilerine şişman diyen kızları hatırlattı. Pastamı tam yarılamıştım ki Mercy kucağıma tırmandı ve ben neredeyse mutluluktan ağlayacaktım.

"Alışması biraz zaman alıyor ama ısındığında da..." dedi, Jolene. Mercy'ye göz kırptı ve küçük kız kıkırdadı. Bundan hoşlanmadım. Anımı çalma, anladın mı?

Ona Mercy'in ve benim alışmaya ihtiyacımızın olmadığını söylemek isterdim. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk, belki birkaç yaşamdır. Bu şekilde mi çalışıyordu? İnsanlara aynı ruhlar defalarca mı hediye ediliyordu? Eğer öyleyse, neden Mercy, Jolene'e gitmişti? *Belki biz birbirimize bağlıydık?* Ona bakarak düşünüyordum. Bu ilginç bir düşünce değil miydi? Birden kendimi ona çok yakın hissettim. Kekini yiyen Mercy'yi biraz kucakladım.

"İngiltere'de doğdum," dedim onlara. "Babam bir iş için oradayken annemle tanışmışlar. Ben yedi yaşındayken Amerika'ya taşındılar."

"Aaa!" dedi Jolene, "Bazı kelimeleri ara sıra İngiliz aksanı ile söylüyorsun. Sebebi şimdi anlaşıldı."

Gülümsedim. Bunu fark etmesi hoşuma gitti. Küçük detayları görebilen insanlar pislik olmazlardı, seni görebiliyorlardı. Kendinden dışarıya bakıp etrafındakileri görmek aslında biraz çaba gerektirirdi. Bugünlerde nadir görülen bir şeydi.

"Annemin ağır bir aksanı var," dedim onlara. "Sanırım telaffuzu da biraz ondan aldım."

Darius, bir İngiliz olduğumdan, kahve yerine çay isteyip

istemediğimi sordu. Ben de çay istediğimi söyledim. Süt ve bir kâse küp şeker getirdi ve nasıl içtiğimizi bilmesinden etkilendim.

"Mahalleyi nasıl buldun?" diye sordu.

"Ah, sevdim. Yaşadığım son yerden bin kat daha iyi."

"Bin kat!" diye tekrarladı Darius. "Burada çok lezzet var, değil mi?" Hepimiz güldük.

"Peki senin... Adı neydi?.. Yoksa, bu konuyu açmamalı mıyım?" Yüzümü görünce hemen sordu. İfademi değiştirdim. Başarısız olan evliliğimin ayrıntılarıyla onları sıkmak istemedim. O her neyse oydu.

"Hayır, sorun değil. Sadece mutlu olmaya çalışıyorum," dedim. Darius anladığını söylercesine başını salladı.

"Demek bir anda karar verip evini sattın ve burayı satın aldın? Sahne değişikliğine ihtiyacın vardı. Yeni bir başlangıç."

"Evet, hemen hemen. Duvara bir şey fırlatıyorsun ve yapışıp yapışmadığına bakıyorsun."

Ağzımda garip bir tat oluşmuştu. Tüm bu saçmalıklardan bahsetmeyi sevmiyordum.

Jolene elini elimin üzerine koyup hafifçe sıkınca bir an korktum. Gözlerimde yaşların biriktiğini hissettim ve akmaları için başımı geriye attım. Bana birisi böyle bir yakınlığı göstermeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu? Arkadaşlarım olmadan... Üzgün olduğumu düşünüp bana ayçiçeği gönderen bir tek annem vardı. Kartın üzerinde her zaman: "*Güneş yarın doğacak,*" gibi saçma sapan bir şey yazardı. Sadece bebeğimi kaybettiğim zaman büyük bir gelişme göstermişti: "*Bebek sayılamayacak kadar küçüktü, Fig. Metin ol, şüphesiz yenisinden hamile kalacaksın.*"

"Offf, beni ağlatıyorsun!" dedim ıslak gözlerle. "Artık bitti. Sanırım, neyse. Buna mutluyum."

"Evet, öyle. Söylemenin klişe olduğunu biliyorum ama seni alt eden, sana iyi gelmeyen, seni desteklemeyen insanlar olmadan çok daha iyi durumda olacaksın. Bu bir iyileşme süreci, sonrasında eminim iyi olacaksın, her neye karar verirsen ver." Onu başımı sallayarak onayladım. Belki de Darius bu yüzden Jolene'yi seviyordu, her ikisi de aynı dili konuşuyorlardı.

"Konu değişikliği," dedi Jolene eliyle havada daire çizerek. Onun biraz sarhoş olduğunu sanıyordum. "Darius, sen bunda iyisindir."

Darius işle ilgili bir hikâye anlatmaya başladı ve bize, sekreterinin hastalarıyla oturumlarını dinlerken onu nasıl yakaladığını anlattı. Dakikalar içinde hepimiz yeniden gülüyorduk ve ben, kalbim tüy kadar hafifleşmiş gibi hissediyordum. Bunca zamandır arkadaşların, gerçekten kalpten ve içten arkadaşların özlemini çekiyordum. Mercy yemeğini bitirdi ve kucağımdan aşağı atladı. Herkese onu yatağa benim yatıracağımı, söyledi.

Beş parmağını havaya kaldırarak "Üç hikâye," dedi.

Jolene parmaklarım düzeltti, böylece sadece üç tane kaldı. "Bayan Fig'in eve gitmesinin gerekip gerekmediğini bilmiyoruz, Mercy. Belki..."

"Hayır, yaparım," dedim ona. "Çok da isterim."

"Pekâlâ, şuna bak Mercy. Bebeklere fısıldayan Fig, seni yatağa yatırmayı kabul etti. Noel zamanı gibi," diye takıldı Darius.

Çok heyecanlanmıştım.

"Hadi Mercy," dedim sesimdeki heyecanı gizlemeye çalışarak. "Üç kitap seçeceksin. Ama çok uzun olmasın."

"Çok uzun olanlar," dedi beni koridorda çekiştirip odasına doğru götürürken.

Jolene'nin Darius'a kısa bir duş alacağını söylediğini duydum. Sonra eşlerin seks hakkında birbirlerine şakalar yapıyorlarmış gibi kıkırdadıklarını duydum. Omzumun üzerinden, onları yatak odalarında gözden kaybolana kadar izledim.

Mercy, ben okumayı bitirdikten sonra şikâyet etmeden yatağa girdi ve gözlerini kapattı. Küçük alnunu öptüm, hayranlıkla, mükemmel kirpiklerine baktım, kitapları sessizce rafa koyup parmak uçlarımda odadan dışarı çıktım. Darius, ayaklarını ayaklığa uzatmış oturma odasında oturuyor, tüm kitaplarımın toplamından daha büyük bir kitabı, bir Stephen King romanını okuyordu. Jolene etrafta görülüyordu.

"Vay canına, bu ne kadar büyük bir kitap," dedim.

"O da öyle diyor," diye Darius karşılık verdi.

Gülümsedim ve kapının önünde ne yapacağımı bilemeden garip bir şekilde durdum. Gitme zamanıydı, bunu biliyordum ama karanlık evime doğru yürümek ve yalnız yatmak beni depresyona sokuyordu.

"Seni eve bırakayım Fig," dedi. Sonra ekledi, "Jolene'nin başı ağrıyordu, önce duş aldı ve yatağa gitti. Sana da hoşça kal, dedi."

Başımı salladım. Bir süreliğine, birkaç dakikalığına bile olsa ona sahip olacağım için heyecanlandım.

Kapıdan çıktık ve her yerimin gerildiğini hissettim. Bu güzeldi, bu gerçekten güzeldi. Çok az erkek umursardı.

"Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa, dinlerim. Dinleyerek para kazanıyorum, biliyorsun," dedi.

"Hey, ben iyiyim. Hayatta kalma içgüdüğü ile ilgili bir şey

var bende." Biraz Beyoncé'den şarkı mırıldandım ve ikimiz de güldük. "Ayrıca ben o kadar boktan durumdayım ki psikiyatri de bozarım."

"Hah. Kendim hakkında bir zamanlar ben de böyle düşündüm. Sürekli kendi kafanın içinde yaşadığında, işler çarpıklaşıyor. Düşüncelerini dile getirmek zorundasın ki tek mahvolmuş kişi olmadığını anlayabilesin. Bunu bilmek bile büyük bir fark yaratıyor."

"Evet sanırım." Söylediklerim, kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmemişti.

Anlamışçasına başını salladı. Bu tarz şeyler zaman alır. Bunu hastalarına söylediğini duyabiliyordum.

"Adı neydi seninkinin?"

"Of, o benimki değil..." dedim.

"Peki, tamam. O zaman bir zamanlar evlendiğin adamın adı... Fred mi?"

"George," dedim.

"Weasley mi?"

"Ha?" Kafam karışmıştı.

"Ay, Harry Potter hayranı değilsin. Tüm harika ayrıntıları kaybediyorsun bunun için."

"Kafam çok karıştı. Neden bahsediyoruz?"

Darius iç çekti. "George... Boşanma."

"Ah!" dedim. "Evet, boşanmak zordu. Bunun dışında daha başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Bir tane istedim, sonra istemedim, sonra yaptım. Benim korkunç bir insan olduğumu düşünüyor."

"Eski sevgililerle işler her zaman karışıktır," diye kabul etti.

"Benimki de hala bu bölgede yaşıyor. Ona, bazen akşam yemeği için restorana gittiğimizde falan rastlıyoruz. Bu tür durumlar için rahatsızlık kelimesini kullanmak bile gerçekten çok yetersiz kalıyor."

Bu bilgi karşısında bir anda canlandım.

"Çok mu kötü bitti?" diye sordum, onu gözümün ucuyla izlerken.

"Şey, evet. Bir nevi... Kesinlikle evet. Nişanlandık ve düğünü iptal ettim çünkü gerçekten birlikte olmak istediğim Jolene'di."

"Eski sevgilin ve Jolene birbirlerini tanıyorlar mıydı?" diye sordum.

"Evet, onlar arkadaştı."

Tüm söylediği buydu ve kapımın önündeydik. Ben başa dönüp yeniden başlamak, daha fazlasını bilmek istiyordum.

"Hey, beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Köfte mükemmeldi."

Gülümsedi ve yoldan geri yürümeye başladı.

"Hey," geri döndü. "Miranda Dodson'ın 'Tekrar Dene-yin'⁵şarkısını duydun mu?"

Başımı salladım.

"Dinlemelisin!"

Kapımı açmadan önce onun yoldan aşağıya doğru yürüyüşünü izledim, sonra kapıyı açıp içeri girdim. Şarkıyı hemen Spotify'da buldum ve masada çayımı içerken, sonra dişlerimi fırçalarken ve yatağa girerken defalarca dinledim. Darius'un bana verdiği şarkıyı dinleyerek uyudum.

En büyük hediye.

12

KANKA

Barbra Streisand benim idolüm. "Sonunda Birini Buldum" şimdiye kadar yazılmış en iyi şarkı. Benim yaşımdaki insanlar radyoda çalan o pislikleri dinliyordu. Pop yıldızı vokal fahişeler gibi dönüp dolaşan sesler. Müzikte tüm o çembere ihtiyacın yok, tek ihtiyacın olan saf dürüstlük. Barbra Streisand'ın "Guilty" ve "Memory" gibi şarkılarda gösterdiği tarzda dürüstlük. "Memory"i dinlerken bebek gibi ağlamıştım. Darius da onu sevdi. Hayatının aşkı dediği Jeff Bridges'ı da sevdi. Jolene ise bunu her duyduğunda suratını ekşitirdi. Darius'u hedef alarak birçok kez yüzünü ekşitti. Benimle konuşurken ise sevgi dolu ve dikkatli, tamamen bambaşka bir insan oluyordu. Darius ve Jeff Bridges'ı önemsemiyordu ama bana ikisi bir arada bir paket gibi geliyordu.

"Daha iyi birini seçemez misiniz? O beni gerçekten ürkütüyor," dedi. "İkimiz de Bradley Cooper'ı sevebiliriz." Popülerliği olan her şeyden nefret ediyordu. Bradley Cooper bir şakaydı, o aslında Bradley Cooper'ı da sevmiyordu. Cooper, *Canlı Cumartesi Gecesi* ve komedi türü mizahtan hoşlanmıyordu. Ne tür bir yaratık *Canlı Cumartesi Gecesi* şovundan nefret ederdi? Aslında onun nefret ettiği şeylerin uzun bir listesi vardı: Beyoncé ve pizza, beysbol, *Clueless*'daki Alicia Silverstone, favori oyunumuz Kelime Oyunu. Beysbolun erdemlerini tartışmak ve espri anlayışı yok diye onunla dalga geçmek için

ona karşı bir ekip oluşturduk ve saflarımızı koruduk. O ise etkilenmemişti ve o anda insanların sizin hakkınızda ne düşündüğünü önemsememenin nasıl bir duygu olduğunu merak ettim.

Darius "kanka"yı sevdi ve ben de kankayı sevdiği için Darius'u sevdim. Jolene gibi desteksiz bir pislik değildim. O da bunu yakında görecekti.

"Onu rahat bırak," diyecektim ona. "Bırak neyi sevmek istiyorsa sevsin." Ve ağzının kenarları sanki bir sırrı varmış gibi alayla kıvrılacaktı.

Onun sürekli bir şeyler hakkında imalarda bulunması beni rahatsız ediyordu. Darius gibi biriyle olduğu için ne kadar şanslı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Genel olarak ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer ben onun hayatına sahip olsaydım, her şeyi farklı yapardım, bu kesin. Öncelikle Darius ile başlardım. Ona bir erkek gibi davranırdım, onun sevdiklerine ve ona daha çok ilgi gösterirdim. Tam oral seksin ortasında durup, "Hep böyle mi oluyordu? Bu durumun benim hoşuma gittiğinden emin değilim. İkimiz birlikte başka bir şeyi sevelim." *Bencil sürtük.*

Jolene gibi insanlar ilişkilerde sadece kendilerini seviyorlar. Mercy'e babasıyla ilgili hangi mesajı veriyordu? Köftesinin yeterince iyi olmadığını mı? Hayran olduklarının ürkütücü olduklarını mı? Hepsi yanlıştı. Onların birlikte olması yanlıştı. Ve her şeyi küçümsemesinin yanı sıra Jolene, her zaman telefon mesajları ile ilgileniyordu. Jolene'in yüzünde şaşkın bir ifade ile kafasını kaldırıp bakması için, bazen iki üç kere tekrar etmesi gerekiyordu. Bahse girerim hayatında bir başkası vardı. Bu yüzden Darius'a bu kadar saygısızca davranıyordu. Onun yerini dolduracak birini bulmadan diğerini bırakıp gitmiyor.

Onu kontrol etmek için her gün ona mesaj attım çünkü bunu birisi yapmalıydı. O da benim gibi kırılmış ve yalnızdı. Zor günler boyunca, birbirimizle şakalar ve fıkralar paylaştık. Hevesle kelimelerinin sadece bana hitap edeceği bir sonraki mesajımı bekliyordum. Jolene'in gevşediği yeri dolduruyor ve gününün nasıl geçtiğini sorarken, ona ne kadar harika bir baba ve koca olduğunu söylüyordum. Bunu yapmaya istekliydim. Çok geçmeden bir dostluğumuz oldu. Önce mesaj atardı, sonra geri mesaj atardım ve bütün gün böyle devam ederdik. Jolene'e birbirimize ne sıklıkla mesaj attığımızı söyleyip söylemediğini ya da bunun sadece ikimizin arasında olup olmadığını düşündüm. Neredeyse âşıkların gizli sırrı. Onunlayken beni düşündü mü? Kendimi suçlu hissetmiyordum, çünkü içten içe onun da birisine mesaj attığını biliyordum. Darius'un doğum gününde Jeff'i görmek için bir konserde en önden altı yüz dolarlık üç bilet aldım. Jolene'ye bir öğleden sonra onun gelmesini engellemek için gelişigüzel bahsettim.

"Jeff Bridges'in şarkı söylediği gerçek bir konser mi?" diye sordu, kuşkulu. "Gerçekten mi?"

"Evet, aptalca. Bir konserde başka ne olur?"

Paslanmaz çelik spreyini çıkardı ve bulaşık makinesini parlatmaya başladı.

"Kahretsin, kulağa gelmiş geçmiş en kötü gece olacak gibi geliyor ama tamam." Güldü. "Biletleri aldın mı?"

"Henüz değil," diye yalan söyledim. "Gitmeyeceğin bir şey için bilet almak istemedim."

"Aşk için yapmayacağım şey yoktur." Bulaşık makinesini ekstra bir güçle ovuşturdu. Kafasını çevirince, gözlerini devirdim.

"Gerçekten çok nazıksın, Fig. Onun da çok hoşuna gidecek."

Evet, öyleydi. Jeff Bridges ona duygusallık katmıştı. Düşünceli hediyemin ona bir şeyler vereceğini umuyordum. *Fig, sen benim için çok iyisin. Umarım sen de kendini iyi hissediyorsundur*, diyebilirdi. Bu düşünce için hemen kendimi suçlu hissettim. Jolene iyi biriydi ve arkadaşımıydı. Beni cesaretlendirmek dışında asla bana karşı kötü bir harekette bulunmamıştı. O bendim. Ben kötü bir insandım. Onun sahip olduğu şeye sahip olmayı hayal ediyordum, ama duracaktım. Onun bu kadar berbat olması onun hatası değildi. Sadece, insanların başına böyle şeyler gelebilirdi.

Darius ona biletleri verdiğimde çok heyecanlanmıştı. Sevincini heyecanla zıplayarak değil, gözleri bir çeşit parıldayarak ve sesi bir oktav yükselerek ettiği teşekkürle gösterdi bana. Onun ilgisi eşliğinde yemek yedim.

"Akşam yemeğine de çıkabiliriz," dedim. "Herhangi sevdiğin bir yere."

"Kanka," dedi sert bir sesle. Ben tepkisinden memnun, kendimden ise çok memnunum. Evet, bana çok pahalıya mal oldu ama aşka bir fiyat biçebilir misin?

Bu adam benim geleceğimdi. Onu sevdim. Genç ve aptal-ken istediğim her şeydi o ama onun yerine George'la evlenmiştim. Monoton, aptal, sessiz George. Darius da beni bekliyordu, sadece henüz bunu bilmiyordu. İkimizin de kumaşı aynıydı. Ama artık anlaması çok yakındı. Onun gözlerinde görebiliyordum. Jolene her odaya girdiğinde parlayan gözleri artık şüpheli ve sıkılmış bakıyordu. Ben de Jolene'den sıkılabilirdim. Her şeye itiraz etmesi çok yorucuydu. Asla ama asla benden sıkılmayacaktı, bundan emindim. Biz birbirimize aittik. Sadece zaman meselesiydi.

13

TAKMA AD

Haftada en az iki kez kendimi öldürmeyi düşündüm. Elbette dramatik bir şekilde değil; tamam, belki biraz dramatik. Sonuçta, gençlik yıllarımda büyük bölümünde performans dansçısıydım. Sonu hayal etmekle, onu gerçekleştirecek güce sahip olmakla ilgili bir şeyler vardı. Aslında bunu yapacak cesaretin olmasa bile, istersen yapabilirdin. Beni daha çok depresyona sokan şeyin ne olduğundan emin değilim: Ne olabilirdi ya da ne olmalıydı? Genç ve duygusal olarak hassas olduğum dönemlerde sahip olduğum o evlilik fikrini kaybettim. Hayatın nasıl olacağımı planlarken kollarının altında ter lekeleri olan, ihmalkâr ve sessiz bir koca düşünmemiştim. Ya da bütün kadınlar kolların altında taşınırken, senin orada hissettiğin boşluk hissi... Otuz yaşındaydım, kalça ve uyluklarım hızla büyürken sağlıklı bir yumurtayı dölleme şansım azalıyordu ve bu da hiç akıllıca değildi. Ölmekte olan bir evlilikte, duygusal olarak ölü bir adamla resmen heba oluyor, acı çekiyordum. Evlilik bir sürü kirli bulaşık ve tuvaletin üzerine sıçramış çiş damlalarından başka bir şey değildi.

Sosyal, duygusal ve doğurganlık felaketimle ağır ağır aşağıya çekiliyordum. Arabayla tren izlerini takip edebildiğim demiryolu raylarının, kıvrıla kıvrıla bir yılan gibi dizildiği Edmonds'a doğru gittim ve en iyi çözümün bir trenin önüne atlamak olduğuna karar verdim. Trenleri seviyordum, o

ürkütücü çığlıklar gibi çıkan ısıklıklarını seviyordum. Bir hafta boyunca, her gün tren yolundan ilerledim ve önümde uzanan Washington'un güzelliğine bir tepede oturup ayaklarımı sallayarak bakarken, geçip giden trenleri izledim. Önünde mavi buzlu suların aktığı, arkada Cascades'in boy gösterdiği bu yer ölmek için uygundu. Göreceğim son şey şanlı Washington olacaktı. Ama sonra gerçekten yapmayı planladığım hafta, süpermarkette George ile birlikte çalışmış bir kızla karşılaştım. Onunla bir Noel partisinde sadece bir kez karşılaşmıştım. Sarhoş olmuştu ve bana iki hafta önce düşük yaptığını söylemişti. Bu onun sekizinci düşüğü olmuştu ve artık havlu atıyordu. Bebek için deneme yapmayı söylemenin sanki başarısız bir iş girişiminden bahsedermişçesine çok tuhaf olduğunu düşündüm. Havlu atmak...

Beni atıştırmalık keklerin önünde gördü ve her iki kalçasının da üzerinde bir bebekle bana merhaba demek için yanıma geldi. İlk başta onu tanımadım, yüzü dolgunlaşmıştı ve saçlarını tam çenesinin seviyesinde kısa kestirmişti.

Bana hikâyesini anlattığında nefessiz kaldım, iki tur daha başarısız deneme ve işte şimdi mucize bebekleriyle birlikteydi. *İkizler!* Demiryolu planını geride bıraktım ve olumlu düşünmeye, onun yaptığı gibi gelecek için inançlı olmaya odaklanacaktım.

Mutfağmda çay içerken Jolene'e tüm bunları anlattım. Mercy bizimle oturuyordu ve elindeki ölçü kaşıkları ve bir kâse su ile oynuyordu. Kaşları çatık, beni dinlerken ellerinin arasında tuttuğu çayı soğudu. Hikâyemi anlatmayı bitirdiğimde, elinde tuttuğu kupayı masaya koydu ve iki elimi tuttu.

"Bunu bir daha asla düşünme. Ne zaman yalnız hissedersen hemen bana söylemelisin. Beni duyuyor musun, Fig?"

Hayat çok büyük bir şey ve insanların bunu yıkmasına izin veremezsin." İnsanlar derken George'u kastettiğini anladım ama anlamadığı şey, aslında bunu benim için onun da mahvettiği idi.

Boğazımdaki dev yumruyu yuttum, gözümün köşesindeki bir damla yaşı sildim ve başımı salladım. O kadar da kötü değildi. Ve aslında ellerimi tutarken söylediği şeylere inandım. Elbette ölmemi istemiyordu, mükemmel hayatı için bir tehdit olduğumu bilmiyordu. Ya da en azından mükemmel görünen.

"Tekrar o kişi olmamaya çalışıyorum," dedim. "Bir süre trenlere takılı kaldım ama artık o konudan uzaklaşıyorum!"

"Tren," dedi Mercy yukarı bakarak. "Trenler çuf çuf gidiyor."

"Evet, öyle gidiyorlar. Sen gezegendeki en zeki kızsın," dedim. Çok büyük gülümsedi ve yemin ederim ki bugüne kadar hiçbir şeyi bu küçük kızdan daha fazla sevmedim. *Yakında bebeğim...*

Jolene, "Hayatın için büyük şeyler yapabilirsin," dedi.

Ciddi oluşu beni etkiledi. Küçük kasabadan, hayatımla ilgili büyük şeyler yapmak istediğim için ayrılmıştım ama... Sonra... Hayat devam etti. Hatırlanacak şeyler yapmak, önemli biri olmak isterdim. Bu noktada nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Ya sen?" diye sordum ona. "Ne yapmak istiyorsun?"

Sandalyesine oturdu ve beni rahatsız edecek şekilde yüzüme baktı. Soruyu çevirebilirdi. Yanıtına vereceğin tepki ona senin hakkında bir şey söyleyecek gibi görünmesini sağlayabilirdi.

"Anne olmanın dışında mı?"

"Onun dışında."

"Hayatta anne olmaktan daha fazlası var mı?" diye sordu, yarım gülümsemesi ile dudağının kenarı kıvrıldı.

"Pek çok insan öyle düşünüyor," dedim yarım gülümseyerek.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu ellerini kucağında birleştirerek. Gözleri ile beni delercesine bakıyordu, iki feci kahverengi silah.

"Sanırım çocuk istemeyen insanları anlamıyorum," dedim. "Sanırım onlarda bir sorun var." Korkunç bir teslim olmuş gülümseme ile bana bir an baktı.

"Yaptığım tek şey Mercy değil. Sanırım benim hakkımda hala bilmediğin bazı şeyler var," dedi ve sesi kesildi.

Annesinin sesindeki vurguyu anlayamayacak kadar genç olan Mercy'ye baktım. Ölçü kaplarından su yudumluyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Ona elleriyle biraz önce oynadığı kaplardan su içmemesini söylemek istedim ama kendimi tuttum. Bazen çocukların sadece çocuk olmalarına izin vermelisin.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Sadece küçük şeyler, Fig. Hepimizin küçük şeyleri vardır."

"Hadi!" diye ısrar ettim. "Biz arkadaşız, değil mi?" Yüzüme incinmiş bir ifade vermeye çalıştım ama korkarım öğrenme isteğimi gizlemeyi pek beceremedim. "Az önce sana trenlerle olan intihar dansımdan bahsettim." Suçluluk... Suçluluk her zaman insanlarda işe yarardı. Ben sana bir şey verdim, şimdi verme sırası sende.

"Hobilerim var."

Posta kutusunda bulduğum, minik mavi boncuğu hatırladım. Etsy'de küçük bir mücevher işi! Eve gidip hemen bir şeyler sipariş etmeliyim, üzerimde taşımalıyım ki görebilsin. Özellikle de arkadaşlarımla sahip oldukları küçük işletmeleri desteklemeyi seviyorum.

Saygıyla, "Hobiler mi? Ne tür hobiler?"

Zaten çok şey söylemiş gibi bir havası vardı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve kaşlarını çatıp elinde tuttuğu bardağına baktı. Tırnaklarının karpuz pembesi renginde küçük şekerler gibi parlak boyanmış olduğunu fark ettim.

"Yazıyorum," dedi sonunda. Bana emin olmadan baktı, hakkında konuşmak istemediği bir şeydi. Gergin oluşundan bunu görebiliyordum.

"Ah..." dedim hayal kırıklığına uğramışçasına. Ben de yeni bir kolye almayı planlıyordum.

"Hiç yayınladığın bir kitabın oldu mu?"

"Tabii, evet. Birkaç şey." Lavabonun altındaki dolabın içinde, muhtemelen paslanmaz çelik temizleyicisini arıyordu.

"Takma adla kitap yazıyorum ve kimse bilmiyor benim kim olduğumu."

Nefes aldım. Gerçek derin bir nefes. Sonra kupamı aldım ve içindeki soğuk çayı yudumladım. Onu bir yazar olarak hayal ettim ama gözümün önünde tek canlandırabildiğim uzun siyah saçları ve dövmeleriydi. Daha çok bir barmene benziyordu.

"Senin ne..."

"Sorma," diyerek sözümü kesti. "Yeterince utandım."

"Tamam," dedim sakince. "Kitaplarından herhangi birini okudum mu acaba?"

"Olabilir..."

Evdeki kitaplığımı düşündüm. Daha kitap kolisini açmadım bile. Burada çok fazla zaman harcıyordum.

"Ne hakkında yazıyorsun?"

"Şey, bilmiyorum. Mücadeleler... Bu mücadeleleri deneyimleyen kadınların hayatları..."

"Bu bana pek bir şey anlatmadı," dedim kaşlarını çatarak.

"Fazla açık vermemeye çalışıyorum."

"Ah." Birdenbire incinmiş hissettim. Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm. Onunla bağ kurmak, onun güveneceği tip veya kişi olmak için çok çalışıyordum. Bana yardım etmiyordu. On-
dan hoşlanmaya çalışıyordum ve o hala benden bir şeyler saklıyordu. Yaralarım öfkeye dönüştü ve ayağa kalktım. Bana bu şekilde davranamazdı. Ben buna izin vermezdim.

"Gitmeliyim," dedim. "Fırındaki yemeği unuttum." Gözlerine bakamadım. O bir aldatmacaydı.

"Fig."

Mercy'yi başının üstünden öptüm ve en kısa zamanda onu tekrar göreceğime söz verdim. Sonra kapıya yönelip Darius'un önünden geçtim. Onun eve geldiğini bile duymamıştım.

"Hey, Fig!" dedi, ben yürüyüp onu geçerken.

Omzumun üzerinden selam verdim ve neredeyse koşarak evime gittim. Bana daha sonra ne olduğunu sormak için mesaj attı. Elimden geldiğince yanıtlarımı geçiştirdim. İnsanların yalvarmasını seviyordum. İçeri girer girmez müzik setimi açtım ve yeni hazırladığım çalma listesini dinlemeye başladım. Ben ona "*Sarışın İzleyici*" adını vermiştim. Müziği açtığım zaman Avery'lerin evinden duyulabileceğinden emindim. Kitaplarımı dikkatlice açtım, Pinterest'te gördü-

ğüm gibi renk kodlu olarak yerleştirmeye başladım. Kitapları koymadan önce her birinin üzerindeki yazar fotoğrafına göz atıyordum. Jolene'in fotoğrafı yoktu. *Sürpriz, sürpriz.* Bir yazar... Bana nasıl söylemezdi? Bu tam olarak kadınların sevdiği türden bir hamleydi. Bir güç, kontrol oyunu. Sen en düşük seviyedeyken, başarılarını sana gösteriveriyorlar. Şimdi düşünüyorum da onun bir çeşit sanatçı titreşimine sahip olduğunu görebiliyordum. Dövmeler, dramatik siyah saçlar, evini düzenleyiş tarzı. Döndüm ve etrafa baktım. Kendi oturma odam bazıları kutulardan çıkartılmış, bazıları hala kutularda duran eşyalarla doluydu. Eşyalarımın çoğunu annem vermişti. Tarzımın modern çağ ortası olduğunu düşünmeyi severdim. Benden daha iyi değildi. Ona kiminle uğraştığını gösterecektim. Dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve Pinterest'deki arama çubuğuna yazdım. Hesabımı George ile beraber Washington'a yerleştığımız zamandan beri kullanmamıştım.

Yeterince emindim, Jolene Avery'yi bulacaktım, nasıl olsa hesabı gizli değildi. Panoları arasında gezindim: Tarifler, Doğum Günü Partileri, Düğün, Ev. Ev'e tıkladım ve ondan bana ilhamın gelmesini sağlamak istedim.

14

TRENLER

Avery'lerin evinden fırtına gibi çıktıktan sonra, tamamen yeni bir oturma odası sipariş ettiğim sabah, kapı eşiğinde bir paket buldum. Paketi mutfığa götürdüm ve dikkatlice, yapıştırıcı bandı yırtmadan kaldırarak kahverengi paket kâğıdını açtım. Paketin içinde bir kitap vardı. Onu ters çevirdim. Bir kitap sipariş etmemiştim, üstelik ne gönderenin adı yazılıydı ne de üzerinde bir pul vardı. İşte o zaman jeton düştü. Jolene kapıma bırakmıştı. Onun kitabıydı. Dün gece ben ayrıldıktan sonra kendisini suçlu hissetmiş olmalıydı ve bir nevi barış teklifiydi. Kitabın adı, "Kar Kulübesi"ydi ve yazarı da Paige DeGama'ydı. Yazarın fotoğrafı yoktu, sadece kısa bir özgeçmişi vardı.

"Miami Üniversitesi mezunu Paige DeGama, açgözlü bir okuyucu ve kahve tiryakisi.

Aş Evi, Diğer Kadın, Her Zaman ve Yalancı Sevgili'nin yazarı.

Seattle'da kızı ve eşi ile birlikte yaşıyor."

Oturmam gerekiyordu. Kim böyle bir şeyi kendisine saklardı? Kâğıt üzerinde yazılı bambaşka bir hayat. Mahremiyet istediği için miydi? Veya Jolene Avery'nin kendi kitaplarını sahiplenmek istememesinin altında başka bir neden mi vardı? Kapağa baktım, karların ortasında basit ahşap bir kulübe. R-Sınıfı, yarı çıplak öpüşen çiftler kadar iğrenç bir şey yok. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve Paige DeGama ismini aradım. Yüzlerce

makale açıldı, gazeteler ve dergiler, kitaplarını tanıtan web siteleri ve röportajlar, hatta kendini kitapları hakkında konuşmaya adanmış, onun hakkında tatlı tatlı yazılar yazan bir hayran sayfası bile vardı. İnsanların onun dış görünüşünü tahmin etmeye çalıştıkları, kocasının ne iş yaptığını ve bir gün onunla karşılaşılırsa ona ne diyeceklerini tartıştıkları sayfalar vardı. Hatta bir kız, kendisine Kar Kulübesi'nden bir cümleyi daha yeni bir dövme olarak yaptırmıştı. Onun altına yüzlerce yorum bırakılmıştı. Hatta insanlar, hepsi Paige'in kitaplarından yaptırdıkları kendi dövmelerinin fotoğraflarını paylaşmışlardı. Hepsi çok hasta ve takıntılıydı.

Bu tür bir kült çılgınlığı ne tür bir insan yaratırdı? Komşum olan kadınla bu, Paige DeGama adlı kadını birleştirmeye çalıştım. İnsanların hiç tanımadıkları birini bu kadar önemsemeleri gerçekten eğlenceliydi. MacBook'umu kapattım ve kanepeye uzandım, gözlerimin ardında korkunç bir baş ağrısı başlamıştı. Uyandığımda kitap hala göğsümde duruyordu. Kendi kendime, kitabı anlamak için sadece bir veya iki sayfa okumak yeterli olur dedim, ancak kısa sürede altı bölüm birden okudum ve bir türlü elimden bırakmak istemiyordum. Üniversitedeyken, ileri edebiyat dersi almıştım. Eski bir rahibe olan profesör, yazılı kelimelerin ritim ve vuruş uyumlarının olduğundan söz ederdi. Belirli bir ritimle adeta akan, rahatlıkla okunan ve bu akışı bölmek için okumaya devam ettiğin, Jolene'in kısa ve keskin cümlelerine hayran oldum. Yedinci bölüme gelmeden, kitabın sonunu anladım ve bu kadar iyi bir yazar olması beni kızdırdı. Kendimi depresif hissettim. Morali bozukken gittiğim buzdolabına doğru yürüdüm. Doğrudan kalçalarımaya yayan, ruh halimi iyileştiren parlak paketlerin yanına. Ancak buzdolabım son zamanlarda evrim geçirmişti ve içerisinde terapi malzemelerinin yerine yeşil yapraklar ve meyveler vardı.

Hiçbir şey istediğim gibi olmuyordu. Kitabımı alıp, başka yerde okumaya karar verdim. Jolene'nin hemen yan evde olduğunu düşünüp bir türlü kitaba konsantre olamadım. Omzumun üzerinden bakıp ne düşündüğümü öğrenmek istiyormuş gibi hissediyordum.

Kuzeye Mukilteo'ya, kumsalın yakınlarındaki küçük bir parka gittim ve suların sürüklediği ağaç kütüklerine sırtımı dayayıp kitabı açtım. Bir süre sonra, çelik ve kütük gibi büyük yükleri taşıyan bir kargo treni, rayların üzerinden gürültüyle geçti. İlerleyen trenin fotoğrafım çektim ve Instagram'da paylaştım. İki dakika sonra Jolene bana mesaj attı.

"Neredesin? İyi misin?"

Durakladım, neden bana bunu sorduğunu merak ettim ve sonra hatırladım, geçen günkü tren hikâyem. Benim intihara meyilli olduğumu düşünmüştü.

"Evet iyiyim. Neden?"

Yazdığını gösteren küçük balon ortaya çıktı, sonra ortadan kayboldu. Ne diyecekti? Tren fotoğrafını gördüm ve trenin önüne atlamayacağından emin olmak istiyorum.

"Tren..." yazıp hemen geri gönderdi.

İyi olacağım. Biraz moralim bozuk. Telefonumu kumların üzerine koydum ve birkaç sayfa daha okudum. Yeniden baktığımda, bana iki kez daha mesaj attığını gördüm.

"Neredesin?"

Ve sonra:

"Alabama biniyorum..."

Aceleyle anahtarlarını kaptığını, büyük ihtimalle yemek pişiren Darius'a hızlıca bir açıklama yapıp, arabasına atladığını hayal ettim. Neden? Beni kurtarmak için mi? Eğer ben arabayla

trenin önüne atlamaya karar verirsem, buraya nasıl zamanında ulaşacaktı. Ya da belki benimle klasik hayatının bir anlamı var, tarzı şeyleri mi anlatacaktı? *Bunu söylemekten nefret ediyorum Jolene ama hayatım gerçekten bir anlam ifade ediyor.* Hayatımın anlamı ise Mercy.

On dakika sonra ona mesaj attım. Onu tanıdığımdan eminim, muhtemelen otobandaydı.

"Ben çoktan oradan ayrıldım. Hala yaşıyorum. Önemsemediğin için teşekkürler." Sonra telefonumu tamamen kapattım ve böylece ondan başka bir mesaj daha görmek zorunda kalmadım. Onun kitabını okuyordum ve bu yeterliydi. Birinin zihninde olmak yeterince stresliydi, bencilceydi. Romandaki kendinden nefret eden karakter Neena, tamamen Jolene'in kendi deneyimlerinden geliyordu. Darius'un bu kitabı okuduğunda ne düşündüğünü merak ettim. Ve sonra aklıma geldi, belki de okumamıştı. Çünkü öyle olsaydı, kesinlikle onu yükseğe taşırdı.

On dakika sonra arabama bindiğimde huysuzdum. Neena'nın bir çakmakla kendi cildini yaktığı bölümü yeni bitirmiştim. *Mary ve Joseph...* Bu kadının nesi vardı? Kitabı, yan koltuğun altına attım. Böylece sürekli görmek zorunda kalmayacaktım. Emo bunun için uygun bir kelimeydi. Kırk dakika sonra eve geldiğimde, Jolene endişeli bir şekilde ön verandamda oturuyordu.

"İyi misin?" diye sordu, yerinden hızla kalkarak. "Ben çok endişelendim."

"Neden?" diye sordum. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Su kenarlarını severim, kafamı dağıtır."

"Ah," dedi. "Tren fotoğrafını gördüm ve ben sandım ki..."

"Yanıldın," dedim basitçe. Onun kitabını okuduğumu ona söylememeye karar verdim ve ona soğukça bakıp içeri girdim.

15

KALİTESİZ

Kız kardeşim, işe yaramaz kocasını iş yerinden bir kıza müstehcen fotoğraflar gönderirken yakaladı. Darius ve Jolene'ler-deyken hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak beni aradı ve onunla konuşmak için dışarı çıkmak zorunda kaldım.

"Hemen bana gel," dedim. "Uçak biletini al ve sadece gel. Kafanı boşaltmak için birkaç güne ihtiyacın var. Ayrıca, o seks manyağıyla şimdi yalnız kalmanı istemiyorum."

"Pekâlâ," dedi kısık bir sesle. "Hemen biletimi alıyorum." Bileti alana kadar telefonu kapatmadım, sonra içeri geri döndüm.

"Erkeklerden nefret ediyorum," dedi Jolene. Darius'un kaşlarını kaldırdığını gördüm ve gülümsemek istedim. "Onu buraya da getirmen gerek, böylece onunla tanışabiliriz. Eğer isterse tabii. Yaşadığı şeyler çok zor. Belki onu biraz neşelendirmeye yardımcı oluruz."

Başımı salladım. "Hoşuna gider. Onun buraya ilk gelişi olacak, aslında. "

"Nasıl yakalamış?" Darius sordu. Jolene için patatesleri ez-meye çalışıyor ve KitchenAid®'i nasıl kullanılacağını bir türlü öğrenemediği ile ilgili büyük bir şov yapıyordu. Jolene, kalçasıyla onu kenara itti ve o da uzanıp onun poposuna şakadan bir şaplak attı. Onları izlerken güldüm. Her zaman olayları şaka ile

6 KitchenAid: Ünlü bir mutfak robotu markası.

karışık bir şova dönüştürüyorlardı.

“Telefonundan. Hep böyle yakalanmazlar mı?”

Darius başını salladı. “Teknoloji, aldatan adamın kötü kadere.”

“Evet,” dedim. “Ama kız kardeşimi tanıyorum, yine de onunla kalacak. Bu yüzden çok fazla konuşamam, biliyorsun. Sonra kabak benim başıma patlar. O adi herifin tekidir.”

Oturma odasına geçtik ve Darius ateş yaktı. Jolene’nin şöminenin üzerindeki yere Uzay Kulesi’nin metal bir kopyasını eklediğini fark ettim.

“Bunu nereden aldın?” diye sordum.

“Uzay Kulesi’ni mi?” dedi. “Neden? Sende mi alacaksın?”

“Tarzım değil,” diye geri çevirdim. “Biraz kalitesiz görünüyor.”

Darius’un içkisi boğazma takıldı. Bunu söylemek istememiştim. Bazen başıma gelir ve kavramlar bulanıklaşır verir. George filtremi olmadığını söyler her zaman.

İncelemek için şömine rafına doğru gittim. Seattle’ı sevebilirsiniz, tabii ki. Ancak kıro bir sanatı evine koymak... Çok umutsuz görünüyordu. Sanki sen neyi ispatlamaya çalışıyorsun? Seattle’ı Jolene’den daha fazla sevdiğimi söyleyebilirim ama bunu ispat etmek için koluma Uzay Kulesi’nin dövmesini yaptırmayacağım tabii ki. Aniden kendimi bu konuda çok rekabetçi hissettim. Zaten benden sadece birkaç sene daha uzun zamandır buradaydı. Bu hiçbir şeyi anlatmazdı. Kendisini, benden daha fazla Seattle’lı bir hippi olarak düşünebilirdi ama bu tamamen saçmalıktı.

“Kız kardeşimi de oraya götürmem gerek,” dedim. “Uzay

7 Uzay Kulesi: Space Needle, Amerika’da Seattle’daki 184m uzunluğundaki ikonik (sembolik) yapı

Kulesi'ne. Orayı sevecektir."

"Orada yemek yedik," dedi Darius. "Restoran dönüyor." Parmağıyla daire çizdi ve ıslık çaldı. Ne kadar salak. Bu çift nasıl her zaman aynı şeyleri yapıyorlar?

Konuşma arasında oluşan boşlukta, "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordum Jolene'e. İçgüdüsel olarak şarap şişesine uzandı ve kadehini yeniden doldurdu. *Vay...Anlatacak.*

"Evet," dedi, kocasına bir göz atarak. "Biz, birbirimizi bir arkadaş aracılığıyla tanıyorduk. Onlar ayrılana dek biz çıkmaya başlamadık ve bir sene kadar sonra bir konserde karşılaştık."

"Hmmm... Hala onunla arkadaş mısınız?"

"Dani ile mi? Hayır. Öğrendikten sonra bir daha benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

Jolene şarabını kafasına dikerken, Darius boğazını temizledi. Kaçırdığım o kadar çok gizli hikâye vardı ki. Dani: *Danielle? Dannika? Daniella?* Eve gidip onu araştırmak istedim.

"Sanırım sonunda her şey yolunda gitti," dedim. "Siz ikiniz birliktesiniz ve bunun arkadaşlığın önüne geçtiğini söyleyebilirsiniz, değil mi?"

Darius kadehini buna kaldırdı. Sonra öne doğru eğildi ve "Jo için onu beş yıl önce terk ederdim ama cesaretimi kazanmak için biraz kafayı bulmam ve üç bira içmem lazımdı."

Jolene şakacı bir şekilde koluna tokat attı. "Bütün gece bana baktın ve şimdi cesaretini toplamak mı diyorsun?" Güldü.

"Evet, gerçekten agresifsin. Bir risk alıyordum. Ayrıca seni öğle yemeğine davet ettiğimde bir an bile tereddüt etmedin."

"Evet, çünkü öğle yemeği idi," dedi. "Öğle yemeği bir randevu değil, sadece iki tanıdığın hasret gidermesi gibiydi. O hareketin aslında senin zafer hareketindi. Eğer beni akşam yemeğine

davet etseydin, hayır derdim.”

Darius, yaralanmış gibi elini kalbinin üstüne koydu.

Bir yerlerde okumuştum, evliliklerinde mutsuz olan kadınlar, etraflarındaki en yakın erkekleri fark etmeye başlarılmış; önce bir arkadaşının kocası, kişisel bir antrenör, bir iş arkadaşı. Mutlulukları başarısız olunca, diğer erkeklerin iyi nitelikleri ile sorunlarını çözüp ihtiyaçlarını karşılayabilirler. George’la geçirdiğim zor zamanlarda, FedEx’de çalışan kaslı, Topher Grace’e takıldım. Topher Grace, paketlerimi teslim almak için imza atarken hep sohbet ederdik. Hiçbir zaman bir söz vermedi ama hep bir gün beni kahve içmeye davet edeceğini hayal ettim. Tin Pin’de buluşacağımızı, orada çalışan kızların nasıl sürtük giyindiklerinden bahsedip gülüşeceğimizi ve göz göze bakışarak oturacağımızı hayal ederdim. Adının Tom olduğunu öğrendim ve kaldırırmda, her zaman kadınlara yol vermek için kenara çekildiğini fark ettim. Gerçek bir beyefendi. Ve benimle her konuştuğunda, gözlerimin içine bakıyordu bunu George yıllardır yapmamıştı. Sonra bir gün paketlerimi teslim etmeyi bıraktı, onun yerini iri yarı Fern adında orta yaşlı bir sarışın aldı. Tom’dan sonra, spor salonunda bir adamdan hoşlandım. Asla konuşmadık ama ben onun koşu bandında 9,5km koştuğunu duyabilirdim. Benim ondan hoşlandığım kadar o da benden hoşlanıyordu. Zihnimde ona sporcu kocam demeye bile başlamıştım. Bir gün, onunla aynı anda Sani spreyine ulaşacağımızı ve sonra gülerek konuşmaya başlayacağımızı hayal ederdim. Onun için George’u terk edecektim, başta zor olacaktı ama sonunda her şeye değecekti.

“Fig?”

“Ne...? Hı?” İkisi de bana bakıyordu. Benim hatam. Daha dikkatli olmalıydım. “Akşam yemeği,” dedi Jolene. “Hazır.”

Onları mutfağa kadar takip ettim.

16

ŞİMDİ ARTIK BÖYLEYİM

Tessa şiş gözler ve yüzüne yapıştırdığı umut dolu bir gülümsemeye geldi. Ona ne yaptığını bilmek kalbimi incitti. Ve ne için? Tessa gibi, onunla hayatın fırtınalarını atlatmamış bir sürtük uğruna... Sadakat neredeydi? Edilen yeminler neredeydi? İnternette küçük sürtüğü taciz ettik, ona fotoğraflar gönderip durduk ve ona aldatma ile ilgili bir sürü şey yazdık. Bunu nasıl yapabiliyordu? *Ayrıca senin kadar güzel bile değil. Benden sıkılmış mıdır? Hayır, o sadece bir domuz. Erkekler aldatırlar çünkü kendilerini büyük ve önemli hissetmek isterler.*

Ondan nefret ediyordum ama fazla bir şey söyleyemezdim. Dikkatliydim.

"Çok kilo vermişsin!" dedi, arabaya bindiğimizde. "Harika görünüyorsun, Figgy."

Ona, onun da çok iyi görüldüğünü söylemek istedim ama bu onun için iltifattan çok bir uyarı gibi olacaktı, bu yüzden çenemi tuttum.

"Yeni arkadaşlarınla tanışacak mıyım? Sürekli bahsettiğin şu komşularınla?"

"Evet! Onlarda seninle tanışmak istiyorlar," dedim. Ona doğru uzanıp, dizini sıktım. "Sen ne yapmak istersen onu yaparız. Yaşadığım şehri de görmeni istiyorum. Uzay Kulesi'nde bir akşam yemeği yeriz."

Başını salladı. "Çok isterim."

Eğlenceli planlarımızın aksine, Tessa, önümüzdeki üç gününü şişko, aldatan Mike ile telefonda geçirdi. İlk gece, sanırım bütün mahalleyi çığlıklarıyla uyandırdı. Saate göz atıp, yataktan fırladım. Sabahın üçüydü. Onu elinde bir votka şişesiyle, vahşi bir kadın gibi salonda dolaşırken buldum. İlerleyen iki saati de onu teselli ederek geçirdim. Kanapede, kucağıma yatmış ağlarken onu nasıl sevdiğini sayıklıyordu. Gelecek belli olmuştu: Kız kardeşim onu aldatana geri dönecekti. Bir kadının kalbi berbat bir lanetti. Ona geri dönerdi ama muhtemelen ona hayatının geri kalanında da bu başarısızlığı hatırlatırdı. Affetmenin doğası buydu. Bir bedeli de olacaktı.

Onun saçlarını okşarken, "George hakkında ne hissettiğini anlayabiliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Mike ile aynı umutsuzluğu ve hayal kırıklığını hissettim. Ama onu terk etmek o kadar kolay değil. Beni yargılama. George aldatmamış olabilir ama ne olursa olsun ayrılmanın ne zor olduğunu biliyorsun." Başımı salladım ve ona daha sıkı sarıldım ama onunla aym fikirde değildim. En başından beri, bana kendimi hapishanede gibi hissettirmişti. Bu durumda, en iyisini yapmaya çalıştım ama umutsuzca bir çıkış yolu istiyordum. Tessa'nın özgürlüğe giden açık bir yolu vardı. Aldatan kocasını terk etse, insanlar onu daha az yargılardı. Bu asla benim için o kadar kolay olmadı. George ile durumlar farklıydı. O içinden bir ölüydü, aslında yanlış hiçbir şey yapmamıştı.

Son gecesinde, sözümü tuttum ve onu Uzay Kulesi'ne akşam yemeğine götürdüm. Telefonunu bir defalık da olsa kenara koydu ve gülümsedi. O sabah Mike, eve iki düzine kırmızı gül göndermişti. Onları görünce, gözlerindeki o ağlamaklı ifade kayboldu ve onunla ilgili yeni bir karar verdi.

Asansörle yukarı çıkma zamanımızdan önce büyük hediyelik eşya dükkanında dolaştık. Tişörtlere dokunduk, kar kürelerini salladık, güldük ve yeniden kardeş olduk. Tessa beni, Jolene'in evindeki Uzay Kulesi'nin metal kopyasına bakarken gördü.

"Onu almalısın," dedi. "Yeni, muhteşem evine yakışacak."

Kararsızca dudağımı ısırdım. Pahalıydı. Ama istiyordum.

"Yapamam," dedim. "Yeni ev sorumlulukları."

Ben daha itiraz etmeden önce onu raftan kaptı.

"Senin için almak istiyorum," dedi. "Sinir bozucu küçük kardeşine ev sahipliği yaptığın için..."

"Tamam." Heyecanla gülümsedim. Tam olarak nereye koyacağımı biliyordum.

Tessa ve ben yemekten sonra eve döndüğümüzde, kapının önünde en az bir düzine kutu vardı.

"Biraz aşırıya kaçtım," dedim suçlulukla.

"Saçma," dedi. "Biraz Tessa olmuşsun."

Güldük ve kutuları içeri taşıdık. Önce Uzay Kulesi paketimi açtım ve onu hemen şöminenin üzerindeki rafa yerleştirdim. Sonra birlikte, mutfak zemininde oturup, bir şişe Prosecco⁸ eşliğinde yeni oturma odası eşyalarının paketlerini açtık. Evet, bu bendim. Ben şimdi artık böyleydim.

8 Prosecco: Beyaz üzümden yapılan bir tür İtalyan şarabı.

17

SİGARALAR

Arka merdivenlerde oturmuş sigara içiyordu. Dizlerinin üstüne çökmüştü ve saçları dağınıktı. Onun sigara içtiğini bilmiyordum, hiç kokusunu almamıştım. Mercy muhtemelen yatıyordu, ortalıkta görünmüyordu. Mutfak penceresinden görebildiğim kadarıyla kiler ışığı dışında ev karanlıktı. Evin ön tarafına yürüyüp kapıyı çalmayı düşündüm ama büyük ihtimalle zilin sesini duymayacaktı. Ayrıca zilin sesiyle Mercy’i de uyandırmak istemiyordum. Siyah böğürtlen sarmaşıklarıyla kaplı bahçe kapısından geçmeye karar verdim. Kapının mandalını açmaya çalışırken elime dikenler battı. Onların bahçesine geçince beni gördü ama gülümsemedi ya da orada olduğumu fark etmedi. İçim ürperdi.

“Jolene?” dedim, dikkatlice. “İyi misin?”

Yanıt yok. Birkaç adım daha attım. Artık sigarasının bayat ve güçlü kokusunu duyabiliyordum. Sigaralar benim hep başımı ağrıttırdı.

“Jolene...” dedim tekrar, şimdi sadece üç adım ötemdeydi. Bakışlarını, yerden kaldırıp yüzüme çevirdi. Aniden beni görünce şaşırdı.

“Fig! Beni çok korkuttun,” dedi, parmaklarıyla alnına dokunarak.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. “Mercy ve Darius

neredeler?"

Jolene, eliyle sorumu geçirircesine sallarken, sigaranın dumanını bana doğru yolladı.

"Darius, onu bu hafta sonu için annesine götürdü. Olympia'da yaşıyor."

"Ya," dedim, onun yanına oturarak. "Peki, sen niye onlarla gitmedin?"

Sigarasını betona attı ve kan çanağı gözleri ile bana baktı.

"Önemli mi?"

Bunun hakkında söyleyecek milyonlarca şeyim vardı; *evet tabii ki önemli ve evlilik uzlaşmayı gerektirir gibi şeyler... Biriyle evlendiğinde, onun bütün ailesiyle evlenirsin. Ama bir şeyler, bu gece fikrimin çok da önemli olmayacağını söylüyordu. Ya da belki de hiçbir zaman.*

"Kavga mı ettiniz?" diye sordum. "O yüzden mi?"

"İçki ve sigara içiyorum?" diye cümlemi tamamladı. "Hayır, Fig. Aslında bunları arada sırada yapıyorum ve Darius'la kavga etmemle falan ilgisi yok."

İçimin acıdığını hissettim. Küçük bir çocuk gibi kızardım.

"Öyleyse seni rahat bırakayım," dedim ayağa kalkarak. Bir anda bakışları yumuşadı ve elimi tuttu.

"Üzgünüm. Al," dedi bir sigara yakıp bana uzatarak. İnce ve uzundu, 101 Dalmaçyalı filmdeki Cruella'nın içebileceği sigaralara benzeyeceğini düşündüm. Ona, sigara içmediğimi söylemek istedim. Ama bu bir barış teklifi gibiydi ve ben onun anlatacağı önemli olabilecek şeyleri dinlemeyi çok istiyordum. Sonra bir başka sigarayı kıpkırmızı dudaklarına yerleştirip onu da yaktı. Dışarı çıkmış mıydı? Arabasının gittiğini görmemiştim. Üzerinde yırtık siyah kot pantolon ve

siyah çizmeleri vardı. Sanırım Emo tipi veya intihar edecek olan kızlardan biri olsaydın, işte evden böyle çıkarsın. Sigaradan bir nefes aldım ve hemen öksürmeye başladım. İğrenç.

Aniden "Sana iyi bir arkadaş olmak istiyorum," dedim. "Öylesine arkadaşlarınla bazı konularda konuşmak her zaman kolay olmuyor, seni hemen yargırlar ve sonra işler gariplik bir hal alır."

Bana ilgiyle baktı, ben de konuşmaya devam ettim.

"Bazı şeyleri anlatabildiğin veya belki sadece paylaştığın biri komşun olsaydı, sana karşı tarafsız olabilecek biri mükemmel olurdu."

Donuk yüzü çözüldü ve parmaklarımın arasındaki sigarayı yeniden ayarlayıp, düzgün tutmamı sağladı. Bir nefes daha içime çektim ve bu sefer göğsüm delinircesine öksürmedim. Beni biraz sersemletti.

"Darius'u seviyorum," dedi. "Birbirimizi seçtik."

Daha fazlasını söylemesini bekledim ama söylemeyince, elimi yakana kadar sigarayla oynamaya başladım. Yanan yeri ağzıma götürdüm. Acaba bütün gece sessizce burada oturmamızın gerekip gerekmediğini ya da bir şeyler söyleyip söylememem gerektiğini düşünüyordum.

"Bu açıklamandan daha başka bir şey var mı?" diye sordum bir süre sonra.

"Hayır," dedi. Ve sonra, "Ben tek eşlilikte iyi değilim."

Nabzım hızlandı. Bana bir şey itiraf mı ediyordu? Israr mı etmem yoksa sadece onun konuşmasını mı beklemem lazımdı? Sonunda, radyoda dinlediğim bir şeyi ona anlatmaya karar verdim.

"İnsanlar tek eşli yaratıklardır. Mutluluğumuzun tehdit

altında olduğunu hissederek boğuluruz. Mutluluk, hayatta kalmaya bağlıdır. Mutlu değilsek, başarısız olduğumuzu hissederiz. Özellikle herhangi bir sosyal medya panelini açıp arkadaşlarımızın hayatlarındaki tüm iyi şeyleri etiketlediğini görünce. Ama hepsi sahte. Hepimiz mutluluktan daha çok belirsizlik içindeyiz.”

Sigarasını söndürdü ve benimle yüzleşmek için vücudunu döndürdü. “Her şeyi doğru yapıyor. O en iyi baba, kendim olmama izin veriyor. Nazik, kibar ve hayatını diğer insanların sağlıklı insanlar olmasına yardım ederek geçiriyor.”

“Başka birisi mi var?” Sesim kısıktı ve fısıltı şeklindeydi. Bana, kızların kafa kaya verip hayatlarındaki çeşitli dramatik olayları tartıştıkları lise dönemini hatırlattı.

“Hayır. Tam olarak değil.” Sesi kısıldı, bana söylemediği bir şey olduğunu bilmiyordum. Taktiğimi değiştirmeye karar verdim.

“Bu gece bir yere mi gittin, giyinmişsin?” dedim, botlarını göstererek.

“Evet,” dedi üçüncü sigarasını yakarken.

Uyuşmaya başladığını hissettiğim kıcımlı merdivende kaydıldım. Daha önce yaptığım gibi altımda yastık yoktu.

“Bana güvenmiyor musun? Bu yüzden mi bana tek kelimelik yanıtlar veriyorsun?” Mümkün olduğunca kırılmış görünmeye çalıştım, aslında bir şekilde kırılmışım da. Benden şüphe etmesi için hiçbir şans tanımayacaktım.

“Ben kimseye güvenmiyorum, Fig. Kendime bile.” Sigarasından son bir nefes çekip, onu söndürdü. “Hadi,” dedi ayağa kalkarak. Kotundaki tozları temizleyerek mutfak kapısından içeri geçti. Ben de ayağa kalktım ve onu takip ettim. Çay hazırlıyordu. Çay fincanları ile küp şekerleri masaya

koymuştu. Işığı yakmaya gerek bile görmemişti, karanlıkta dolaşıyordu.

"Bugün eski bir arkadaşımı gördüm," dedi önüme çay fincanını uzatırken. "Üniversiteden aslında. Kasabada yaşayan en iyi arkadaşını ziyarete gelmiş, beni de onlarla akşam yemeği yemem için davet etti."

"Yani?.." dedim kayıtsız görünmeye çalışarak.

"Yani... Bir şey mi oldu?"

Alnını çatarak sorumu geçiştirdi. "Hayır, öyle bir şey değil. Onu bunca zaman sonra yeniden görmek çok güzeldi, biliyor musun? Genç ve özgür üniversite günlerine bir çeşit özlem yaşıyorum sanırım."

"Onu çekici buluyor musun?"

Durakladı. "Hayır, dersem yalan söylemiş olurum. O çok çekici biridir."

"Darius bu yüzden mi Mercy'yi ailesine götürdü? Ona gittiğin için üzüldü mü?"

Sorumdan rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Hoşuna gitmedi ama bir anlaşmamız var. Beni değiştirmeye çalışmıyor; ben de onu değiştirmeye çalışmıyorum. Ben evlendikten sonra kendini kapatan kızlardan değilim. Eğer bir arkadaşım kasabaya gelirse, onunla buluşurum. Hikâyenin sonu."

O kelimeleri ona söylediğini hayal ettim.

"Değişmek zorunda da kalmamalısın," dedim. "O olduğun kişi olduğun için seninle evlendi. Küçük şeyleri değiştirmeye başladığınızda, büyük şeyler de değişir."

"Aynen öyle," dedi. "Bu kesinlikle doğru."

Heyecanlandım. Onun dilini konuşuyordum ve o bana

her geçen dakika daha fazla güveniyordu.

"Bir ilişki tam bir güvene sahip olmalıdır. Eğer gerçekten kim olduğunu biliyorsa o zaman eski bir arkadaşla yemek yediğin zamanda rahat hissetmelisin."

"Teşekkürler Fig. Bunu duymam gerekiyordu."

"Akşam yemeğini yediğin adam... Onunla hiç?.."

Ben daha cümlemi bitiremeden başımı salladı.

"Hayır, öyle bir şey değil. Birbirimizi çok tanımıyoruz zaten. Üniversitede ayrı gruplardaydık. Mezun olduktan sonra daha fazla bağlantımız oldu. Her yıl kontrol edilen, Facebook'tan ara sıra bakılan türden rahat bir arkadaşlık."

"Öyleyse neden tek eşliliği sorguluyorsun?"

Elini çay fincanı üzerinde sabitledi. Bana bakmadı. Ama karanlıkta bile, çenesinde atan kasları görebiliyordum. Bu adamdan hoşlanıyordu. Her ne derse desin. Belki de artık Darius'tan o kadar hoşlanmıyordu. Birlikteyken, onu sürekli aşağılıyordu. Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Darius çok çalışıyordu, öyle basit bir işte değil, ruhunu emen bir işte çalışıyordu. İnsanlara yardım ediyordu. Bununla gurur duymalıydı.

"Geç oluyor," dedi fincanını lavaboya bırakırken. "Sanırım yatsam iyi olacak."

"Tabii ki." Ayağa kalktım. Başı eğik, lavabodaki fincanları yıkarken arka kapıdan dışarı çıktım.

"Yarın dönecekler mi?" diye sordum.

"Efendim?" Hala orada olduğumu görünce şaşırdı.

"Mercy ve Darius..."

"Bilmiyorum. İyi geceler, Fig."

Bir an için ne yapacağımı, hangi yöne gideceğimi şaşırdım. Bir saat boyunca onunla empati kurmaya çalışmışım ve şimdi o beni görmezden mi geliyordu? Onun için endişelenmişim. Buraya sırf o iyi mi, diye bakmaya gelmişim ve sonunda o bana umursamaz mı davranmıştı? İşte tam da ona göre bir arkadaşlık türü. İyi de ben niye buna şaşırdım? O, kız arkadaşının erkek arkadaşını çalan kızdı. Sigaradan leş gibi kokarken, yatmadan önceki son düşüncem Darius ve Mercy'di. Daha iyisini hak ediyorlardı.

18

FIRLAMA KIZLAR⁹

Avery'leri tam iki hafta boyunca görmedim. Bu bir yalan. Pazar günü Darius'un arabasına bindiklerini gördüm; mutlu bir aile tablosu, Jolene bir güveç tabağı taşıyordu. Ve pazartesi, arka pencereden, bahçedeki piknik masasının etrafında yemek yerlerken gördüm. Darius ve Mercy, mısır koçanlarıyla kılıç gibi oynarlarken, Jolene gülüyor ve fotoğraflarını çekiyordu. Çarşamba günü, Mercy'yi de aralarına alıp, onu arada sallayarak yürüyüşe çıktılar. Darius, perşembe günü eve elinde bir buket çiçek ve bir şişe kırmızı şarapla geldi. O gece ilerleyen saatlerde, yatak odasının açık penceresinden onların seviştiklerini duydum. Cuma günü onları hiç görmedim.

Perdelerimi çektim ve karanlıkta uzanıp Barbra Streisand'ın "Woman in Love¹⁰" şarkısını söyledim ve uzun zamandır olmadığım kadar moralim bozuktur. Niye moralim bozuktur ki? Jolene'in küçümseyen tavrına mı? Darius'un beni aramıyor ya da beni akşam yemeğine davet etmiyor oluşuna mı? Yoksa Küçük Mercy'mi görmeyeli iki hafta olmasına mı? Ben tam pizza yapmak üzereydim ki telefonuma bir mesaj geldi. Mesajın kimden geldiğini görür görmez kalbim yerinden çıkarcasına atmaya başladı. "İti an, çomağı hazırla," diye düşündüm telefonumun şifresini yazarken.

9 Clueless: 1995 yapımı Romantik komedi film. Türkçe Fırlama Kızlar olarak vizyona girmişti.

10 Woman In Love: Aşık Kadın

"Bana mesaj attı."

Kim olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. *Ding! Ding! Ding!*

"Kim sana mesaj attı?" Aptalı oynayarak ona yanıt yazdım.

"Ryan, birkaç hafta önce karşılaştığım adam."

"Ryan!" dedim yüksek sesle. Artık bir ismimiz vardı.

"İyi de neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordum. Sonra, tüm kapıları kapatmadan bir şey daha eklemem gerektiğini düşünerek bir gülen yüz ifadesi ekledim.

"Yazmam için ilham olsun diye bana beğendiği birkaç şarkıyı yolladı."

Telefondan bile ne kadar panik olduğunu hissedebiliyordum. Şu anda gerçekten bu Ryan denen adamın ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Hemen Instagram'da Ryan'ı araştırdım, onu bulmak için Jolene'in takip ettiği insanları izledim. Gerçekten Darius'tan çok farklıydı; sinirli, uzun bir şerit bırakarak yanlardan tıraş edilmiş kafasının ortasından saçların olduğu bir tarzı vardı. Dövmeleri vardı ve mor renk giymeyi seviyordu. Jolene'e uyuyordu, Jolene'in Darius'a uyduğundan daha çok benziyordu aslında. Paylaştığı fotoğrafların çoğu doğada ya da yaşadığı şehir merkezinden çektiği, ciddi ifadeli öz çekim fotoğraflarıydı.

"Bu gerçekten iyi," diye cevap gönderdim. *"Şarkılar güzel mi?"*

"Evet, sanırım."

Ona kapılıp gittiğini hissettim. Eğer benimle konuşmaya devam ederse, ona tam duymak isteyeceklerini söyleyecektim.

"O tamamen sana kapılmış ve senin evli olman onun umurunda bile değil. Ateşli bir durum."

Kısa bir süre sonra yanıt geldi. *"Beni korkutan da bu. Bana Darius ile ilgili hiçbir şey sormadı, ben ısrarla anlatmaya çalıştığım da konuyu değiştiriyor. Benimle sadece benim ve yazdıkla-*

rim hakkında konuşmak istiyor."

Midemin alt üst olduğunu hissettim ve dudaklarımı resmen çiğnedim. *"Darius sana hiç yazdıkların hakkında soru sordu mu?"*

"Hayır."

"Seni önemsiyor. Bunda yanlış bir şey yok."

Bundan sonra bana mesaj yazmayı bıraktı ve arka pencereden baktığımda onu Mercy ile bahçede oynarken gördüm. Yine de ona düşünmesi için bir şey vermiştim.

Darius'a mesaj atıp onun nasıl olduğunu öğrenmeye karar verdim. Ona, benim de şans eseri en sevdiğim filminden bir bölümü gönderdim. Bir gece, yemek masasında oturup, en sevdiğimiz filmlerden bahsediyorduk, biz *"The House of Sand and Fog"* (Kumdan Ev ve Kurbağa) demiştik ve Jolene bakışlarını devirmişti. Ona biraz rahatlaması için tam sakinleştirici içmesini söyleyecektim ki Darius beni durdurdu ve *"Kumdan Ev ve Kurbağa"*nın çok iç karartıcı bir film olduğunu söyleyivermişti.

"Clueless,(Fırlama Kızlar)" diye yanıt vermişti Jolene. *"İkinizin de en sevdiği film mi? Ne tür salaklarla ilişki kuruyordum?"* Sesinde alaycı bir hava vardı ama her ikimizde onun ciddi olduğunu biliyorduk. Gerçekten istersen ve uğraşırsan birini tanıman aslında ne kadar da kolaydı.

Jolene popüler kültürün, insanların zevklerini nasıl yok ettiği üzerine bir konuşma yaparken Darius ve ben bakışmıştık. *"Sevmenizde bir sorun yok ama bu tek sevdiğiniz olmamalı."*

Gülme işareti ile hemen geri mesaj attı.

Ve sonra,

"Bana bencil der misin?"

"Hayır, yüzüne karşı söylemem."

Aslında Jolene hakkında konuştuğunu biliyordum ve ses-

sizce kabul ettim. Herkesin onun standartlarına uymasını bekliyor ve kendisini çok önemsiyordu. Çok yorucuydu ve ikimiz de onun ezici yargısının birer kurbanıydık. Bana mesaj atıp, onun en sevdiği filmlerden biri olan Manolya filmini görüp görmediğimi sorduğunda çok sevindim. Görmediğimi söyleyince de ondaki kopyasımı ödünç almam konusunda ısrar etti ve bu gece gelip alabileceğimi söyledi. Kalbim çarpıyordu, telefonumu bir kenara bırakıp yatağa uzandım.

İyi haber şuydu: Artık depresyonda değildim. Kötü haber: Son birkaç günde en az üç kilo almıştım ve onlardan kurtulmak istiyordum. Eşofmanlarımı üstüme geçirdim ve Avery'lerin evinin önünde yakalanmamak için koşuya çıkmış numarası yaptığım zamanı hatırladım. O günler artık çok geride kalmıştı. Aynadaki incelmış kendimi inceledim. O et yığınlarının altında aslında küçücük olduğumu kim bilebilirdi? İri göğüsleri, yuvarlak, kıvrımlı poposu ile Jolene'den çok daha zayıftım. Belki Darius'un sevdiği buydu ama hayır, Darius dünyevi bir adamdı diye düşündüm. Geniş bir zevki vardı. Bir tek stili veya türü kapsamayan.

Dört mil koştum, tüm uzuvlarım bu egzersiz için şükrettiler. Jolene'e mesaj atarak Ryan'ın ona bir şey gönderip göndermediğini sordum. İçimden bir ses, Jolene'i Ryan'a doğru itmenin benim görevim olduğunu söylüyordu. İkisinin kumaşı aynıydı, benzer his Darius'la benim içinde vardı. Bir zamanlar George için de buna benzer bir duyguya sahiptim ama o her şeyi mahvetmişti, değil mi? Beni hafife aldı ve birbirimizden ayrıldık. Bir kadın ilgiyle beslenir.

"Sadece birkaç şey. Çoğunlukla onu görmezden geldim," dedi.

Belli ki erkeklerin üzerindeki etkisini bilmiyordu. Yetişkin adamlar onu kayıp yavru köpekler gibi takip ediyorlardı. Gerçekten acıklıydı. Eve gittim ve Manolya'yı DVD oynatıcıya yerleştirdim.

19

MANOLYA¹¹

Manolya'dan nefret etmiştim ama bunu Darius'a söylemedim.

"İyiymi," dedim ona. "Farklı." Donuk yanıttımdan dolayı biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ben de bir cümle daha ekledim. "Temayı gerçekten beğendim: Tesadüf." Ve benim hayatımda var, değil mi? Az önce izlediklerimle Darius'un bana hangi mesajı iletmeye çalıştığını anlamaya çalışırken, iki saatimi internette film hakkındaki tüm yorumları okuyarak geçirdim. Tıklamadan önce tuhaf bir tesadüfün parçası olduğuma dair bir düzine inceleme okudum ve bunu fark etsin ya da etmesin, onların yan evlerine taşınmam ve onlarla iletişimim bunu onaylıyordu. İnfazın çok saçma olduğunu düşünsem bile Manolya'da verilen mesajı sevmiştim. Ayrıca, zihninin işleyiş şeklini, izlediği şeyleri ve dünyayı görme şeklini sevdim. Gösteriştense uzak ve derindi. Benimle konuşuyordu, George'un benimle konuşmasından çok farklıydı. Daha evlerinden bile ayrılmadan, bana başka bir DVD uzattı, Şüphe (Doubt). Kolonyasının kokusunu soludum, bacaklarımdan arası hafifçe ürperdi.

"Seni buraya getirecek," dedi şakağına dokunarak. Darius'un, Philip Seymour Hoffman'a karşı sağlıksız bir takıntısı olduğuna karar verdim. Darius duş almak için yatak odasına

11 Magnolia: 1999 yapımı drama filmi. Manolya adıyla vizyona girmişti.

çekildiğinde, bir süredir yapmak istediğim bir şeyi Jolene'e önermeye karar verdim.

"Bu gece dışarı çıkmalısın," dedim ona. "Akşam yemeği, içecekler, her neyse. Mercy'yeben bakarım."

Ben, Jolene'e aşırı korumacı demezdim. Bir keresinde onun, Mercy'in ulaşabileceği tezgâhta bıçak bıraktığını görmüştüm ama Mercy'yi annesinden başka kimseye bırakmıyordu. Bu çok sinir bozucuydu. Mercy benimle rahattı. Beni seviyordu.

"Sadece bir veya iki saat bile olsa, ikinizin birlikte biraz zamana ihtiyacı var. Merak etme iyi olacak, Jolene."

İkna olmuş görünmedi, ben de son vuruşu yapmak için devam ettim. "Darius son zamanlarda üzgün görünüyor... Belki biraz da endişeli. İkinize de iyi gelecek."

Bu cümle onu ikna etti. Yüzünde aniden suçlu bir ifade belirdi ve dudağını çiğnemeye başladı. Onun gevşek saçlarına, gözlerinin etrafındaki koyu halkalara baktım ve ilk defa yorgun olabileceğini fark ettim. Odağım çoğunlukla Darius ve Mercy üzerindeydi. Bazen Jolene'in iyi olup olmadığını kontrol etmeyi unutuyordum.

"Belki sadece bir saatliğine," dedi. Bu bir zafer olmasına rağmen yüzüme tamamen durgun bir ifade verdim.

"Yedide gelirim," dedim ona. "Bu da sizin fikre alışıp çakırkeyif olmanız için iki saatiniz olduğu anlamına geliyor."

Güldü, Jolene'in gecenin bu saatinde birkaç kadeh şarap içmesinin zor olmadığını biliyordum. Çürük gibi tadı olan o iğrenç kırmızı şeylerden. Bunun biraz gevşemek için olduğunu söylüyordu ama yaşamak için kitaplar yazıyordu. Neden gevşemeye ihtiyacı vardı ki?

"Tamam, ama sen sekizde gel ki Mercy de yatmış olsun," dedi Jolene hızlıca. Sonra ekledi, "Onu terk ettiğimizi düşünmesini istemiyorum."

Gözlerimi devirmemek için tüm irademi kullanmam gerekti ama başımı sallayarak gülümsedim ve ön kapıya doğru ilerledim. Aman Tanrı'm. Ne kadar dramatik. Sanki Mercy'i tamamen bir yabancıyla bırakacak.

"Görüşürüz," dedim ve sonra "İki saat sonra," ekledim.

Jolene'nin iptal etmesi yalnızca otuz yedi dakika sürdü. Küçük oturma odamda, gözlerimden alevler çıkarak bir aşağı bir yukarı dolaşıyordum. Yazısı dostça yazılmıştı ve Darius'u bir bahane olarak kullanıyordu. Onun uzun bir gün geçirdiğini ve bu fikirden hoşlanmadığını söylüyordu ama gerçeği biliyordum. Bana güvenmiyordu. Kilerin arkasında bulunan eski bir rom şişesinden birkaç yudum içtim ve kapüşonlu montumu portmantodan aldım. Kendimi pervasız hissettim. Canlı! Onlar için çok şey feda etmişim. Ne kadar şanslı oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Önemseyordum. Kaç kişi hayatlarında benim gibi birinin olduğunu söyleyebilirdi? Benim kadar kim önemserdi?

Beş nolu otoban üzerinde doğuya gittim, popüler olan yenilikçi mahalleleri geçtim ve Shoreline'ın daha çetin kısımlarından birinin yakınından çıktım. Arabanızın kapılarını her zaman kilitli tutmanız gereken ve elinizin altında her zaman biber gazı bulunduğundan emin olmanız gereken bir yerdi. Pencerelerinde parmaklıklar ve kırık asfalt park yeri olan kirli bir içki dükkânı buldum. Büyük bir ihtimalle, içki satın almak için daha yakın, daha güvenli bir yer bulabilirdim ama durumun acıklı halini beğendim. *Soyulur muyum? Olabilir.* Ayrıca o insanlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Olayların tümünü görmediklerinde mutlu olduklarını düşünen o insanlardan... Doğru ve yanlış algıları yüzünden fazlasıyla

kör olmuşlardı. Ryan, Darius'un burnunun dibinde Jolene'e asılıyordu ve Darius, çok mutsuz olduğu için evde gitgide daha az vakit geçiriyordu. Zavallı küçük Mercy'nin sadece ailesine ihtiyacı vardı ama ikisinin de dikkati dağılmıştı. İşte buradaydım ve Jolene'in onu mahvetmesine izin vermeyecektim. Tanrı'ya şükür hayatının bir parçasıydım, ona sevgimi verebilirdim. Sık sık onu bir ergen olarak, ailesine -haklı olarak-kızgın ve hayatındaki aktif ve sevgi dolu rolüm için bana teşekkür ederken hayal ediyordum.

Darius bana mesaj attığında, beyaz ve koyu renkli rom şişelerinin önünde duruyordum.

"Teklif için teşekkürler. Belki başka zaman?"

"Dışarı çıkmak istemeyen sen miydin yoksa Jolene miydi?" diye yanıt yazdım.

"Şey... Ben?.."

"Ben de öyle düşündüm," diye karşılık verdim.

O kadar sinirlenmişim ki bana cevap verip vermemesini beklemeden telefonumu arka cebime soktum, bir şişe rom ve altı paket kola alıp kasaya doğru yürüdüm. Kasadaki bana "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu ve ona bir paket de Capri Slims vermesini söyledim. Jolene gibi pembe kutulu olandan satın aldım. Kasanın yanındaki küçük küllükten bir paket de kibrit aldım ve "Üstü kalsın," dedim. Daha önce kimseye filmlerdeki gibi para üstü kalsın dememiştim. Satın aldıklarımı içmek için eve gelene kadar bile beklemedim. Arabaya biner binmez bir kutu kola açtım ve dörtte birini mideme indirdim. Rom şişesinin kapağını açtım, kolayı romun üzerine ekledim ve karıştırmak için şişeyi salladım. Bir yudum aldım. Berbat. Sadece rom. Seçici olamayacak kadar üzgündüm. Arabaların geçmesini izleyip içkimi yudumladım ve Capri sigara paketini açarak içinden bir tanesini çıkarttım. Jolene-

den cevapsız bir arama geldiğini tam park yerinden çıkmak üzereyken gördüm. Bu beni şok etti. Belki fikrini değiştirdi ve yine de dışarı çıkmak istedi. Sesli mesajlarımı kontrol ettim ama mesaj bırakmamıştı. Onu aramaya karar verdim.

"Hey," dedi.

Olabildiğince kayıtsız ve sert bir sesle, "Merhaba," dedim.

"Gittiğini gördüm, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim?"

Ayrılırken beni gördü mü? Beni pencereden mi izliyordu?

"Bir araba kovalamacasına karışmış gibi mahalleden biraz hızlı çıktın," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece emin olmak istedim."

"Hiçbir tren rayına yakın değilim," diye karşılık verdim. "Eğer ima ettiğin buysa."

"Hayır, hayır, hayır," dedi çabucak. "Demek istediğim bu değil." Ama ikimiz de onun aslında tam olarak ne demek istediğini biliyorduk.

"Darius ve ben önümüzdeki hafta sizinle çifte randevu yapabileceğimizi düşünüyorduk." Tepki vermemi beklerken sesi düştü. Gözlerimi devirdim.

Bana perşembe gecesi olabileceğini çünkü o gece annesinin Mercy'e bakabileceğini söyledi. Ve biz de yedide onların yerinde buluşmak için planlar yaptık.

"Yedi mi?" diye sordum. Sekizde buluşmak istemediğinden emin misin?

"Hayır," dedi. "Annem, Mercy ile biraz zaman geçirmek istiyor."

Rom ve koladan dev bir yudum aldım ve görüşmemizi, birbirlerine zar zor dayanabilen kadınların kibar, tatlı sesleriyle sonlandırdık.

20

SİYAH VEYA MOR

Perşembe gecesi kaldırımında yürürken mideme kramplar girdi ve Amanda'nın arabasının Avery'lerin park yerine park ettiğini gördüm. Yalnız geliyordum. Diğer hayatımdan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Jolene'nin arkadaşlarında, gruba yeni biri tanıtıldığındaki o doğal bir şüphecilikleri vardı. Tam olarak ne gördüğünü değerlendirmeye çalışan, sert bakışlarla inceliyorlardı. Gelenin Amanda olmasına neredeyse sevindim, daha kötüsü de olabilirdi. Giydiğim mor dar elbiseyi seçmek bu kadar uzun sürmeseydi keşke. Karşılanan kişi olmaktan ziyade, insanları bir odada selamlayan kişi olmak size her zaman avantaj sağlardı. Jolene daha önce mesaj atmış ve zili çalmadan içeri girmemi söylemişti. Kapıyı açtığımda kahkaha sesleri ile karşılandım. Bensiz başlamalarını kışkırdım ama yüzümdeki duyguları sildim ve içeri girdim.

"Fig!" diye seslendi birisi. "Mutfaktayız."

Jolene yüzünde parlak bir gülümsemeyle başını kapıya doğru çevirmişti. Kendimi gözlerin saldırısına karşı hazırlayarak oturma odasından mutfığa geçtim. Köşeyi döndüğümde gördüğüm şey, elbisemle bulaşık makinesinin önünde çömelen Jolene idi. En azından mor değildi, saatlerce tartıştığım siyah seçeneğini giyiyordu. *Mor mu siyah mı? Mor mu siyah mı?* Sonunda mora karar vermiştim çünkü daha az cenaze ve daha çok yaz havası vardı. Şimdi, siyah giyen Jo-

lene'yi görünce kararımdan şüphe duyuyordum. Elbise onu daha çok fark etmeni sağlıyordu ama kumaşın altında neler olduğunu bilmen ikinci planda kalıyordu. Herkesin bu moda kazamız hakkında hemen yorum yapmasını bekleyerek hafifçe gülümsedim ancak kimse fark etmedi.

"Onunla aynı elbiseyi giyiyorum," diye çılgık atmak istedim. *"Siz kör müsünüz?"*

Jolene ne içmek istediğimi sordu.

"Ne içiyorsan," dedim. Bana bir cin tonik koymaya gitti ve Amanda merhaba demek için yanıma geldi.

"Harika görünüyorsun," diye haykırdı.

Normalde, başka bir kadının iltifatından sıkılırim, genellikle bir kusuru belirtmek için sadece iltifatlarda bulunulur: *Harika görünüyorsun, eskisi gibi şişman değilsin veya harika görünüyorsun, kilo mu verdin? Ben de kilo verdim, söyleyebilir misin?* Ama o konuyu sıcak havaya ve sonra işime kaydırarak bıraktı. Gerçekten de harika görünüyordum. İçkimi uzattı ve buz bardağa çarptı. Darius'un yanında duran Jolene'e yandan bir göz attım. Kolu gelişigüzel bir şekilde beline dolanmıştı ve sanki başparmağı, elbisesinin içinden külotunun çizgisiyle oynuyor gibiydi. Külot giymiyordum; bunu bana yaptığında daha tatmin edici olurdu. Benim kadar zayıf değildi.

Evren olayların etkisini azaltmaya çalışır gibiydi. Amanda, *"Elbisene bayıldım Jolene, bir afet olmuşsun,"* dedi.

Darius omzunun üzerinden ona gülümsedi ve *"Biliyorum, kesinlikle. Ellerimi çekemiyorum,"* dedi.

"Neyse ki zorunda değilsin," diye karşılık verdi. Amanda ile Darius arasındaki yoldaşlığı ilk kez fark etmiştim. Asık bir suratla, mutfağın bir köşesine çekildim. Amanda ve Darius'un da benzer bir kuruluşu paylaştığını tahmin edi-

yordum. Şakaları hep kör bakışlarla sona eriyor ve odanın etrafında ciddi olup olmadıklarını veya bacağınızı çekip çekmedikleri konusunda kolektif kafa karışıklığına sebep oluyorlardı.

Jolene, rezervasyonumuzu iptal etmek istemiyorsak, restorana gitmemiz gerektiğini söyledi. Darius ve Jolene arabalarını aldılar ve dışarıda kısa bir fikir alışverişinden sonra, Amanda ve Hollis arka koltuğa atladılar.

“Bizimle gel Fig,” diye seslendiler. Ortada ezilmek istemedim. Nefesimin altında küfrederek arabama yürürken epey sinirliydim. Bunların hepsi büyük bir düzmece gibi geldi.

Restorana vardığımızda görevli, Jolene’e elbisesi ile ilgili iltifat etti. Gözlerimi sert bir şekilde devirdim.

Masaya en son gelen bendim ve Jolene ile Darius’tan en uzak yerdeydim. Rahatsızlığımı fark etsinler diye kimseyle göz teması kurmamaya çalışarak koltuğumda geriye doğru kaykıldım. Sohbet, herkesin sipariş edeceği şeyden, paranızın karşılayabileceği en iyi istiridyeyi nereden alabileceğinize doğru uçtu. Darius, bize istiridyelerin afrodizyak olduğunu söyledi. Hepimiz daha önce bunu duymuştuk ama yine de ilgileniyormuş gibi yaptık. Çok geçmeden seks konusuna geldik. Darius konuşurken, yatakta nasıl biri olduğunu merak ederek ona bir bakış attım. Jolene’nin açık yatak odası penceresinden birden fazla kez zevkten inlediğini duymuştum. O kadar uzun süredir seks yapmamıştım ki Noonu karnıncalanmaya başladı.

Annem özel hayatıma Noonu adını vermişti. Arkadaşı Lisa’nın kızı gibi bakkalda ödeme sırasında “*Vajinam yanıyor!*” diye bağırmanımı istemediğini söyledi. Biz de ona Noonu dedik. Bu ismi nereden bulduğunu gerçekten bilmiyorum an-

cak altıncı sırufta arkadaşım Katie büyükannesine de Nooni demişti, bu durum benim için gerçekten garip bir hal almıştı. Kafamdaki büyükannesine Vajina adını verdim. Bunu Katie'ye hiç söylemedim. Nooni muhtemelen bir noktada öne-mini yitirdi ama kolej ve yetişkinliğe kadar tüm yol boyunca sıkışmış durumdaydı. Burada şimdi yemek masasında, etrafımdaki herkes gülerken, ben Fransız soğan çorbama bakıp Noonı'yi düşünüyordum.

Kafamı kaldırdığımda Darius, beni masanın diğer tarafından izliyordu. Ayak parmaklarıma kadar yayılan bir sıcaklık hissettim.

21

KOMİK KIZ

Darius işten eve geldiğinde Jolene ve ben mutfakta sohbet ediyorduk. Gömleğinde kahverengi bir leke vardı ve onu daha önce takarken hiç görmediğim siyah çerçeveli gözlükler takıyordu. Alışılmadık derecede sessizdi. Jolene'i yanağından öptü ve raftan bir bardak almadan önce bana "Merhaba," dedi. Mercy'in pijama partisi için Jolene'nin annesiyle sohbetimiz, ikimiz de Darius'un gerginliğini görünce bitti.

"Kötü bir iş günü müydü?" İçkisi için bir misket limonunu dilimleyen Darius'un sırtını sıvazlamak için yanına gide rek sordu.

Darius'un müşterileri hakkında konuştuğu zamanlar günün en sevdiğim kısmıydı. Bize isimlerini hiç söylemezdi ama bizi güldüren ya da hüznülendiren hikâyeleri her zaman vardı. Jolene, böylece yükünü hafiflettiğini söylerdi. Omuzlarını silkti ve limonun kurumuş kısmını atmak için çöp kutusuna gitti. Jolene, Darius'un ilgisiz tavrından hiç etkilenmeden, mutfak tezgâhına doğru yürüyüp masaya oturdu ve ayaklarını yanındaki sandalyeye dayadı. Darius, gününün tamamını anlatmaya başlamıştı. Okulda oğluyla alay edilmesine rağmen on yaşındaki oğlunu pembe giymeye zorlayan kadın hakkında sorular sorarken, Darius içkisini bitirdi ve bir tane daha doldurdu.

"Bugün Rachel'dan bir mesaj aldım," dedi sonunda, dolaptan cin şişesini çıkartırken. Rachel, bu daha önce hiç duymadığım bir isimdi. Tırnaklarını inceleyen Jolene'e baktım. Yüzü ifadesizdi ve bu Rachel'in kim olduğuna dair bana hiçbir ipucu vermiyordu.

"Ya, öyle mi? Ne dedi?"

"Boşanıyormuş. Sesi oldukça kötüydü. Sanırım adam oğullarının tam velayetini almaya hazırlanıyor."

Jolene döndü, yüzünü buruşturdu. "O iyi mi, peki?"

Darius omuzlarını silkti. "Oldukça depresyonda. Birkaç yıl önce intihar etmeye çalıştı, bu yüzden asla emin olamayız. Yakında kasabaya gelip gelmeyeceğimi sordu."

Jolene, "Hala Miami'de mi yaşıyor?" diye sorduğunda, kasabanın nerede olduğunu düşünüyordum.

Darius başını salladı. "Ona önümüzdeki hafta bir konferans için orada olacağımı söyledim ve kahve içip içemeyeceğimizi sordu."

"Onu görmelisin," dedi Jolene. "Başka kimsesi yoksa belki yardım edebilirsin."

Darius'un gözleri böyle bir şey önerdiği için kızmış gibi parladı.

"O benim eski kız arkadaşım Jolene. Bunun senin için önemi yok mu? "

Gözleri yaşlarla dolarken çenesini meydan okurcasma ileriye doğru uzattı. "Hayır, tabii önemli. Sana güveniyorum. Eğer gerçekten başı beladaysa, yardım edebilecek donanıma sahipsin. Tanrı aşkına, sen bir psikologsun. "

"Eminim yardım almıştır," dedi nefesini verirken. Arkasını dönüp kendine bir içki daha doldurdu.

Elimden geldiğince hareketsiz durdum, korkarım ki orada olduğumu hatırlarlarsa bir anda durabilirlerdi.

“Bu sadece bir öneriydi, Darius. Hiçbir şey kastetmedim,” dedi yumuşak bir sesle.

Darius sırtını tezgâha yaslandı ve bardağının kenarını alt dudağına dayadı. O an farklıydı, belki de çok fazla içmişti. Gözlerindeki vahşi bakışla titredim.

“Hala bana karşı hisleri var. İstedğin bu mu Jo? Kendi işini yapabilmen için onun bana gelmesini mi istiyorsun? ”

“Bu iğrenç,” dedi tükürürcesine Jolene. Masadan kalktı, telefonu büyük bir sesle mutfak zeminine düştü.

“Hayır, diyeceğimden değil. Hâlâ çok seksi.”

Bu Rachel adlı kadını aşırı kışkandım. Onu görmek, neye benzediğini bilmek istedim.

Jolene’nin yüzü parlak bir kırmızı renge döndü. Dışarı fırlamasını, belki ona bağırmasını bekliyordum ama onun yerine sakince buzdolabına gidip bir şişe su çıkardı.

“Nasıl istersen, Darius.” Şişenin kapağını açıp bir yudum alırken gözlerini ona dikti. Darius’un Rachel’ı istediğini mi ima ediyordu? Ryan ile ne yaptığını bilince bu biraz ikiyüzlülük gibi görünüyordu.

“Duş alacağım,” dedi Darius. “Tek istediğim bu.”

O gittikten sonra orada sessizce durduk, ikimiz de diğeri ne bakmaya korkuyorduk. *Az önce ne olmuştu?*

“İyi misin?” diye sordum.

“Hayır,” diye tersledi ve bir damla gözyaşını sildiğini gördüğümü sandım. “Arkadaşımın önünde bana başka bir kızla yatmak istediğini söyledi.”

"Onunla hiçbir şey kastetmedi," dedim. "Sadece şaka yapıyordu."

"Fig, Darius ile ilgili yanlış düşünüyorsun. Seni tanıyorum... Ona saygı duyuyorsun. Ama onu tanımıyorsun." Yüzü kırmızıydı, dudakları soluk ince bir çizgiydi. Hayran sitelerinde paylaşım yapan tüm o kadınları düşündüm ve şimdi onu görseler ne düşüneceklerini merak ettim: Çirkin ve kızgın. Son derece insan. Onun bu kadar acınası olduğunu görseler, kimse onun sözlerinden dövme yaptırmak için dışarı çıkmazdı. Onun şu anda bir fotoğrafını çekip bir yerlerde yayınlamayı düşündüm. Ama hemen ben olduğumu anlardı.

"Ryan'ı becermek istiyorsun," diye karşılık verdim. "Nasıl bir fark var?"

Gözlerini kırpıştırıp ağzını açıp kapadı. "Bunu bir kez bile söylemedim." Sesi kısıldı, bana kızacağından korktum.

"Biliyorum," diye durakladım. "Ben sadece dile getirdim, muhtemelen düşünüyordun. Yakın olduğun biriyle cinsel açıdan birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu insan merak ediyor."

Başını yana eğdi ve ben deşifre edene kadar gözlerinden bir bulut geçti.

"Darius'u seviyorum. Darius'la olmak istiyorum. Ryan hakkında söylediklerimiz sadece aleladede kız konuşmasıydı, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Tabii ki, ben sadece söyledim. Erkekler erkektir. Güzel kızlarla yatmak isterler. O seni seviyor. Sadece dikkatsizce söylediği bir şeydi."

"Onu tanımıyorsun," diye tekrarladı. Beni gerçekten çok ama çok kızdırdı.

Komik Kız¹² filmdeki bir replik geldi aklıma, Rose Fanny'ye: *Ona baktığında sadece görmek istediğini görürsün. Ve Fanny'nin yanıtı: Onu olduğu gibi görüyorum. Onu olduğu haliyle seviyorum!*

Onu benim tanıdığım gibi tanımıyordu. Kapanana kadar onu itti, dırdırıyla bezdirdi. Mutlu değildi, bunu biliyordum ve Darius da bunu biliyordu. Jolene bir tür fantezi dünyasında yaşıyordu. Ben, Jolene'e göstermekten çok korktuğu bütün parçalarını görmüştüm. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Onu anlayan birine ihtiyacı vardı. Ayrıca, Rachel için komik dediğini düşündüm. Hepimiz birlikte olmamız gereken biriyle beraber olmak istiyorduk. Ne zaman yeni biriyle tanışsam onunla birlikte olduğumu hayal ederim. Ergenlik çağında geliştirdiğim bir alışkanlık bu aslında. Jolene, Darius'un sadece onun hakkında hayal kurduğunu düşünüyorsa, Lala Ülkesi'nde yaşıyordu.

Eve döndüğümde yaptığım ilk şey baharat dolabımın arkasından Dido'mu çıkarmak oldu. Evliliğimin çoğunda onu boş bir kırmızıbiber şişesinin içine saklamıştım. George, vibratörlere şiddetle karşıydı ve kadınları gerçek seksten soğuttuğuna inanıyordu. Ama birlikte olduğumuz sekiz yıl boyunca George bana orgazm verememişti.

Dido'yu internetteki seks dükkânlarının birinden satın aldım, günlerce postayla ne zaman ulaşacağını ve George'un paketi yakalayıp yakalayamayacağını düşünüp durdum. Sonunda geldiğinde, onu doğrudan yatak odama götürdüm ve yıllar sonra ilk orgazmımı yaşadım. Sonraki haftalarda George, son zamanlarda ne kadar iyi bir ruh hali içinde olduğuma dair birkaç yorum yaptı. *"Diyetime yeni baharatlar ekledim,"*

12 Funny Girl: Komik Kız, 1968 yapımı Barbara Streisand'ın başrolünde oynadığı film.

dedim ona. *Onları bir dergide okudum.*

"Her ne yapıyorsan, yapmaya devam et," dedi. Ben de yaptım.

Dido'yu yeni beyaz deri bölümüme taşıdım ve oturmadan önce stereodaki oynat düğmesine bastım. Barbra, "What Kind of Fool" (Ne Tür bir Çılgın) şarkısını söylerken, ben de Darius'un Rachel'a ne yapacağını düşünerek uzandım.

Uyku benim için her zaman bir sorundu. Sindirmem ve düşünmem gereken bir sürü şey vardı. Bazen delirene kadar düşünürdüm. Zihnim asla kapanmaz ve her sabah yeni endişelerle uyanırdım. Bir kez uyandıktan sonra kaygıyı bir türlü durduramazdım. Dik bir tepeden aşağı yuvarlandım ve hız kazandı, ancak hiç düşmedi, hiç durmadı. Bazen gece yarısı kanepeye oturdum, MacBook'um kucağımda açık, Barbra hoparlörlerden hafifçe çalışıyor olurdu ve biraz çalışmaya niyetlenirdim ama çoğunlukla düşünürdüm. Saate tekrar baktığımda saat çoktan sabahın beşi olurdu ve zamanın nereye gittiğini bilemezdim.

Zihnimden listeler yaptım: Ondan daha iyi olduğum tüm özelliklerimi, onu Jolene'den daha fazla mutlu etmenin yollarını yazdım. Eğer onu terk ederse, zamanın sadece bir kısmında Mercy ile birlikte olabilecektik. Ben annesi olurdum. Bütün ailem tamamlanacaktı. Ama ya zamanı gelmeden öğrenirse? İşte beni uyutmayan konu buydu. Onunla iyi bir arkadaş olmalıydım, benden hiç şüphelenmemeliydi.

Ben yanılmıyordum.

O yanılıyordu.

Beni aramadı, ona uğramamı bile istemedi ama ben ona ulaştım. Ona duştayken çıplak bir fotoğrafımı gönderdim. Tekrar yazmaya başladığından beri ona cesaret verici küçük alıntılar ve hikâyeler yazıyordum, hatta ona gidip yemek

yapmayı bile teklif ettim. Beni görmezden geldi ve günlerce yanıt bile vermediği oldu. Delilik, bu bir sanatçı durumuydu. Ben ilişki kurabilirdim. Hala hangi sanat dalıyla uğraşacağını bulamasam da ben bir sanatçıyım.

İlk başta direndi ama sonra mucize üstüne mucize oldu. Evet, demeye başladı. Markete koştum, alışveriş arabamı etkileneceğini düşündüğüm şeylerle doldurdum: Keçi peyniri, roka ve bulabildiğim en yağsız organik kıyma. Sonra, beni görmekten her zaman mutlu olan Mercy'nin sevdiği bir şeylerle evlerine giderdim. Darius ve benimle işler ilerlediğinde, birlikteyken daha dikkatli davranmaya başladı, göz teması kurmadı, doğrudan bana hitap etmiyordu. Ona böyle davranmamasını söylemek istedim. Normal davranması gerektiğini söyledim. Ama evliliğinin sonu için acı çektiğini görüyordum, bu yüzden de ona olduğu gibi davranması için izin verdim. Olanları hazmetmek için ikimizin de zamana ihtiyacı vardı. Jolene'den kuaförünün telefonunu istediğimde hemen verdi. *"İki hafta sonra randevum var,"* dedi bana. *"Kış için siyaha boyatacağım."*

Siyah? Saçları zaten koyu bir abanozdu, daha ne kadar koyulaşabilirdi ki? Ama randevum ondan önce olduğu için ben de saçımı siyaha boyattım, bu şekilde önce ben yapmış oldum. Beni ilk gördüğünde yüzünü izledim. Şok. Benim için büyük bir değişiklikti.

Yanılmıyordum.

Yanılıyordu.

"Kevgir nerede? Üzgünüm seni rahatsız mı ediyorum?" Çalıştığı yere baktım.

Bir dolabı gösterdi ve gülümsedi. Bazen onunla aynı odada olmak yalnız kalmak gibiydi. Darius'u düşünerek

titredim. HAYIR! Taraf tutmayı bırakmıştım. İkisiiyle de arkadaş olabilirim, ikisini de sevebilirim, zihnimde tamamen ayrı yerlere koyabilirim. Belki Darius ve ben birlikte olduktan sonra, Jolene'le hala arkadaş olabilirdik. Birbirleri için ne kadar yanıldıklarını görür, Ryan'la mutlu olurdu. Mercy'nin hatırı için iyi bir ilişki kurmak istiyordum.

Jolene bilgisayarında çalışırken, Darius'un aletinin içimde olmasının nasıl bir his olduğunu düşünerek bir güveç yaptım. Evlerimizin arasındaki boşluktan net bir şekilde duyabileceği şekilde, onun yaptığı gibi haykırır mıydım? Her geldiğinde, beni de dolgun yumuşak dudaklarıyla öper miydi? Çalışırken ellerim titredi. Darius için güveç yapıyordum. Onun ihtiyaçlarını karşılayacak kişi olmak istedim: Yemeklerimle, vücudumla, ağzımla... Ayrıca Jolene'i ne kadar değersiz görsem de iyi bir arkadaş olabileceğimi kanıtlamak için kendime güveç yapıyordum. Bu bir mücadeleydi.

Kapı zili çaldığında güveci fırından çıkarıyordum. Darius'un kapıyı açtığını duydum ve sonra Amanda ve Hollis'in sesleri mutfığa ulaştı. Geleceklerini biliyor muydu? Öyle mi? Bana söylemeniek düpedüz kabalık ve düşüncesizlikti. Jolene ayağa kalktı ve diğer odaya yürüdü. Gözünü yakalamaya çalıştım ama gülümsüyordu, sanki ben yokmuşum gibi Amanda'ya doğru yürüyordu. Kendimi hasta hissederek hemen tuvalete gittim. Konuştuklarını duydum ve bir dakika sonra dördü de mutfığa girdiler. Amanda'nın yüzünde görülen şaşkınlığı görmezden gelerek, tabaklar için dolaba uzanırken zorla gülümsedim.

"Fig, saçın!" dedi. Gözleri Jolene ile benim aramda dolaşırken saçlarıma dokundum.

"Hey, hey. Akşam yemeğine kalıyor musunuz?" Dikkati-

ni dağıtmak için sormuştum.

Amanda, başını sallayan Jolene'e baktı. "Evet, evet kalacaklar."

"O zaman iyi ki bu devasa güveci yapmışım." Güldüm. Altı kişilik masayı hazırlayıp, şarap kadehlerini doldurdum. Su bardaklarına buz koymakla meşguldüm. Onlara pek bakmadım ama onların gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Yılanlar... Kötü kızlar... Onlar böyleydi. Jolene'in siyah saçı yoktu, bu yüzden kendilerini becerebilirlerdi.

Salatayı masaya koyduğumda onları içeri çağırdım.

"İki eşe sahip olmak nasıl bir duygu dostum?" Hollis güldü, etrafına baktı ve Darius'un arkasına şaplak attı. Darius, gidip bu lanet yorumun aksini kanıtlamaya çalışırcasına Jolene'e sarılmadan önce gergin bir bakış attı. Acınası. Yine de herkes onun bu abartılı tavrına, onun göstermelik şefkatine inandı. Mutlu çift. Hollis'in Darius'u izlediğini gördüm ama suratından geçen ifadeyi çözemedim. Belki onu küçümsedim ve o da buna inanmıyordu. Yemek yeme zamanı geldiğinde Hollis'in yanına oturdum, karşımda Darius ve Jolene (aralarında Mercy ile) ve Amanda oturuyordu.

Hollis ve ben aynı anda tuza uzandık. Önce geri çekildi ve bolca özür diledi.

"Hey, bu sadece tuz," dedim. "Katolik olarak yetiştirilmiş olmalısın." Şaka değildi ama kahkaha attı.

"Aslında öyle. Özür dilemem mi beni ele verdi? "

Sırıttım. "Gerçekten yanlış bir şey yapıp yapmamanız önemli değil, değil mi? Onda dokuz, yanlış giden bir şey için doğrudan suçlamayacak olsanız bile, bu sizin hatanız gibi hissetme eğilimindesiniz. Biri manavda seni dövüyor: Benim hatam! Yanlışlıkla sabunu duşa düşürdün: Ahh, pardon! Ke-

limenin tam anlamıyla, kısa bir sessizlik anı olduğunda, bunun yanlış bir şey yaptığınız için olduğuna ikna olursunuz. Hızla!! *BİR ÖZÜRLE DURUMU TELAFİ EDİN."*

Hollis o kadar çok gülüyordu ki neredeyse ağlıyordu.

Mercy bile ona kıkırdıyordu.

"Aman tanrım," dedi Hollis. "Herkesin bizim gibi olması ihtiyacımıza ne diyeceksin peki?"

"Bu bir şey mi?" Şarabımı yudumlarken güldüm. Yine de haklıydı.

TSA çalışanlarının benim arkadaşlığıma kesinlikle ihtiyacı yoktu. Aynısı DMV memurları, kablo tesisatı teknisyenleri, markette kasadaki kadın için de geçerliydi. Ama kesinlikle kendimi onları amansızca memnun etmeye çalışmaktan asla alıkoyamıyordum. Neşeli sohbet, olabildiğince yardımcı olmaya çalışmak, işlerini kolaylaştırmak için kendimi değersizleştiren şakalar yapmak.

Onunla hissettiğim bağ hoşuma gitti. Ha! İnsanları bir araya getiren Katoliklik. Eğildim ve bacağını biraz dizinin hemen üstünden okşadım. Katolik dayanışması. Onu çekici bulmadığımı söylersem yalan söyledim, yakışıklı bir adamdı. Çoğu erkeğin ilgisini çekmiştim, yakışıklı olmalarına bile gerek yoktu, sadece o kıvılcımı almaları gerekiyordu. Ve neredeyse her zaman kendimi onlarla seks yaparken hayal edebiliyordum. Amanda şanslıydı... Hak etmiyordu.

"Biraz daha şarap?" Bardakları doldurarak gülümsedim.

"Çok lezzetli, Fig," dedi Jolene. "Çok teşekkür ederim." Masanın etrafında onaylayan mırıltılar duyuluyordu. Diğerlerine döndüm. "Ben kitabımı yazarken Fig bizimle ilgileniyor. Mercy konusunda bana yardım ediyor ve yemek yapıyor. Ona gerçekten çok minnettarım."

Aşağıya baktım, utandım ama gülümsememi gizleyemedim. Başımı kaldırdığımda, Amanda bana bakıyordu, başı yana eğilmişti.

“Neden saçlarını... siyah yaptın?” diye sordu.

“Ah bilirsin. Sadece bir değişikliğe ihtiyacım vardı,” dedim. “Kış için daha karanlık olmayı seviyorum.”

“Ben de,” dedi Jolene. Kadehini kaldırdı. “Kışa.”

Kadehlerimizi tıklattık ve ona bu yarattığı dikkat değişikliği için minnettar kaldım. Amanda’nın bana güvenmesini sağlamak için biraz daha uğraşmam gerekiyordu.

22

EN SEVİMLİ VAJİNA

Nasıl başladı? Çizgiyi resmen ne zaman aştık? Dürüst olmak gerekirse, hatırlayamıyorum bile. Galiba travma sonrası stres bozukluğum var. Kesinlikle bazı şeyleri engelledim. Tek bildiğim, bir gün birimizin çok ileri gittiği idi. Sanırım bu, sahaya ayak uydurma oyunu oynarken gerçekleşmesi kaçınılmaz bir durumdu. İnsanlar cinsel yaratıklardı, onu istediğin kadar bastırabilirsin ama sonunda hepimiz hayvan doğamıza dönüyorduk. Kimsenin gerçekten evli bir adamla sınırı aşmak istediğini sanmıyorum. Toplumsal olarak kabul edilemez. Ve şimdi dehşetle yumuşatılmış bir sevinç yaşadım. Kendime bu kişi olmadığımı söylemeye çalıştım. Ama kendinize ancak bir süre söz geçirebiliyordunuz ve sonra tekrar yapıyordunuz. Ben işte o kişiydim.

Belki biraz can sıkıntısı ya da yararlılık duygusuydu. Belki de banliyöler olmadan önce kim olduğunuzu hatırlamak istediniz ya da normal ve uyumlu olabilmeniz için böyle davranmanız gerektiğini düşündünüz. Darius benimle konuştu, gerçekten konuştu. Bazı günler, her zaman eğlenceli olan ve günümün daha hızlı geçmesini sağlayan esintiyi içimize çekerdik. Diğer günler, kimseye söylemediğimiz ciddi şeyleri araştırırdık. Yalnızdım ve Darius kendimi daha az yalnız hissetmeme neden olmuştu.

George benimle hiç konuşmazdı. Benimle bir sorunu oldu-

ğunu düşünmüyorum, o sadece düşünceleri ağzına hiç ulaşmayan türden bir adamdı. Darius, George ve seks hakkında bilgi almak istedi. Ben de ona söyledim. Ne zaman sevişmeye kalksak, George içeri girmek için on dakika harcardı, nefes nefese ne kadar dar olduğundan şikâyet ederdi. Darius her şeyi çözdü. Biz sadece iki hüsrana uğramış, duygusal açıdan aç insanlardık. Yalnız olmadığımı bilmek güzeldi. Bana, Jolene'in yazarken varlığının sona erdiğini söyledi. Ona mesaj attığında cevap vermesi saatlerini alıyordu. Ryan ile konuşup konuşmadığını merak ettim. Bu harika olmaz mıydı?

Bana sık sık Darius'un ihtiyaçlarından şikâyet ediyordu ve eve geldiğinde onunla gerçekten konuşmaktansa bütün gün mesaj atmayı tercih ettiğini söylüyordu. *"Belki de bütün gün yaptığı bu olduğu için konuşmaktan bıkmıştır,"* diye önerdim. İnanmadı. Bir keresinde, *"işin ev hayatından ayrı olduğunu"* söylemişti. O ve Mercy için hazır olması gerekiyordu. *Yoksa neden bir aileye sahip olmalıydı ki?* Ona karşı çok anlayışsız olduğunu düşündüm. Darius gün boyunca isteyken bana mesaj atardı. Anladım. Herkes ona pisliğini dökerken, işleri hafif ve eğlenceli hale getirecek birine ihtiyacı vardı. Jolene bencildi.

Ardından, sıkı vajina yorumundan kısa bir süre sonra mesaj attı: *"Ne kadar sıkı olduğunu görmek istiyorum."* Kalbim kontrolsüz bir şekilde atmaya başladı. Tabii ki görebilirdi. Ben onundum. Mükemmel resmi elde etmem bir saatimi aldı: Küvetin kenarında oturuyordum, bacaklarım açıldı, Darius'un gördüğü en güzel vajina dediği şeyi çerçeveleyen iki yarık. Beni gülümsetti ve yaşayan en seksi kadın gibi hissettirdi. Tam o sırada Jolene'nin vajinasını düşündüm, Darius benimkinin daha güzel olduğunu düşünüyordu ve bu beni tahrik etti.

"Onunla seks yaptığını duydum," diye olta attım.

"Güzel vakit geçiriyormuşsunuz gibi görünüyor..."

"Bu iyi," yazdı. Hayal kırıklığına uğramıştım. Bana birlikte olmadığını söylemesini istedim. Her şeyde iyi olamazdı ve ayrıca sekste iyi olamayacak kadar gergindi. Sonra şöyle devam etti: "Orada öylece yatıyor ama ben elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Çok hevesli görünmek istemedim, bu yüzden basit bir şey yazıp gönderdim: *"Kulağa sıkıcı geliyor."*

"Evet..."

Bana bunu söylediğine pişman olduğunu düşünüyordum ki ondan yeni bir mesaj geldi:

"Ben gerçekten senin tadına bakmak istiyorum."

Onu bacaklarımın arasındayken, saçlarını nasıl tutacağını ve yüzünü bana doğru bastırarak sırtımı nasıl bükeceğimi hayal ettim.

"Sadece bir tadım mı?" diye cevap gönderdim.

Ne kadar sert olduğunu göstermek için bana aletin bir fotoğrafını gönderdi. Alt kattaki banyonun zeminini tanıdım ve bu arada Jolene'in nerede olduğunu merak ettim. Heyecan vericiydi. Tam oradaydı ve benim amıma bakıyor ve kendine dokunuyordu.

"Gerçekten büyükmüş. Üzerinde çalışmamız gerekecek."

Bunu sevdi. Bir sonraki mesajı *"Aman Tanrı'm!"* oldu ve sonra bana tahrik olduğunu gösterdi. Tüm göğüsleri, kıcı ve genel seks çekiciliği içinde, bu gece onu rahatlatacak kişi bendim. Bu gece seks yapmak isterse onu geri çevirir mi, diye merak ettim ve düşüncesi bile beni mutlu etti.

Uzun süre yatak odalarının penceresini izledim. Hatta giz-

lice bahçelerine girip kulak misafiri olmayı düşündüm. Saat on birde ışıklar söndü ve Darius bana son bir mesaj gönderdi.

"Seni düşünmeden duramıyorum."

Ertesi gün bir Sade Kiş pişirdim ve Jolene'e götürdüm. Darius işteydi ve Jolene duştan yeni çıkmıştı, kapıyı havluyula açtı.

"Acıkmışsındır diye düşündüm," dedim. "Çok çalışıyorsun." Kişi ona doğru uzattım ve beni içeri davet etmesini bekledim. Mercy'm halının üzerinde bloklarla oynuyordu.

"O buradayken çalışmak zor olmuyor mu? Senin için yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

Havluyu başından çıkardı ve kuruması için bar taburelerinden birinin arkasına koydu. "Zor oluyor, tabii," dedi. "Birkaç dakikada bir kesinti oluyor ama ben buna alıştım." Saçını salladı ve dolaptan tabakları çıkartmaya gitti. Bronzlaşmış omuzlarından akan su nehirlerini izledim. Mutfağın her yerine su birikintileri bırakıyordu. Bir insanı, kişi kesip mutfakta sadece bir havluyula komşusuna servis yapabilecek kadar rahat ettiren şeyin ne olduğunu merak ettim.

"Mercy ile kalıp oynayabilirim," diye teklif ettim. "Kitabının sonuna yaklaştığını biliyorum."

Gözleri birden parladı. "Gerçekten mi? Sorun olmaz değil mi?"

"Hiç de bile," dedim. "Bahçede çay partisi düzenleyebiliriz." Bunu duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim ve küçük yüzünde bir gülümsemeyle koşarak mutfığa girdi.

"Mercy ile oynamak," dedi. "Evet. İster misin?"

Başını salladı, o kadar büyük gülümsedi ki gözleri yüzünde küçücük kaldı.

"Tamam," dedi Jolene. "O zaman git, oyuncak bebeklerini ve çay setini al."

Odasına koşarken parke üzerinde ayaklarının çıkardığı sesler kalbimi mutluluktan ağlattı.

"Teşekkür ederim, Fig. Bu teslim tarihlerinden dolayı çok stresliyim. Bunun bana ne kadar yardımcı olacağını bilemezsin."

"Hey," dedim, "Bu hayatta benim için, yakın arkadaş tanıma uyan en yakın varlık sensin. Yardım etmek istiyorum."

Gülümsedi ve gözleri yaşlarla doldu.

"Son zamanlarda Ryan'dan bir şey duydun mu?" diye sordum. Kişin bir köşesini çatalımla kesip ağzıma götürdüm.

"Evet, iletişim halinde. Her zaman bana ilham vereceğini düşündüğü şarkılar gönderiyor. Bu gerçekten... güzel."

Güzel diye düşündüm. *Hatta harika*. Benimle göz teması kurmamasının nedeni bu mu acaba?

"Ona hiç şarkı gönderiyor musun?" Ben kişimi çiğnerken o kendi kişiyle tabağında daireler çiziyordu.

"Hayır. Yanlış bir fikir edinmesini istemiyorum. "

Gözlerimi devirmek istedim. Zaten yanlış bir fikre sahipti. Erkeklerin yaptığı buydu: Kadınlar avdır ve onlar kitaplardaki her tekniği kullanarak istediklerini avlamaya çalışıyorlar.

"Onun bir fotoğrafını gösterebilirseniz," dedim.

"Fig! Hayır. Hayatta olmaz! Mercy nerede? Mercy..."

Güldüm. "Haydi. Konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak. Sadece sevimli olup olmadığını görmek istiyorum. Bana bir tane fotoğrafını göster."

Birkaç dakika daha ısrar ettikten sonra Instagram hesabını

açtı ve bana telefonunu uzattı.

"Aman Tanrı'm, şu dudaklara bak. Onun çok iyi öpüştüğünü biliyorsun, değil mi?" Ona baktım ve bana rahatsız bir ifadeyle baktı. "Ah, hadi ama. Onu öpmeyi düşündüğünü biliyorum. Darius'u sevebilir ve yine de diğer erkekleri merak edebilirsin." En aptalca şeymiş gibi ona gülümseyerek başımı salladım.

"Hayır. Merak etmiyorum. Darius'a aşığım. Yatakta iyidir. Gerçekten çok iyi. Sıkılacağım noktaya daha gelmedik."

Şimdi lavaboya temiz bir tabak koydu ve dün gece Darius'un onun yatakta yatması hakkında bana söylediklerini düşündüm. Belli ki aynı şekilde hissetmiyordu. Ben de ona binerim ve o asla geri dönmez. O yuvarlak yüzünü, kalçalarımı nasıl kavradığını ve defalarca "*Aman Tanrı'm,*" dediğini hayal ettim.

"Annemin evinden eve dönerken arabada beni parmakladı," diye fısıldadı. "Araba sürüyordu. Eyaletler arası otobanda seksenle gidiyorduk ve o benim eteğimi kaldırdı ve..."

Kimin yüzünün daha kızarmış olduğunu bilmiyorum, onunki mi benimki mi?

"Aman Tanrı'm," dedim gözlerimi kocaman açarak. "Çok ateşli." Kaç kez ellerini izledim ve bana doğru kayarlarsa ne hissedeceğimi merak ettim. Evliliğimiz boyunca George bana hiç böyle bir şey yapmamıştı.

"Bunu düşünmeden duramıyorum," dedi. "Belki bu sana kocam hakkında ne hissettiğimi anlatabilir. Hala karnımda kelebekler uçuşturuyor."

"Anladım." Sırıttım. "Şimdi ben de bunu düşünmeden edemiyorum."

Mercy odaya girdiğinde ikimiz de gülüyorduk, kollarının arasında oyuncak bebekler ve minik çay fincanları vardı. Mercy ile dışarı çıkmadan önce Jolene kolumu sıktı ve bana teşekkür eden bir surat yaptı.

“Komşum olmana çok seviniyorum, Fig. Bu kadar yakın bir arkadaşına sahip olmak çok güzel.” Ben de mutlu olduğum için gülümsedim. Çok mutlu.

23

DİĞER ŞEYLER

Ben küçük bir kızken başka bir şeymiş gibi davranırdım. Başka insanlar değil de başka eşyalar gibi... Sadece lamba, cüzdan veya bir tüp ruj gibi başka şeyler... İnsanların ihtiyaç duyduğu, çok kullandığı ve kendi kişiliğini yansıtan hep yanlarında taşıdıkları şeyler... Dokunacağım dudakları ve ışık aramak için parmaklarını omurgamda gezdiren elleri hayal ederdim. Ben hep istenmek istedim. O duygu ne azaldı ne de kayboldu, sadece daha da güçlendi. Lise civarında bazen nesnelerden insanlara geçti. Sonra birdenbire Mindy Malone olmak istedim. İçi çirkindi ama -aman Tanrı'm- dışı muhteşemdi. Bunu herkes biliyordu ama yine de herkes bir grup sirk hayvanı gibi dikkatini çekmeye çalışıyordu. Aslında bu durum beni kızdırıyordu. Onun gerçekte kim olduğunu görmelerini istedim ama sahip olduklarını da istedim, bu yüzden arkama yaslanıp gözlemledim. Çoğunlukla saçıyla oynuyordu, popüler kızların her zaman yaptığı buydu. Ve eğer senden hoşlanmazsa, sen yürürken seninle dalga geçerdiler ve arkadaşları da ona takılırdı ve sonra okul koridorlarında bir aşağı bir yukarı kıkırdama korosu oluşurdu. Yumuşak, süt beyazı elleri vardı; bir seferinde düşürdüğü bir şeyi yerden almak için eğildiğinde bende eğildim ve bana kazara dokundu: Bir CD, Mücevher.

Parmaklarımız değdi ve o "Teşekkürler," dedi, sadece te-

şekkürler. “Teşekkür ederim” ya da “Teşekkür ederim, Fig,” değil. Sanki gerçekten böyle demek istememiş de o sözcüklerin anlamı öyleymiş gibiydi. Ve aslında, söylediğinde bana bakma zahmetine bile girmemişti. CD’yi ertesi gün alışveriş merkezindeki küçük eğlence bölümünden satın aldım ve yatak odamın zemininde yatarken dinledim. Mindy Malone’un hangi şarkılara ilgili olduğunu, hangilerine eşlik ettiğini hayal ettim. Bu garipti; Mücevher tuhaftı. Ertesi gün CD’yi okula götürdüm, görmesini umarak elimde tuttum. Evet, gördü.

“Harika, Fig domuzcuk, Mücevher’i keşfetmiş,” dedi gözlerini devirerek. “Acaba bu nasıl oldu?” Yandaşları kahkahalarla güldüler. Pis sürtükler. Mindy Malone, Mücevher’in sahibi değildi. Dümdüz karşıya baktım ve onları görmezden geldim. Zorbalar için yapılacak en iyi şey buydu, sanki sizi hiç rahatsız etmemişler gibi.

Kim olduğumu bilmiyordum. Sanki koparılmış onlarca saç yığınları ve kırık dişlerin arasında eşeleniyordum. Durumdan tiksindim ama bu kadar çirkin ve hala var olabildiğimden ötürü kendime korkunç bir hayranlık da duyuyordum.

Birinin beni çok arzulamasını istiyordum. Arzulanma isteği, yaşla birlikte yükselen dev bir dalgaydı. Sıkılmışım ve küçük çaplı kin ve pasiflikle doluydum. Kendimi küçük yaşlardan beri biliyordum: Beni aşağılık biri gibi hissettirdiği için Mindy Malone’u, beni ihmal edip önemsiz hissettirdiğinden George’u veya istediğim her şeye sahip olduğu için Jolene’i asla affetmeyeceğimi biliyordum. İnsanları izledim ve sonra onların istediklerini istedim. Bu mantıklı mı? Her şeyi, tüm seyahatleri, tüm erkekleri, tüm ilgiyi istedim. Yaşam için oburdum. Riskli bir fahişe. Kafatasımı kesip açmak ve içine tüm deneyimleri dökmek istedim; iyi olanları, kötü olanları, hatta vasat olanları bile. Hepsini yaşamak isteme-

dim, bütün her şeyi yaşamak karmaşık ve yorucu olurdu ve kabul edelim, hala bir işim vardı.

Sigara paketimle arka bahçeye çıktım ve paketi açtım. Jolene ve benim o gece arka verandada içtiğimiz, parmakları gibi uzun ve ince olan sigaralardandı. İçime çekmeden bir tane, sonra bir tane daha içtim. Bağımlı olmak istemiyordum, sadece o geceki gibi hissetmek istedim; heyecanlı ve sinirli. Kendim değil, daha çok Jolene gibi.

Fransa'ya tatile gidiyorlardı. Jolene kitap taslağını bitirmiş ve editörüne göndermişti. Darius, kitabı bitirdiği gün eve çiçek getirmişti. Yüzünde şapşal bir gülümseme ile çiçekleri eve taşımasını izledim. Bir gün Darius, bana ondan yazmadığı zamanlar daha çok hoşlandığını söylemişti. Daha özenli, daha mutluydu. Doğruydum, kendim de görmüştüm. Sürpriz olsun diye bende bir pasta götürdüm. Jolene dondurmaları kekleri severdi. Gördüğünde ellerini çırpı ve tabii ki beni içeri davet etti.

"Kutlamak için ne yapmak istersin?" diye sordu Darius.

"Korku filmi izlemek istiyorum. Bu kadar. Sadece kanepeye uzanıp pastamı yemek istiyorum," dedi ve bana göz kırptı. "Ve korku filmi..."

"Tamam," dedi Darius. "Biz de öyle yapacağız."

"Bizimle kalıp birlikte izlemek ister misin Fig?" diye sordu Jolene. Mercy'yi yatağa yatırdıktan hemen sonra.

Elbette, korku filmlerinden nefret etmeme rağmen başımı salladım.

Ama biz o gece film izleyemedik. Darius çok içti ve Papa hakkında ileri geri konuştu. Jolene ona filmi hatırlattığında boş ver dercesine elini salladı ve gece yarısını geçene kadar konuşmaya devam etti. Sonunda Jolene yatağa gitti ve ben de

kendimi dışarı attım. Yine de çok hoştu.

Hatta bazı yazar arkadaşlarıyla beni tanıştırdı, onlar için web siteleri kurdum. Görünüşe göre Jolene birini tavsiye ettiğinde, herkes parasını sallayarak koşuyordu. Önümüzdeki yılın yarısına kadar elimde işim vardı ki bu çok harikaydı.

Ayrılmalarından iki gün önce çantasını toplamasını izledim. Halının üzerinde bağdaş kurarak oturuyordu, her tarafında cesur renk yığınları vardı. Kışkandım. Onunla gitmek istiyordum ama o beni değil Darius'u götürüyordu. Bunun hakkında bir şaka bile yaptım ve bana dönüp ciddi bir ifadeyle: *"Seni bir sonraki seyahatime götüreceğim. Avrupa'ya hiç gittin mi? Avrupa'ya gitmelisin. Hayatını değiştirecek."* Paris sokaklarında birlikte hayali bir yürüyüş yaparken bombayı patlattı: *"Darius bebek sahibi olmak istiyor."* Katladığı kot pantolonuna bakıyordu ve ben memnundum. Yüzümdeki ifadeyi görseydi anlardı.

Ne oluyor yahu?

"Bebek sahibi olmak istiyor, derken ne demek istiyorsun?"

"İşte öyle. Denemeye başlamak istiyor."

Bunu çok gerçekçi, çok sakın söylemişti. İşte oradaydım, öğle yemeğinde yediğim yumurtaları kusmak istiyordum ve o sanki pazara gidip alınabilirlermiş gibi bebeklerden bahsediyordu.

"Bunu yapmayacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Neden olmasın?" dedi. *"Muhtemelen zamanı gelmiştir."*

"Yeni bir bebek hayatını mahvedecektir," dedim. *"Çok kolay olduğunu düşünüyor. Ama değil. İlişkiniz üzerinde daha fazla baskı yaratacaktır. Şimdi uzak olduğunu sanıyorsun, bir bebek gelene kadar bekle, o zaman ne kadar uzak"*

olduğunu gerçekten anlayacaksın."

Halının üstündeki bir noktadan bana bakıyordu, gözleri o kadar baygın bir şekilde yanıp sönüyordu ki bir an için dünyanın ağır çekimde hareket ettiğini düşündüm.

"Bunu nasıl bilebilirsin Fig?" diye sordu sonunda. "Bebek sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu nasıl bilebilirsin?"

"Ben... Şey... Onu arkadaşlarımda gördüm."

Elindekileri valizin içine koydu ve ayağa kalktı. "Zaten bir bebeğimiz oldu. Mercy ile tanıştın mı?"

Alaycı ifadesine kaşlarımı çattım. "Evet, ama o büyüdü artık. Kendi kendine yeterli olabilir. Gerçekten her şeye yeniden mi başlamak istiyorsun?"

"İnsanların yaptığı bu. Çocukları oluyor ve birlikte hayatlar kuruyorlar."

"Doğru," diye düşündüm. "Ama benim âşık olduğum adamdan değil."

"Gitmem gerek," dedim. "Tatilinizin tadını çıkarın."

"Evet, çıkaracağım." Sesi buz gibiydi.

24

YANKESİCİ

Kötü bir şey geliyordu. Hissedebiliyordum. Etrafımdaki hava gergindi, yaptığım her şeyin statikliğiyle doluydu. Üzgün müydüm emin değildim. Duracak zaman vardı ama durmadım, değil mi? Belki de yakalandığım için üzülüyordum, bitmesi gerekti. Tüm bu olayların içinde barındırdığı heyecanı, o tehlikeli yolun bana hissettirdiklerini sevdim. Ve şimdi ondan haber almamıştım ve onu aramaya korkuyordum. Ya ona söylediyse? O zaman ne yapacağım? İşim tamamı ile ona bağlıydı.

Endişelendim. Yemek yiyemedim. Evde oturdum ve bu ortaya çıktığında tüm olacakları hayal ettim. İçtim.

Bir sabah telefonuma, Darius'tan mesaj geldiğinin bildirimini geldiğinde resmen yataktan fırladım. Başımı daha fazla belaya sokamazdım. Mutfağa gittim ve su ısıtıcısını fişe taktım, etraftaki fincanları takırdatıp meşgul görünmeye çalışıyordum. Elimde bir fincan çayıyla masada otururken gönderdiklerini okudum. Elim titredi. Muhtemelen bir şeyler yemeliydim.

"Jolene soyuldu," yazıyordu. "Yardımın lazım."

İlk başta hayal kırıklığına uğradım. Sonra kendimi toparladım. Yardım için bana mesaj atmıştı. Bu, bana güvendiği, bir şeye ihtiyacı olduğunda bana dönebileceğini bildiği anla-

mına geliyordu.

"Nasıl? Ne oldu?" Yazdım. Ve sonra...

"Ben ne yapabilirim?"

Eyfel Kulesi önünde selfie çekerken soyulmuşlar. Bu olduğunda Darius neredeydi? Dikkatinin bir an için dağıldığını ve özçekim yaptığını söyledi. Sekiz kızın, Jolene ile etraflarını sardığını ve kendisinin çemberden çıkıp uzaklaşarak onu onlarla yalnız bıraktığını, geriye dönüp hiç bakmadığını söyledi. Kime inanıyorsun? Jolene'in mesleği hikâye anlatıcılığıydı, bu yüzden Darius'a inandım. Sorun paraydı. Yankesiciler, cüzdanındaki tüm parayı almışlar ve ardından herkesin kafasını karıştırmak için içindekileri farklı yönlere dağıtmışlar. Çantasına elini kimin soktuğunu ve sahip olduğu her şeyi çaldığını bilmiyordu.

"Neden senin kartlarını kullanmıyorsunuz?" diye sordum ona.

"Hepsini kesip atmıştım," diye cevap gönderdi.

"Neden?"

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Hepsi limitini aşmıştı. Onları kullanmamaya çalışıyordum." Tuhaftı ama üstelemedim. Neden onları ödeyemiyorlar? Jolene, kartlarının limitlerinin aşıldığını biliyor muydu?

Sormak istedim ama bu beni ilgilendirmezdi.

"Peki ne yapmamı istiyorsun?"

"Para havalesi," diye yazdı.

Kahretsin! Banka kartı bile yoktu. Neler oluyordu?

"Tamam," yazıp geri gönderdim. *"Sadece nereye göndereceğimi söyle."*

"Jolene çıldırdı," dedi. "Beni suçluyor."

Tabii ki çıldırmıştı. Bazı suçluların onu kendi suç çevrelerinin hedefi haline getirmesi nasıl onun hatası olabilirdi? Ayrıca Eyfel Kulesi gibi turistik yerlerdeyken dikkatli olmak gerektiğini herkes biliyordu. Gerçi, bir grup hırsız etrafını sararsa, Darius'un başının çaresine bakacağından da çok şüpheliydim. Bu ona hiç uymuyordu. Darius'u Jolene'den korumalıydim. Kızdığında nasıl biri olduğunu biliyordum. Zavallı adam. Bunu hiç hak etmiyor. Mutfak masasından çantamı aldım ve kapıdan çıkarken ona mesaj attım.

"Şimdi çıkıyorum. Merak etmeyin. Para yolda."

25

KAŞIK

Amanda ve Hollis, Seattle şehir merkezinden feribotla otuz dakika uzaklıktaki Bainbridge Adası'nda yaşıyorlardı. Beni "her zaman" davet ediyordu, bu yüzden cuma sabahı onu arayarak hafta sonu için boş olup olmadıklarını sordum. Baskıya daha fazla dayanamadım.

"Evet, tabii ki. Hadi gel," dedi nefes nefese bir sesle telefona. Antrenman yapıyor gibiydi. "Ben biraz şarap alacağım ve gece de burada takılabiliriz."

Adresini aldım ve son dakikada dizüstü bilgisayarımı da çantaya koyup, gece için küçük bir çanta hazırladım ve yola çıktım. Arabamla feribota doğru yola çıktığımda titriyordum.

Barbra bugün beni sakinleştirmek için yeterli görünmüyordu. Bana Darius'u hatırlatan, onunla tanıştığımızdan beri derlediğim şarkıları çaldım ve onların Fransa'da birlikte olduklarını düşünmemeye çalıştım. Bu adil değildi, benim yerime onunla birlikte olması değil, Jolene'in her şeye sahip olması: Para, seyahat, kıyafet, yüzlerce belki de binlerce kadının hayranlığı. Hiçbirini hak etmiyordu. Binlerce hayranının aksine ben gerçek onu görmüştüm. İnsanoğlunun çirkinliğinin o özel anlarını görmüştüm. Eğer gerçek Jolene Avery'yi bir görebilselerdi, onu bu kadar yüksek sesle övmezlerdi. Elbette, güzel cümleler yazıyordu. Ben de onun bu cümlelerinin kurbanı olmuşum, onları mutlak gerçekmiş gibi yiyordum. Hatta kitabından aldı-

ğım alıntıları Instagram sayfamda bile yayınlamıştım, üçüncü gözüyle insan ruhuna derinlemesine bakabiliyordu. Kendimi, onun sırrını herkesle nasıl paylaşacağımı hayal ederken buldum: O da tıpkı geri kalanımız gibi bir insandı ve bu gerçeği açığa çıkaran kişi olmak istiyordum. Feribotun düdüğünü duydum ve irkilerek iskeleye girdiğimizi anladım. İşemem gerekiyordu ve Darius'a işlerin nasıl gittiğini soran bir mesaj atmak için çok büyük bir dürtü hissettim. İkisinden birinin Instagram'da yeni bir şey paylaşıp paylaşmadığını görmek için telefonumu çıkarma dürtüsüne direndim. Bakmaya devam etmem sağlıklı değildi ve üstelik hepsi bir saçmalıktı zaten. Bana ne kadar mutsuz olduğunu söylemişti, bu yüzden ikisinden birinin yayınladığı herhangi bir şey tam bir sosyal medya yalanıydı. Ana caddedeki küçük bir dükkândan kahve aldım ve teknelere bakmak için rıhtıma yürüdüm. Aslında içimden kahve bile içmek gelmiyordu, sadece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Beynim aşırı hızlı çalışıyordu, mükemmel tatillerindeki Darius ve Jolene'nin görüntüleri beynimin içinde yanıp söniyordu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefesimi yakalamak için iskeleye oturmak zorunda kaldım. O zaman yanımda duran gümüş kaşığı fark ettim. Yıkamadan yeni çıkmış gibi temiz ve yeni. Elime aldığımda ağırlıksızdı, pahalı görünmesi için yapılmış plastik bir kaşıktı.

"Aman Tanrı'm," diye fısıldadım. Onu elimde çevirerek inceledim, bu bir işaretti. Yanağımda sıcak bir şey hissettim ve yüzüme dokunmak için uzandığımda ağladığımı fark ettim. Kaşığı göğsüme tuttum, gözlerimden yaşlar akıyordu. "Bir işaret," dedim defalarca kendime.

Darius'un bana gönderdiği hikâye, bunu lisedeki İngilizce dersi için yazmıştı. Onu basıp defalarca okudum, kelimeleri o genç yaşında bile güçlüydü, kâğıttan dökülüp kalbime düştü. Kaşıkla ilgili hikâyesinde bir anlam ya da önem aradım. So-

nunda, kaşığın onun mutluluğunu sembolize ettiğine, kitabındaki çocuğun onu tesadüfen bulup hayatının çalkantılı bir döneminde yanında taşıdığına karar verdim. Elimde tuttuğum kaşıkla arabama geri döndüm, yaşamaya devam etmeye kararlıydım, şimdiye kadar hiçbir şeyin tesadüfen olmadığına emindim.

Amanda'nın iki katlı evine geldiğimde Amanda kapının yanında beni bekliyordu, önünden geçerken kıvrırcık saçları esintiyle dalgalandı. Saçın bu yolculuğa nasıl başladığını düşünerek gülümsedim. Mercy'yi özlemiştim, gece çantamı alıp Arnavut kaldırımı yolda yürüdüm ve bu duyguyu aklımın en arka köşelerine doğru ittim. Amanda hakkında yanılmışım. Başlangıçta bana dikkatle yaklaşmıştı ama o zamandan beri epey açıldı ve artık birlikte olabileceğimiz anlara beni de dâhil ediyordu.

"Hey çılgın," dedi gülümsemeden. Başka biri olsaydı, bir yumruk atıp atamayacağımı sorardım ama Amanda bana sevecen bir şekilde "çılgın" demişti. Nadiren gülümsediğini ve sadece birkaç kadeh içtikten sonra bu dünyanın yüklerinden kurtulabildiğini öğrenmiştim. Jolene bana bir keresinde Amanda'nın tanıştığı herkesten daha yoğun sevdiğini söylemişti, bu yüzden sevgisini kime verdiği için çok dikkat ediyordu.

Evlerinde muhteşem bir su manzarasına bakan geniş cam pencereler vardı. Sevdiğimi bildiği bir kadeh tatlı Moscato şarabıyla beni yemek masasına yerleştirdi, karşılıklı sohbet ederken de akşam yemeğini hazırlamaya başladı. Ona kaşığı anlatmak için can atıyordum ve en sonunda, baklayı ağzımdan kaçırdım.

"Bir kaşık mı?" Tek kaşını kaldırarak tekrarladı.

"Evet," dedim. Çantamdan çıkardım ve görebilmesi için kaldırdım.

Hollis garaj kapısından içeri girdi ve bana gülümseyip, Amanda'yı yanağından öptü ve "Kaşığa ne olmuş?" diye sordu.

"Ah, bu çılgın kız bir kaşık bulmuş," diyerek güldü. *Bir gü-lücük!*

Şarabımı yudumlarken ona surat yaptım. Hollis bizim deli olduğumuzu düşündüğünü anlatan bir bakış attı, ardından işim ve benim neler yaptığım hakkında bir dizi soru sordu. Onu seviyordum, belki Amanda'dan daha çok. O mükemmel bir adamdı -mükemmel bir koca- ve sık sık Amanda ona sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyor mu, diye merak ediyordum. Benim gibi büyütülmüştü ve ne zaman aynı ortamda olsak, ikimizden biri Katolik çocukluklarımız hakkında şakalar yapmaya başlıyorduk.

"O mutsuz," dedim.

Amanda ve Hollis birbirlerine baktılar. Sonra Amanda, "Neden böyle söylüyorsun?" dedi.

Bana daha fazlasını söylemedi: *Neden böyle söyledin? Değerli Jolene'miz hakkında neden bu kadar korkunç bir şey söyledin?*

"Bana söyledi. Onu hep küçümsüyor ve kaba davranıyor, asla ona destek olmuyor. Güvenin bana. Önümde kavga ediyorlar. Sanki onu azarlamaya her zaman hazır gibi. O sandığınız gibi bir kişi değil. Onu herkesten daha iyi tanıyorum."

Telefonumu çıkardım ve onlara kanıtlamak için videolarıma göz attım.

"Bakın," dedim, görebilmeleri için telefonu uzatarak. Jolene ve Darius'un kavga ederken ki videosunu oynatırken yüzlerini izledim. Amanda'nın yüzü kayıtsızdı ama Hollis, video daha bitmeden başını çevirdi. O, olması gerektiği gibi rahatsız olmuştu. Tam önümde birbirlerine bağırmaya başladıklarında nasıl hissettiğimi hayal edin.

Amanda, "Bütün çiftler kavga eder," dedi. "Bu birlikte olmamaları gerektiği anlamına gelmez."

Sesinde hafif bir müdafaa hissettim ve gözlerimi devirmek istedim. Konu Jolene olduğunda kimse olayları net bir şekilde göremiyordu. Gerçek bir sorun haline geliyordu. O tür bir insan olmadığımı söyleyerek hissettiğim acıyı görmezden geldim. Nazik davrandım ve başkaları için en iyisini düşündüm. *Jolene'in gösterisinin*, beni lekelemesine izin veremezdim.

"Haklısın," dedim Amanda'ya. "Ama bana ne kadar mutsuz olduğunu söyledi." Becerebildiğim en sert sesimle "O, bana söyledi," diye tekrar vurguladım.

İkisi de sessizdi, benden başka her yere bakıyorlardı. "Bu doğruysa belki bu gezi onlara yardımcı olur," dedi. Sessizce ayağa kalktı ve akşam yemeğini kontrol etmek için mutfığa doğru yürüdü.

Kendimi reddedilmiş hissettim. İnsanlar gerçeği duymak istemiyorlardı. Belli fikirleri vardı ve bu fikirlerden herhangi bir sapma onları rahatsız ediyordu.

"Akşam yemeğindeyken bana Fransa'dan mesaj attı," diye seslendim. "Bana ne kadar mutsuz olduğunu söylemek için... Sadece birkaç saat önce... Geri geldiklerinde daha iyi olmayacaklar. Birlikte olmamalılar. "

Hollis tuvalete gitmek için izin aldı, Amanda sessizce kıpırdanarak ocağın başında yemeği karıştırıyordu.

"Ne dediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Sol gözüm onun sessizliğinin ardından seğirmeye başladı. Kendime biraz daha şarap doldurdum ve bir yelkenli teknenin suda ileri geri sallanmasını izledim. Bu duyguya aşınaydım. Bunların hepsi Kötü Anne'nin hatasıydı.

B Ö L Ü M

2

Sosyopat

DAHA İYİ BİR SEN
OLABİLİRİM

TARRYN FISHER

26

Dr. SEUSS

"Kanser olmuşum," dedi.

"Nasıl, ne kanseri?"

"Serviks, rahim ağzı."

Bu konuda küstahtı ama daha sonra bunun oyunun bir parçası olduğunu öğrenecektim. Yüzü, iyi uygulanmış yüz ifadelerinden oluşan bir koleksiyondur. Bir şeyin yanlış olduğunu anladığın tek an, doğrudan onun gözlerine baktığın andı. Gözleri kapalıydı. Deli... Gevşek... Temastan kaçınıyorlar ama izlemeyi de seviyorlardı. Uzaklaş. Bak. Uzaklaş. Bana küçük, uçuk kuşları hatırlattılar. Denesen bile yakalayamadığın. Ama bunu henüz bilmiyordum.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. Üzgünüm gibi klasik bir cümle de kullanabilirsin ama bu hep rahatsız edici kelimelere ve rahatsız edici bir sessizliğe, hızlı bir konu değişikliğine neden olur ya da işte onları konuşturabilirsin.

"Olan oldu," dedi. "Herkesin kanseri var. Kanser, bir McDonald's hastalığı gibi. Neredeyse her sokakta görebilirsin."

"Duygusuzlaşmışsın," dedim. Genellikle insanların inatla inkâr ettiği veya kaçtığı bir ifadeydi.

"Evet sanırım. Ya sen peki?"

Gülümsedim, başımı salladım. "McDonald's la karşılaş-
tırmak duygusuzlaşmak olmuyor. Ben bir şeyler hissetmeyi
tercih ediyorum."

"Tebrikler, Dr. Seuss. Her şeyi hissedin. İsteddiğiniz gibi
davranmakta özgürsünüz."

"Fig senin gerçek adın mı yoksa bir şeyin kısaltması mı?"
diye sordum, az önce bana hazırladığı içkiye bakarak. İyiy-
di. Karım bana içki hazırlamamıştı ama bir yabancı yapmıştı.
Her yerde iyi insanlara rastlamak mümkündü.

"Sadece Fig."

"İlginç," dedim.

"Evet, bir gün bir mezar taşında güzel görünecek." Ben ce-
vap veremediğim başını geriye attı ve genizden bir kahkaha attı.

"Darius, senin gerçek adın mı yoksa daha akıllıca ses çı-
karması için bir kısaltma mı?" diye sordu gülmesi geçince.

"Gerçek adım Dr. Seuss."

Yüzünü buruşturdu ve o zaman sarhoş olduğunu ya da
uyuşturucu etkisinde olduğunu anladım. Gözlerinin beyaz-
ları gül rengindeydi. Çılgın gibiydi ve odaklanamıyordu.

"Hepimiz öleceğiz, Doktor. Her birimiz."

İsmim ona tuhaf gelmiş olmalı ki bana bir takma ad ver-
mesine aslında sevindim. Sırtımı parmaklıklara dayadım ve
bahçe sandalyesine oturup sandaletlerinin kayışlarını aç-
maya başlamasını izledim. En tuhaf kıyafeti giymişti, yoga
pantolonun üstüne bir Noel kazağı. Eğildiğinde kazağı açıldı
ve kremi sutyen içindeki minik göğüslerin üst kısımlarını
ortaya çıkardı.

"Orospu çocukları, çok acıttı!" dedi. Ayağa kalktı, bana
bakmak için başını geriye eğdi. Ufak tefekti. Normal boyda

olması için epey uzun topuklu bir ayakkabı giymesi gerekiyordu.

“Boyumu yargılama,” dedi akıllıca.

Etkilendim. Bu kadar sarhoşken bile anlaşılmıştım.

“Sen ufak tefeksin. Bu bir yargılama değil, gözlem olur,” dedim ona.

Kişinin en sevdiği filmlerden, o kişinin psikolojisi hakkında birçok şey söyleyebilirsin. İşte ona sorduğum bir sonraki şey buydu. Onları listelediğinde, kızlar bizi içeriden çağırıyorlar ve cevap verecek vaktim kalmadı. O gece daha sonra yatakta uzanırken onları Jolene’e sıraladım.

“Korku, Beşiği Sallayan El ve Bekâr Beyaz Kadın.”

“Yani, iyi gerilim filmlerinden hoşlanıyor,” dedi Jolene. “Bunun hakkında konuşmak zorunda mıyız, sarhoş oldum?”

Sarhoş değildi. Jolene asla sarhoş olmazdı. Evet, biraz çakırkeyif olurdu ama genelde kendinde olup, kontrolü elinde tutmayı severdi.

“Ya da o bir psikopat ve onlarla bir bağ kurmuş,” diye karşılık verdim.

Gözlerini devirdi. “Ya da belki de sen bir psikopatsın ve bunu ona aktarıyorsun.”

Ellerimi başımın arkasına yaslayarak yastıklara yaslandım. “En azından şimdi beni dinlediğini biliyorum.” Sırıttım.

Jolene, kendi deyimiyle o eften püften psikoloji saçmalıklarına inanmazdı. Ve her seferinde bana inanmamış gibi hissettiğini söylerdi. Doktora programımın kölesi olarak seksen bin kelimelik bir tez yazarak geçirdiğim sekiz yılı unutursak, hepsi saçmalıktı. Zaten ne söylediğimin önemi yoktu çünkü Jolene birini sevmeye karar verdiğinde tüm sağduyusu pen-

cereden dışarı çıkardı. En iyi örnek bendim. Onu davasından caydırabilecek tek bir canlı insan yoktu. Sevgi dolu sikişmeler her zaman bir saçmalık olarak sona erdi ama kafasına biriyle ilgili bir şey geldiğinde bunun bir önemi yoktu. İnsanları sorgulamadan kabul ederdi. Sözde psikolojide biz buna olanak sağlama adını vermiştik. Ama her neyse, filmler...

Karımın en sevdiği film Sisler Evi ve Kurbağa filmiydi: İç karartıcı bir başlangıç, iç karartıcı bir son ve ortada araya sıkıştırılmış her türlü iç karartıcı olay. Onunla olan her şey, eylemlere ve sonuçlara indirgenirdi. İnsanları, raydan çıkmış, kompartımanlarla dolu ve çoğu zaman buharsız trenler gibi görürdü. Ne zaman herkesin kondüktörü olmaya karar verdiğini bilmiyorum ama yaptığı şey buydu; trenleri tekrar hareket ettirirdi. Onun için ona saygı duyuyordum ama bu sefer, bu özel kişiyle ilgili onu uyarma ihtiyacı hissettim.

Parmağımı köprücük kemiği boyunca gezdirerek, "Bana kanser olduğunu söyledi," dedim.

"Ne? Ciddi misin?"

Birden yatakta panik içinde oturdu. "Bunu bana neden söylemedi? O iyi mi?"

Sırtımı döndüm ve tavana baktım. "Bilmiyorum. Acaba neden öyle söyledi?"

"Sen bir psikiyatristsin. Bu titreşimi veriyorsun."

Güldüm. Güldüğümde hoşuna gitti. Geriye uzandı ve bana sarıldı, dudaklarını boynuma dayadı.

"Yalnız ve muhtemelen korkuyor. Onu en kısa zamanda arayacağım. Ona yardım etmeliyiz."

Kahretsin. Başka bir gün, başka bir proje. Ben bunu para kazanıp hayatımı yaşamak için yapıyorum; Jolene ise günlük

hayatının amacına dönüştürdü. Bizi bir araya getiren şey buydu. Ben insanları incelemek istiyordum, o ise insanlara yardım etmek istiyordu. Bir projeyi üstlendiği zamanlarda, o proje hayatımızın her alanına sızardı. Bense işi, işte bırakırım.

"Çok fazla karışma. Onda bir terslik var," dedim. "Onu Instagram'da takip ediyor musun?"

"Evet, ama bunun onda bir terslik olmasıyla ne alakası var?"

Beni ciddiye almıyordu. Altı üstü doktora yaptığımı ya da onun çıkarını en iyi şekilde korumaya çalıştığımı unut zaten.

"Yan eve taşındığı zamana baktım. İkiniz tanıştığınız andan beri, senin yaptığın gibi fotoğraflarının etrafına o küçük beyaz kutulardan koymaya başladı."

"Gizlice onun Instagram'ını mı kurcalıyorsun? Bu hiç de ürkütücü değil. "

"Sana göz kulak oluyorum," diye karşılık verdim. "Çok kolay güveniyorsun." Hızla yokuş aşağı gidiyordu. Jolene, muhteşem bir kelime sihirbazıydı ve mantığıyla mantıksızca bir açıklama yapabilirdi.

"Tamam, yani beni takip etti ve tarzımı beğendi." Şimdi yuvarlanıyordu, benim bu konudaki tutumum unutulmuştu.

"Spor ayakkabılarını paylaşıyorsun, bir gün sonra antrenman ayakkabılarını paylaşıyor. Bir restoranda yemek yiyorsun, bir gün sonra o da orada yiyor."

"Sadece uyumak istiyorum," dedi komodinin üzerindeki lambayı söndürmek için uzanarak. "Henüz Fig'e röntgenci demeyelim. Onunla yeni tanıştın."

"Röntgenci," diye fısıldadım. "Röntgenci... röntgenci... röntgenci..."

27

SERT BİR ŞEYLER

Tükenmez kalemin arkasına basıp, kalemi açıp kapıyordum. Pazartesi günüydü ve sıradaki hastam Susan Noring'di ya da ona taktığım ismiyle Sıkıcı Susan'dı. Otuzlu yaşların ortalarında, bulaşık suyu sarısı saçları, ince hain dudakları olan... Monoton görünüşünde bakmaya değecek, eğlenceli olabilecek tek bir özelliği bile yoktu. Kahverengi mokasen giymişti. Susan konusu olduğunda sadece iki ayakkabı seçeneği vardı: Kahverengi mokasenler veya beyaz spor ayakkabıları. En kötü yanı, üzerlerinde herhangi bir iz olmamasıydı. Bembeyaz ayakkabıların, tabanları bile lekesizdi. Susan Noring'in sıkıcı özü işte buydu. Hiçbir yere gitmiyordu, hiçbir şey yapmıyordu ya da lanet olası spor ayakkabılarına renk katabilecek tek bir harekette bile bulunmuyordu. Haftada bir beni görmeye geliyordu seansımız bittikten sonra resepsiyon alanında kalarak içeri girdiğinde aldığı aynı fincan kahveyi içeriyordu. İçinde kahveden başka bir şey var mı, diye merak ediyordum ama nefesinde asla alkol kokusu yoktu. Sekreterim diğer hastalarımı merak ettiğini söyledi ama sanırım terapiye gelmek onun için haftanın en önemli olayıydı.

Konuşma sırası bendeydi. "Neden böyle hissettiğini düşünüyorsun?"

Diğer tüm soruları aşan bir soruydu. Onları on dakika kadar konuşturup, seansın geri kalanında boş boş bakmalarını

sağlardı. Bundan sonra iki müşterim daha vardı ve ben hafta sonunu iple çekiyordum.

“Ne yaparsam yapayım, nasıl yaparsam yapayım, sanki hep eleştiriliyormuşum gibi hissediyorum,” dedi. Ellerini sıkıyordu, yargılama söz konusu olduğunda yaptığı bir hareketti. Hikâyelerinin geçerliliği konusunda şüphelerim vardı, sonuçta Susan’ın akranlarının yargılayabileceği hiçbir şey yoktu. İlginç insanlar yargı kanallarını açık tutarlar, Susan gibi insanlar da kendi kendilerini yargırlar. Ama ondan şüphe etmek benim işim değildi, sadece dinlemek ve teşvik etmek benim işimdi.

“Neye göre yargılanmış hissediyorsun?” diye sordum.

Susan ellerini sıkı ve iri sulu gözlerle bana baktı. Gözlerinde her zaman ürkmüş bir ifade vardı, bana biraz Fig’i hatırlattılar. Susan, yeni komşumuz kadar zeki değildi, sadece biraz hayal gücünün ne kadar uzun bir yol kat edebileceğini gösteriyordu.

“Hiç yeterli değilmişim gibi hissediyorum. Bana bakışları, söyledikleri şeyler...”

“Kendi güvensizliklerinizi yansıtıyor olamaz mısınız?”

Bu tartışmayı daha önce yapmıştık. Hatta bunu kabul etmişti ve bir süre bakış açısını değiştirmeyi başarmıştı ama sağlıklı olanların bir doktora ihtiyacı olmaz, değil mi? Ve kişilik bozukluklarının kökünü kazımak, Noel Baba’nın bacadan inişini yakalamaktan daha zordu.

“Doğru,” dedi Susan üzgün görünerek. “Asla yeterli olduğumu hissedemiyorum.”

“Kimin için yeterli olman gerekiyor?” diye sordum, bacak bacak üstüne atarak. Bir seansta çok fazla hareket etmekten kaçınırım. Hastaların dikkatini dağıtır ve onları gerginleştirir.

rebilir. Psikologların sakinleştirici bir doğasının olması gerekiyor ama benim için genelde hareketsiz oturmak zordur.

“Kendim,” dedi.

“Doğru.”

Saatime baktım ve zamanımız dolduğu için üzgünüm dercesine gülümsedim. Saatimde pil yoktu; o bir destektir. İyi bir seanstı. Susan da üzgün gibi görünüyordu. Ayağa kalktı, çantasında araba anahtarlarını aradı ve kapıya doğru yürüdü. Beni düşünerek, uzun soluk parmaklarını o sıkıcı vajinasının içine sokarak, kaç kez kendisine dokunduğunu merak ettim. Tek yapmam gereken teklif etmektir ve bir çiçek gibi benim için açılacaktı. Belki o beyaz spor ayakkabılarını biraz kirletebilirdi. Ona iyilik yapacağım.

“İşte benim kişisel numaram,” dedim not defterimin bir köşesine not ederek. “Her şeyin üstüne üstüne geldiğini hissettiğin zaman bana mesaj atabilirsin.” Birdenbire endişelenmişim gibi başımı salladım. “Uygun mu? Yanlış anlamamı istemiyorum.”

“Hayır, hayır, hayır,” dedi, gözlerini not defterinin üzerindeki karalanmış dört sayıdan ayırmadan çabucak. “Bu harika olur.” Bitirmeyeceğimden endişelendi, fikrimi değiştireceğimden endişelendi.

Cep numaramı yazmayı bitirdim ve kâğıdın köşesini yırtıp ona verdim. Benden kâğıdı alıp ön cebine tıkarken parmakları açgözlü küçük domuzlara benziyorlardı. Kaybetmeyecekti, kot pantolonunun cebine buruşuk halde sıkıştırdığı kâğıdı yanlışlıkla yıkamazdı. Arabasına yürüdü, kalbi hızla atıyordu ve heyecanla kâğıdı çıkartarak baktı. Sonra numarayını telefonuna kaydetti ve ilk mesajını planladı. Muhtemelen şöyle bir şey söylerdi: “Numaranız konusunda bana güvendiği-

niz için çok teşekkür ederim. Benim numaramı size verebilmek için bu mesajı atıyorum.” Mesajın yeterince soğukkanlı ve sıradan görüldüğünden emin olabilmek için en az üç kez silip yazacaktı. Benden yanıt alacak bir şey nasıl gönderilirdi? Sonra onu becerdikten sonra, kendisini ilginç hissedecek ve oğlunun onu yargıladığı T-top oyunlarındaki anneleri daha az umursayacaktı. Sırları olan bir kadın olacaktı ve bundan hoşlanacaktı. Sırlara sahip olmak ve gizemli hissetmek... Bunu ben de beğendim. Susan dışarıya çıkarken bekleme odasındaki yorgun ve düşünceli Lesley’i fark ettim. Lesley eğleneliydi. Harika bacakları ve sıkabileceğim büyük göğüsleri vardı. Tam onu içeri alacaktım ki telefonuma bir mesaj geldi. Fig’dendi.

“Karın bu akşam beni yemeğe davet etti. Manyak gibi görünüyor. Şarap veya daha sert bir şey getireyim mi?” Ofisime geri döndüm ve kapıyı kapattım. Ha! Jolene manyak. Bana bağır-maması için evin içinde parmak ucunda dolanıyordum. Bir kitabı bitirmek üzereyken hep böyle oluyordu. Herkes ve her şey onun için bir rahatsızlıktı.

“Onun için mi yoksa bizim için mi?” diye cevap verdim.

“Hı! Sanırım biz.”

“O zaman iyi, bir şeyler alırsan onu fark edemeyecek kadar sarhoş olabiliriz.”

Yukarı doğru başparmak ifadesi gönderdi.

Kimyamızı beğendim. Ayak uydurması kolaydı. Onunla ilk tanıştığımda onu bir psikopat olarak tanımlamıştım, bu onun çekici ve hoş olduğu anlamına geliyordu ve bizim sevgimizi araştırması oyunun bir parçasıydı. Her zaman bu kadar kolay olmayacaktı. Bir psikopat eninde sonunda parçalara ayrılırdı ama şimdilik kendisi bir müttefik gibi davra-

nuyordu. Jolene'e karşı iş birliği yapacak biri. Bazen kanımı kötüye kullandığım için kendimi suçlu hissediyordum... O özünde benden daha iyi bir insandı ama sonunda insanların kendilerini bağlı hissetmesi... Desteklenmeleri gerekiyordu. Ve Fig tam benlikti. Fig, Jolene'e karşı korkunç bir takıntıya sahipti. Onun gibi olmak istiyordu ve bunun kolay olmamasından nefret ediyordu. İlişkileri zayıftı. Fig, hemen hemen her fırsatta karımı alt etmeye çalışıyordu, yine de hiçbir kötü niyeti olmayan karım zorlanmadan tüm ödülleri topluyordu. Bu durum Fig'i kızdırıyordu. Kazandığımda ise ortamı savaş ortamına çeviriyordu.

Tam o anda Susan Noring'den bir mesaj geldi. Göğüslerinin bir fotoğrafıydı. İyi, iyi, iyi... Yanılmışım. Ve böyle bir zaafı olduğunu kim düşünebilirdi ki? Sonunda beyaz spor ayakkabılarında bir sıyrık izi olacaktı. Aferin Susan.

"Vay," diye mesaj attım. "Bunlar çok güzel." Fotoğrafı e-postama gönderdim ve telefonumdan sildim ve Lesley için kapıyı açtım.

28

UYUMSUZLAR

Bir dava vardı. Benim muayenehanemi bile kapatma potansiyeline sahipti. Buna gerçekten inanamadım. Kalbi kırık olduğu için beni dava edecek birine nasıl bulaşmışım? Görünüşe göre kadımlar inkâr edilemez bir şekilde delilerdi.

Jolene ile ofisi ilk kurarken, resepsiyon alanındaki balık tankını ve aşırı doldurulmuş gri sandalyeleri seçmemizi düşündüm ve onların gittiğini, yok olduğunu hayal ettim. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyordu. Yaptığım her şey gidecekti. Hepsi acılı bir kızın zayıf suçlamaları yüzünden. Macey Kubrika şehvet kokarak ofisime girmişti. *Mastürbasyon yapmış* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Muhtemelen arabasının içinde. Doğrulamak için parmaklarını koklamak istemiştim. Başlangıçta onu çekici bulmuştum çünkü o büyük göğüsleri ile savunmasız görünüyordu ve konuşurken dudaklarını yalamaktan hoşlanıyordu. Seanslar sırasında odaklanmak için çaba harcamam gerekiyordu. Yüzümde oturduğunu hayal etmeye başladım. O bir öğretmendi ve deforme olmuş bir uzuv, Amelia ile doğmuştu. Bol kazaklar giydiği ve kollarını sürekli sol elinin parmaklarının arasından geçirdiği için ilk başta normal bir sağ eli olmadığını fark etmemiştim. O, konudan bahsedene kadar ben farkında bile değildim. Birkaç hafta sonra terapide, bana güdük dediği şeyi göstermek için pembe hırkasının kolunu geri çekti. Bana ailesinin onu

aldırmadığı için minnettar olduğunu söyledi.

"Anne ve baban papazlar," dedim. "Kürtajın akıllarından geçtiğini nereden çıkardın?"

"Geçmedi. Belki beni başka bir aileye verebilselerdi, verebilirlerdi."

"Doğru."

Yaşadığı için kendini şanslı hissediyordu, bu hepimizin ihtiyaç duyduğu bir özellikti. Ona eksik bir uzvun, değerini düşürmediğini söyledim ve gözlerinde bir ışık parladı. İlişkimiz, Macey benimle kazakları atacak kadar rahat edince başladı. Seanslarına, dekolte üstleri ve koyu renkli meme uçlarının ana hatlarını görebildiğim şeffaf bluzlarla gelmeye başladı. Sonra bir gün etek giyerken karşımdaki sandalyeye oturdu, pembe külotunu görebilmem için bacaklarını iki yana açtı ve yakındaki bir otelde onunla buluşmamı istedi. O kadar sertleşmişim ki acı vermişti. Macey ile benim aynı sayfada olduğumuzu düşünmüştüm: Tanıştık, iki akrobat gibi seviştik, ayrı zamanlarda birbirimizle fotoğraflar paylaştık -ıslak parmaklar hareket ediyor, elimde sert bir alet- eğlendik. Tek eli olduğu gerçeğini düşünmemiştim. Amı dardı ve ben onun içindeyken bir fahişe gibi inliyordu. Ve sonra eğlencemizi mahvetti çünkü sevişmekten daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasından hiç bahsetmemiştim. Daha fazlası neydi? Bir ilişki? Bir çocuk? Evde geceleri televizyonda en sevdiğimiz programları izliyor muyuz? Daha fazlasıma zaten sahiptim. Fazladan geleni de istemişim. Aslında bilmiydim. Bütün hayatını aşağılık ve kırılmış olarak yaşayan bu kadın, sonunda bozukluğunun ötesine bakıp onu cinsel olarak arzulayabileceğini düşündüğü bir erkek bulmuştu. Bu adam onu reddettiğinde, sahip olduğu tüm güvensizliği

uyandırmak ve onu gerçekten de çok çirkin, çok kırılmış, sevmeyecek kadar hasarlı olduğu gerçeğini düşünmeye zorlamamıştı. Benim hatam, tamam. Macey'e artık birbirimizi göremeyeceğimizi söylediğimde telefonu yüzüme kapattı. Ardından tehditler mesajla geldi. Randevularımı iptal ettim, sekreterimi eve gönderdim ve ne yapacağıma karar vermek için ofiste bir aşağı bir yukarı dolaşım. Akvaryumda göbeği yukarıda ölü bir balık yüzüyordu. Kötü bir alamet gibi geldi. Onu dışarı çıkardım ve kimse görmeden tuvalete atıp, sifonu çektim.

Şantaj yapmayı düşünmüştüm. Macey tanınmış bir papazın kızıydı, evli bir babayla yattığı ortaya çıkarsa nasıl görünürdü? Ama ben daha harekete geçmeden, o bana karşı, yanlış tedavi davası açtı. İntikamını almak için kendi itibarını gözden çıkaran biriyle karşı karşıyaydım. Tüm belgeler ofise gelmişti ve Jolene henüz öğrenmemişti. Ama bu sadece bir an meselesiydi, değil mi? Buradaki hayatım neredeyse bitmiş gibi hissettim. *Tık tak*. Mercy'yi, benim olmasa da ne kadar sevdiğimi düşündüm. Onu benim öz kızım gibi yetiştirmeyi istiyordum ve Jolene'nin bana âşık olmasını sağlayan şeyin bu olduğundan emindim. Onun doğumu, doğum günleri ve minicik hayatının her anında oradaydım. Ona Mercy adını vermişim çünkü Jolene ile birlikte olmak böyle hissettiriyordu; hak etmediğim bir şey vardı ama -aman Tanrı'm - ikisini de çok seviyordum.

Ofisi kilitledim ve alarmı kurdum sonra eve gitmek yerine otoparkın karşısına geçip kafeye gittim. Fig oradaydı, diz üstü bilgisayarı önünde açık, masada el değmemiş bir elmalı pasta. Beni görünce gülümsedi ve oturmam için yer açtı.

"Hey, Dr. Suess." Gülümsedi. "Bugün de bir grup insanı düzelttiniz mi?"

"İnsanlar düzeltilemez aptal tavşan." Pastayı kendime doğru çektim ve köşesinden yemeye başladım. Çevremdeki çoğu kişiye göre, glütteni sindiremiyordum ama bugün ger-
gindim. Karın, yeminlerini tutmakta başarısız olduğunu öğ-
renirse, bu bokun ne önemi kalırdı?

Fig bana bakıyordu. Boğazımı temizledim. "İyi," dedim elmalı pastayı işaret ederek.

"Neyin var? Benim gibi davranıyorsun," dedi.

Ona bakarken başparmağımdaki şekeri yaladım. Bu de-
linin öz farkındalığının yüksek olduğunun kanıtıydı. Sosyal
zarafetten vazgeçebilmesi ve keskin ruh hallerini algılayabil-
mesi onun hakkında en sevdiğim şeydi. Kendisi zır deliyken
sana deli derdi. Bu çok çekiciydi. En az sevdiğim şey, o iri
gözleri. Tanrı'm, beni ürkütüyorlar. Gözlerini düşünmezsen
onunla seviştğini hayal edebilirsin. Stajım sırasında psiki-
yatri koğuşunda gördüğüm kadınlara benziyordu. Dostum
Mike, bu durumda kesin "*başına bir torba geçir,*" derdi.

"Sadece garip bir gün," dedim. "Hem bu zamana aitmiş-
sin hem de değilmişsin gibi hissettiğin hiç oldu mu?"

"Kesinlikle." Başını salladı. "Doğduğumdan beri her
gün." Güldü.

"Biz sadece iki uyumsuzuz, değil mi Fig?" Bu söylediğim-
de bunu sevdiğini söyleyebilirim. Muhtemelen eve gidecek
ve bu söylediklerimi kendi kendine tekrarlayacak. Bana bir
Noel hediyesi al ve üzerine yaz.

"Evet," bıkkın bir şekilde kelimenin tam ortasında durdu.
"Onu yiyecek misin?" Hamur işini değil, kâğıt pipeti işaret
ediyordu. "Pica'mı pek kimse bilmez. Ben bazı şeyler yerim:
Koltuk minderlerinden iplikler, kıyafetlerin fiyat etiketlerini
yapıştıran küçük plastik şeyleri, yara bantlarını, iki litrelik

süt şişelerinin kapaklarının etrafındaki yumuşak plastik halkaları. Benim kişisel favorim: Kürdan. Tatlı olarak o pisliklerden bir kutu yiyebilirim."

Kâğıttan pipet parçalarını topladım. Eğlenmek için ağzıma attım ve çiğnedim. Gülümseyerek başını salladı.

"Çok tuhaf."

On altı yaşındayken ebeveynlerimin kanepesini nasıl yediğimle ilgili bir hikâye anlatmaya başladım. "Bütün bir yılını aldı ama işim bittiğinde her şey berbat olmuştu." Bu hikâyeyi anlattım çünkü benim hikâyelerimi duymaktan hoşlandığını söylemişti. Tüm boktan konuşmalarına rağmen Fig, beni daha az berbat hissettiriyordu çünkü kabul edelim Fig Coxbury'nin sıçık seviyesine ulaşmak zordu. Sonuçta, ben asla kimseyi takip etmedim. O daha boktan bir durumdu.

29

KÜÇÜK DELİ

Karım bir aptal. Kulağa kaba geliyor ama onda en sevdiğim özellik de bu. Benimle evlendi, değil mi? Bu muhtemelen en aptalca işti. Yaşlı Sinatra'nın bir şarkısında söyledikleri doğrudu: *Yazık bana, sana ihtiyacım var. Yanlış olduğunu biliyorum, yanlış olmalı. Ama doğru ya da yanlış, sensiz yapamam.*

Jolene, arkadaş edindiği kadar arkadaş bulmadı. Hep onlar geldi, o da kollarını açtı ve gülümsedi. Kulüpte tanışabileceğin mutlu bir sarhoş gibiydi. Anlamsız, tamamen sevgi ve iyi niyetle dolu. Geri kalanımızdaki alaycılığı ancak alkol ile sulandırabiliyordu, o gerçekten seviyordu. Çok tuhaf. Kendime zar zor dayanabilirim, bir yabancıya asla. Bir keresinde bana eğer sarhoş olmasaydı, insanları gerçekten oldukları gibi göreceğini ve herkesten kaçıp saklanacağını söyledi. Bu doğrudu. Gözlerindeki yıldızlarla insanların potansiyelini görebiliyordu. Her şeyi... Kahrolası. Zaman... Çok aptalca. İnsanların nasıl piranalar gibi olduklarına dair en ufak bir fikri yoktu. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona verdiğim ben değil, diğer bendim. Bölümlere ayırdığım. Onunla en iyisiydim. Savunmasız, yarı kırılmış kadınları beceren adam tamamen ayrı bir bendi. Onu tanımıyordu ama onu kesinlikle eski sevgililerimden duymuştu.

Son girişimi Fig Coxbury oldu ve benimki de. O gün sınıfta olmamasını diledim. Fig, pürüzsüz ve şekerli bir dış yüze-

yin altında beş kat çürük bir meyveydi. Jolene çürümeyi göremeyecek kadar sevgiyle doluydu. Çürükleri seviyordum. Gülmen gerekiyor. Tüm yapabileceğin bu.

Figgy Puding bizim evimizin demirbaşı olmuştu. Tüm bunlardan ne çıkacağını tahmin ederek şişmanlamıştım. Jolene'nin her zaman söylediği gibi, üç çılgın insanı aynı hikâyeye koyamazsın. Onların dünyalarının tahterevallı gibi sallanmasını sağlayamazsın. Şimdilik, o benim evimde iğrenç bir biblo. Onu odadan odaya taşıyabilirsin ama o her zaman oradan sana bakar. Bazen eve geldiğimde, mutfak tezgâhında oturuyor, Jolene'nin KitchenAid mikserinden daha hızlı bir şekilde bacaklarını sallayıp, kaba saba şakalar yapıyordu. Diğer zamanlarda, tam içeri girdiğimde ya saldırganlıkla yanımdan geçiyor ya da sohbet etmek için duruyordu. İnişler ve çıkışlar, inişler ve çıkışlar. Bunu karımla tartıştım. Fig'in zihinsel dengesizliği en çok sosyal medyada görülüyordu. Baktığında gördüklerim şok ediciydi.

"Siyah beyaz bir fotoğraf yayınlıyorsun, o da siyah beyaz bir fotoğraf yayınlıyor," dedim. "Bileğine bir bandana bağlıyorsun, o da bileğine bir bandana bağlıyor."

Jolene çoktan gülmeye başlamıştı ve daha bu ay gittiğimiz son beş restorandan dördüne Fig'in de gittiğinden bahsetmemiştim bile, hem de biz oraya gittikten yirmi dört saat sonra. Böyle insanlarla düzenli olarak çalışıyordum, bu yüzden biraz korkuyordum. Üstelik kayıtsız kaçıklarla, sıkılmış çılgınlarla uğraşmıştım. Uzun zamandır kanepeme yalnız röntgenci bir hasta uzanmamıştı. Bu insanlar yardıma ihtiyaçları olduğunu asla bilmiyorlardı.

"Hadi," dedi. "Herhangi birinin Instagram'ına bakabilirim ve benim paylaşımlarımda da benzer fotoğraflar olabilir."

Omuz silktim. Birini bir şeyi görmeye zorlayamazsın. “Belki öyle,” dedim. “Ama yine de seninkinin tıpatıp benzeri, tıpkı seninkiyle aynı yerde duran bir bandanaya sahip olmayacaktır.”

Jolene’nin düşündükçe yüzü buruştu. “Çok zevkliyim, ne yapayım.”

Bazen hayatta ciddiye aldığı bir şeyin olup olmadığını ya da hayatın onun için sadece büyük bir deney olup olmadığını merak ediyordum.

Fig’i tanıyordum. Aylardır bizi izlemesini izliyordum. Psikiyatrist olduğunuzda, insanlar sizinle göz teması kurar kurmaz teşhis etme alışkanlığınız oluşur. Fig haricinde, çünkü o nadiren göz teması kuruyordu. Komikti. Bu bir savunma mekanizmasıydı ama yine de çok etkili. Bir keresinde Jolene’in ne kadar komik olduğundan bahsetmiştim ve bana tek kaşını kaldırarak bakmıştı.

“Ne zaman? Bana asla komik bir şey söylemedi,” dedi.

İşte o zaman Fig’in farklı insanlara farklı şeyler verdiğinden emin oldum. Benim için o, Jolene’in sesini kesmemi söylediği hikâyeleri dinleyen, mizahımı hemen anlayan nezaket ve özlemli. Karıma göre, özellikle o pislik Ryan hakkında bir sondaj panosuydu. Ryan, karımla aynı üniversiteye gitmiş ve yakın zamanda onun sosyal çevrelerine girerek yeniden ortaya çıkmış, bir tanudıktan daha fazlası olmuştu. Fig’in onu nasıl keşfettiğini bilmiyorum ama her gün Jolene’e mesaj atıp atmadığını ve neler gönderdiğini sorup duruyordu. Jolene’i görünüşü, kişiliği ve geçmişi hakkında konuşmaya itiyordu. Her şeyi Jolene’nin telefonu ile senkronize olan iPad’inden izleyebiliyordum. Ona bir Noel hediyesi olarak almıştım ve bu yenilik masasındaki bir yığın kâğıdın altında bir hafta

kadar kaybolmuştu. Telefonundan veya dizüstü bilgisayarı-
rından okumaktansa gerçek kitapları okumayı tercih eder-
di. Şanslıyım. Karım komşumuza on yıldan uzun bir süre
önce kendisiyle ilgilenmesini dilediği çocuk hakkında mesaj
atarken ben de yazdıklarını okuyabiliyordum. Benden on yıl
önce! Çoğunlukla öğle tatilimde mesajlarını görürdüm. Ma-
samda oturup Jolene'nin gönderdiği yoğurdu yerken, Fig ve
Jolene'in mesajlaşmalarını okuyordum. Jolene ve Ryan'ın ya-
zışmalarını değil, onlar gerçekten çok sıkıcıydılar. O sıradan
bir centilmendi.

Fig: Dudaklarına bak. Harika öpüşüyordur kesin!

Jolene: Baştan savma olabilir.

Fig: Aman Tanrı'm, sadece itiraf et. Çok ateşli.

Telefonuma yoğurdu düşürdüm ve Jolene'nin cevabını
göremedim, bu arada, bir sonraki hastamm zamanı gelmişti.

Hareket zamanı...

30

FORMDA FIG

“Yani, bunu kabul ediyor musun?”

“Hayır,” diye tısladı. “Hiçbir şeyi kabul etmiyorum.” Bana susmamı söyleyen bir bakış attı, ben de sustum. Kendi gözleriyle görmesine izin verdim. Tam orada, West Barrett Caddesi boyunca gizleniyorduk. Michael Myers’ın izlediğim tüm Freddy Krueger filmlerini düşündüm. Sokağınızdaki çılgınların her zaman pençeleri ve korkutucu yüzleri vardır. West Barrett’in delisi, üzerinde karımın elbiseleri ile manikür yaptırıyordu.

Garip komşumuzun evine bakan oturma odasındaki pencerenin önünde duruyorduk. Dışarısoğuktu, pencere buzlanmış gibiydi. Beş dakika önce yemek masasında Fig hakkında tartışıyorduk. Çok fazla şarap içmiştim ve tüm bu dava olayından dolayı gerginim. Jolene, Fig’in yanlış anlaşıldığı konusunda ısrar ediyordu. Ben de Fig’in deli olduğu konusunda ısrar ediyordum. Ona Fig’in sahte olduğunu göstermenin benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum ama bir kadeh daha şarap koyup sakince ondan Fitbit¹³ adımlarını kaydetmesini istedim.

Birkaç hafta önce, yazın forma girmek için birkaçımız Fitbit furyasına katılmıştık. Jo ve ben, Amanda ve Hollis, Gail ve Luke ve tabii ki Fig. Yatmadan önce, gece en son adımları

13 Fitbit: Bilinen bir adımsayar markası

mızı telefona kaydederek birbirimize meydan okuyup yarış-yorduk. Bu şekilde kimin önde olduğunu görebiliyorduk ve kazanmak için daha fazla adımatabiliyorduk. Hafta sonunda en çok adımı atan kişi duyurulacaktı. Hepimiz kazananı tebrik edecek, belki bazılarımız diğerlerinden daha gönülsüzce ve kazanmak için daha çok çabalayacaktık. İşe yarıyordu, o şeyi bileğime taktığımdan beri beş kilo vermiştim.

Yazmak dışında asla oturmayan, sürekli meşgul bir insan olan Jolene, geri kalanımızı utandırıyor, öğle yemeğimizi bile yemeden adımlarımızı ikiye katlıyordu. Onun tek rakibi, tanıştığımızdan beri on beş kilo vermiş olan Fig'ti. İlk zorluk sırasında Jolene'nin uygulamadaki adımlarını her kaydettiğinde, Fig'in saniyeler sonra kaydettiğini fark ettim. Sanki ne kadar uzakta olduğunu kontrol ediyordu. Jolene adımlarda öndeyse, Fig'in misafir yatak odasındaki ışık yanıyor ve liderliği ele geçirene kadar koşu bandında çalışıyordu. Bir gün içerisinde, adım sayısında Jolene'nin ardında kalırsa, bir deri bir kemik kalmış yüzünde acımasız bir kararlılıkla mahallede koşuya çıkıyordu. Jolene'i yenmek için bir günde dört ayrı kez koşuya çıktığını gördüm. Bu benim özel eğlencem oldu. Herkes kadınların rekabetçi olduğunu biliyordu ancak Fig bunu takdire şayan bir psikotik düzeye taşımıştı. Onu suçladığımdan değil. Jolene'nin rekabet gücü eksikliği beni çileden çıkarıyordu. Herkes kazanmak için o kadar çabalıyorken o çok az çaba sarf ediyordu. Haftalık sonuçları kazandığını ona ben haber veriyordum ve mutlu olmak ya da sevinç çılgılığı atmak yerine önemsiz bir ifadeyle parmak havada tamam işareti yapıp işine devam ediyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, şarabının geri kalanını içtikten sonra soru sormadan uyumlu davrandı.

"Şimdi grup sohbetine gir ve herkese yatacağını söyle."

Öyle de yaptı.

Onu pencereye sürükledim, soğuk parmakları benimkilerle birleştirdi, nefesiyle içtiğimiz Malbec iç içe geçti.

Öne doğru eğilip konsantrasyonla bakarken, gölgeleri iki parmağımla açık tuttum. Sürdüğü gül parfümünün ve teninin kokusunu alabiliyordum. Derisinin kokusunu aldığım da sertleştim, tanıştığımız günden beri böyleydi. İfadesini izlemek için yandan bakışlarını izlemeye devam ettim. Görecekti. Bir saniye sonra görecekti. O zaman haklı olacağım.

“İşte!” dedim. “Ha! Sana söylemiştim!” Bıraktım ve ellerimi çırpıttım.

Dudaklarını kapattı ve gözlerine inanamıyormuşçasına kırıştırdı. Sonra içini çekerek tekrar öne doğru eğildi ve panjurların arasından baktı. Heyecanlıydım. Ne hakkında haklı olduğum umurumda değildi, bu kadar hastalıklı bir şeyle ilgili olsa bile iyi hissettirdi.

Fig’in, koşu ayakkabılarıyla ön kapıdan dışarı çıkarken onu sessizce izledik, kısa saçları yüzüne gelmemesi için toplamıştı. Bağcıklarını ikiye katlamak için bir an eğildi, sonra dikleşti ve kollarını başının üzerine uzattı. Eve doğru baktı. Jolene ciyakladı ve ikimiz de eğildik, duvardan aşağı kaydık ve kahkahalarla haliye yığıldık. Jo bana baktığında gözleri ıslık ıslık ve mutluydu. Bir an paylaştık ve ona bakarken hiçbir şeyi bu kadar sevmediğimi düşündüm. Gülümsedim ve parmaklarını tutup dudaklarımı onunkilere bastırdım. Buluşan ellerimize baktı, kaşları çatıldı.

“Yani, bu lanet Fitbit yarışmalarını yapmaya başladığımızdan beri beni yenmeye kararlı olduğunu mu söylüyorsunuz? Sadece BEN! Amanda, Gail ya da sen değil, öyle mi?”

“Evet, öyle de denebilir. Kazanmayı seviyor ama yenme-

si gereken en önemli kişi sensin. Seni geçip birinci olmaya takıntılı. Demek istediğim, genel olarak sana kafayı takmış durumda ancak saplantısını bir noktaya taşımak kesinlikle önceliğı.”

“Bu çok tuhaf.” Bakışları uzaklara daldı, bu durumun onu çok fazla huzursuz ettiğini söyleyebilirim. Jolene kendisi dışında kimseyle yarış halinde değildi. Kendine güvenen insanların sıkıntısı işte buydu: Senin oyununu oynamazlardı.

Tekrar cama döndü. Sadece yağmur vardı.

“Ben adımlarda önde olduğumda, bunu hangi sıklıkla yapıyor?”

“Senin adımlarını kaydetmeni bekliyor, bu genellikle gece saat dokuz veya sonrasında, geç bir saatte oluyor. Ondan sonra ya koşu bandına çıkıyor ya da dışarıya koşuya gidiyor. Her seferinde.”

“Ama yine de ben onu geçiyorum.”

“Evet, işte bu da ilginç olan durum.”

Fig gözden kaybolur kaybolmaz Jolene odadan çıktı. “Nereye gidiyorsun?” Arkasından seslendim.

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Onunla hesaplaşmaya gidiyorum.”

Bir dakika sonra, koşu bandının açıldığını ve Jolene’nin ayaklarının sabit bir ritimle attığını duydum. Gülümsedim, hayat bir oyundu. Aktif bir oyuncuyken daha da eğlenceliydi.

31

METALİK

“Lütfen yarın onu buraya davet etme,” dedim.

Yatak odasıındaydık. Jolene, her gece ritüel olarak aynanın önünde saçlarını fırçalıyordu. Fırçanın başının tepesinden uçlara doğru hareketini izledim: *Vuruş... Vuruş... Vuruş...* Normalde izlemeyi rahatlatıcı bulurdum ama bu gece beni tedirgin ediyordu. Koşu bandında beş mil koşmuş, galibiye-tini garantiye almıştı ve muhtemelen bu durum, Fig’i öfkelendirecekti.

Fig sık sık bana Jolene’den şikâyetlenmek için mesaj atı-yordu. Bir tür gönülsüz, şakacı bir yoldu, bir kocayı üzme-yecek tarzda ama kızgınlığının zekâsının altında yattığını hissettim. Kucağımdaki çarşafları düzelttim. İç çamaşırımı çoktan çıkarmıştım, umutluydum ama birdenbire sevişecek gibi hissetmedim.

“Gerçekten kötü bir durumda,” dedi Jolene, fırçayı yere indirip bana bakmak için arkasını dönerek. “Sanırım intihara meyilli. Demiryolu raylarının fotoğraflarını yayınlamaya devam ediyor.”

“Bunu seni manipüle etmek için yapıyor.” Aletim gevşedi. Fig’in gönderdiği bir fotoğrafla bugün iki kez mastürbasyon yapmıştım. Sanırım eskiden sahip olduğum enerjiye artık sahip değildim.

Jolene, ne bunu tartıştı ne de inkâr etti. Beni görmezden gelerek şifonyerini toplamaya koyuldu. Onunla ilgili olan şey buydu: Numaranız vardı ve deli olsanız bile, yine de ilgilenmek için çaba gösterdi. Bir kolaylaştırıcıyla evli olmaya hoş geldiniz. Yanımdaki yatağın üzerindeki boşluğu okşadım ve oturmaya geldi. Elbisesi açıldı ve uzun, bronz bacaklarını görebiliyordum. Aletimin kıpırdandığını hissettim. Kolundaki dövmelelerde parmağımı aşağı yukarı hareket ettirerek ona tekrar yalvardım.

“Onu ne zaman akşam yemeğine çağırırsan, sabahın üçüne kadar kalıyor.” Oturma odasında, kendisi uyumaya gittiğinde Fig’le hep yalnız bırakılanın ben olduğum kısmını söylemeyi atladım. Jolene sızlandığım zaman hoşlanmazdı.

“Sınırları anlamıyor.” Geç kalmasından daha fazlasını kastediyordum. “En son herkes bize ziyarete geldiğinde, Hollis bana her gece kaçta yattığımızı sordu ve Figde benim yerime cevap verdi.”

“Dalga geçiyorsun?” dedi, yüzünde hem utanmış ve hem de eğleniyormuş gibi bir ifade vardı. Geçmiyordum.

“Hollis’e on bir ile on iki arasında yattığımızı söyledi ve şaşkınlıkla ona baktığımda ise yatak odası pencerelerimizin birbirine baktığını ve ışığın ne zaman kapandığını gördüğünü ekledi.”

Jolene başını salladı. “Bunu bana da yapıyor. Özellikle arkadaşlarım geldiğinde. Bana her seferinde onun pislik kabı olduğumu hissettiriyor.”

“Elbisenin aynusunu aldı,” dedim. “Yeni olanın. Dün onu giydiğini gördüm.”

“Aman Tanrı’m. Bu mükemmel.” İçini çekti.

“Bir şey söylemelisin,” dedim ona. “Eğer bu durum seni

rahatsız ediyorsa."

Zaten başını sallıyordu. "Hayır. Ruhsal olarak kırılğan. Beni kopyalamak istiyorsa, sorun değil. Çoğu zaman, zaten kafamda kurduğumu düşünüyorum. Belki de aynı zevklere sahibiz, ne dersin?"

Kıs kıs güldüm. "Kafanda kurmadığını sana kanıtlayabilirim."

Bana şüpheyle baktı. "Nasıl?"

"Geçen hafta herkes bizdeyken, yemek odasını boyamaktan bahsediyordun hatırlıyor musun? Jolene başını salladı. "O da sürekli ne renk diye sorup durdu? Hangi renk? Ve ona asla gerçekten cevap vermedin."

"Evet..."

"Instagram'da çılgın bir renkle, elde etmesi zor bir renkle bir fotoğraf paylaş. Duvarın boyanmış gibi görünmesini sağla."

Başını sallayarak suratını buruşturdu. "Onunla oyun oynamamı mı istiyorsun? Bu nasıl sağlıklı bir durum yaratacak?"

"Sana onun ne kadar çaresiz olduğunu göstermek istiyorum," dedim telefonunu kapıp avuçlarına iterek.

"Bunu neden yapıyorsun? Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Etmiyorum." İç geçirdim. "Sadece seni korumaya çalışıyorum."

"Gerçekten mi?" dedi. "Korumaya çalıştığın kişi ben miyim?"

Kendimden şüphe ettim. Yeniden odaklanmalı, onu ikna etmeliydim. Bu yakalanmamla ilgili değildi. Doğru şeyi yapmamla ilgiliydi.

"Ben senin kocanım, bu benim işim."

"Farkındayım," dedi, hafifçe gülümseyerek. "Ama sen

benimle, korunmaya ihtiyacı olmayan bir kız olduğum için evlendin. Eşitlik buydu.”

Bunu ona asla söylemedim ama doğrudu. Son ilişkim, karşı taraf muhtaç ve talepkâr olduğu için sona ermişti. Bazen Jolene’nin her şeyi görebildiğini unutuyordum.

“Yani, umursamamamı mı tercih edersin? Rey hakkındaki en büyük şikâyetin bu değil miydi?” Belden aşağıya bir darbe olmuştu, bunu biliyordum. Rey, Mercy’nin biyolojik babasıydı. Mercy doğmadan çok önce onu terk etmişti ve Alaska’da yaşadığı için onunla çok az bağlantısı vardı.

“Evet,” dedi, kısaca. Gözleri beni boğuyordu. Neyi yakalamıştı? O bakışı biliyordum. “İlgimi dağıtmak için, beni rahatsız etmeye çalışarak, her zaman yaptığın o şeyi yapıyorsun,” dedi.

Sanırım sarhoştum ama kim bilir? Kanın kafama hücum ettiğini hissettim. Bu yüzden onu seviyordum: Görebiliyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Seni suçluyorum, sen beni suçluyorsun. Tipik bir Darius hareketi.” Banyoya yürüdü ve dişlerini fırçalamaya başladı.

“Bak,” diyerek arkasından seslendim. “Eğer istersen onunla seviş, eşleşen dövmeler yaptır, umurumda değil. Bu senin hayatın. Yeni en iyi arkadaşının senin iyiliğini düşünmediğini söyleyen psikiyatriste sakın inanma.”

“Peki ya sana bunu zaten bildiğimi söylersem.” Tükürmek için lavabonun üzerine eğildi.

O anda karımdan korktum. Zorlandım.

Yatak odasına geri döndüğünde bana telefonunu verdi.

“Oyunlarını oyna,” dedi. “Bakalım haklı mısın?”

Telefonuyla çok rahattı. Ya o pislik Ryan telefon benim

elimdeyken mesaj atarsa? Öğrenmem umurunda bile değil, öyle mi? Belki de umurunda değildir. Jolene'nin cümlelerinden birini kullanırsam bana siktirip gitmemi söylemekten çekinmeyeceği izlenimine ilk kez kapılmamıştım. Ben istesem bile telefonumu ona veremiyordum. Saatli bir suç bombasıydı.

İnternet tarayıcısına dokundum ve ilk evimizde sahip olduğumuz parlak deniz mavisi metalik boyadan birini bulana kadar boya renklerini aradım. Jolene bunu bir dergide görmüştü ve istediğinin bu olduğunu açıkladığında onu bulmak çok zor olmuştu. Fotoğraf yarı boyalı bir duvardı, merdivene yaslanmış bir merdane. Bizim evimiz yerine rahatlıkla geçebilir. Bir ekran görüntüsü aldım, kırpıttım ve Instagram duvarına neşeli bir şekilde paylaştım: "*Yeni boya!*"

Telefonu ona geri verdim.

"Ünlem işareti kullanmıyorum," dedi yavan bir sesle.

Telefonu geri aldım. Noktalama işaretlerini sildim ve "Bekle ve gör," dedim. Sonra onu kucağıma çektim ve benimle oynamasına izin verdim. Karının senden daha çılgın olduğunu bilsen bile, iyi bir ereksiyonu boşa harcamanın faydası yoktu.

32

RYAN'IN DUDAKLARI

İşyerinde ofisimde oturuyor, Fig ile eşim arasında akıp giden bir konuşmayı iPad'den okuyordum. Bir televizyon şovu gibiydi. Ne olacağını ya da kimin ne söyleyeceğini asla tahmin edemiyordunuz. Ryan gibi biriyle olmanın erdemlerini tartışıyorlardı. Ne kadar anlayışlıydı. Ne kadar hassas ve bir o kadar da erkeksi. Dudakları ne kadar da güzeldi. Adamın sosyal medyadaki fotoğraflarına göz attım ve dürüst olmak gerekirse, göremedim.

Jolene, konuyu defalarca değiştirmeye çalıştı ama Fig acımasızdı. Her şeyi öfke ve eğlence karışımıyla izledim. Fig Coxbury, karımla da benimle çalıştığı kadar sıkı çalışıyordu. Profesyonel bir manipülatör. Konu Jolene'nin hasta babasına döndü. Tam sıkılıyordum ki Fig, Ryan'ı tekrar konuşma konusuna dâhil etmenin bir yolunu buldu.

"Baban öldüğünde ne yapacaksın? Darius senin için orada olmadı. Size duygusal olarak yardım edebilecek birine ihtiyacın var."

Jolene'nin yanıt vermesi birkaç dakika sürdü. Çamaşır katladığını veya kendine içki yaptığını hayal ettim. Onu yargılayacak birilerinin olmadığı günlerde içmeyi severdi.

"Sanırım işiyle dikkati dağıldı. Meşgul. Benimle istediğim şekilde nasıl ilgileneceğini bilmiyordu. Hepimizin kendine özel aşk dilleri var, biliyor musun?"

"O lanet bir psikiyatrist. Aşk dillerini ezberlemesi gerekmiyor mu? Bu berbat bir bahane. Nasıl hissetmen gerektiğini görebiliyorum. Her zaman seni kontrol eden ve ne söyleyeceğini bilen başka bir adam var. O da muhteşem. Bu arada, Darius'un senden korktuğunu düşünüyorum."

Jolene uzun süre ona cevap vermedi ve cevap verdiğinde ise tamamen başka bir konuda yazmıştı. Fig'in söylediklerinden bahsetmemişti bile. Bu beni kızgın olmaktan, bu tür konuşmaları beni eğlendirdiği için kızmaktan alıkoymadı. O benimdi, lanet olsun. Bana, birlikte sahip olduklarımıza sadakat göstermeli. Fig'in çoğu söylediğini reddetmesine rağmen, bunun içinde kök saldiğını biliyordum. Karım kalpten fısıldamaya açıktı. Seni sevdiyse, senin de onu sevdiğini varsayar ve gönülden hareket ederdi. Bu onda her zaman çekici bulduğum bir saflıktı. Ancak Fig, Jolene'in duygularıyla oynayarak bunu kendi lehine kullanıyordu. Ryan'ı tanımıyordu bile, yine de Jolene'in zihnine ekmekte olduğu şüphenin tohumları büyüüyordu. Bunu Jolene'nin bana olan bakışlarında görebiliyordum. Eskiden hayranlık duyardı ama son zamanlarda gözlerinde hayal kırıklığı görüyordum. Sonra biz birlikteyken şu soruları soruyordu: *"Neden bana nasıl olduğumu hiç sormuyorsun? İyi olduğumu mu varsayıyorsun? İzin vermesem bile savunmasızım."* Hayatımın başka zamanlarında, onu daha çok kontrol ederdim ama Jolene haklıydı, dikkatim dağılmıştı ve hiçbir zaman zayıflık göstermediği için de onunla ilgilenmiyordum. Onu kontrol etmemi istediğini nasıl bilebilirdim? Fig, Jolene'e daha uygun birine ihtiyacı olduğunu söylerken benimle seksi, çapkın arkadaş rolünü oynuyordu. Jolene'in diktatör olmasıyla ilgili şakalar yapıyordu ve onu düzeltmiyordum, hoşuma gidiyordu. Belki de ikimizle de arkadaş olabilecek türden biriydi. Taraf tutmadan ve ne

olduğunu öğrenerek tüm özgün bakış açılarını incele.

Her şeyden uzaklaşmak için Paris'e tatile gitmemizi önerdiğimde, Jolene tereddüt etti. Babası bu kadar hastayken onu bırakmak istemiyordu.

"Buna ihtiyacın var," dedim ona. "Ara vermezsen Mercy ya da baban için elinden gelenin en iyisini yapamazsın. Sadece beş gün. Romantik bir âşık olacağım."

Buna gülümsedi ve o gece biletleri ayırtmıştık. Fig gideceğimizi öğrendiğinde bana kızgın bir şekilde mesaj attı.

"Fransa? Onunla Fransa'ya mı gidiyorsun? Zar zor anlaşıyorsunuz, buna nasıl dayanacaksın?"

Bu mesajını ve gerçekten kızgın değilmiş ama şaka yapıyormuş gibi davrandığı daha sonraki mesajlarını da görmezden geldim. Yolculuğumuza sadece birkaç gün kala, bize geldi ve deli deli bakıp, Jolene'in söylediği her şeyle alay etti.

O gittikten sonra Jolene'i dolabında köşeye sıkıştırdım. "Neden seninle böyle konuşmasma izin veriyorsun? Başka biri sana bunu söylese, onu parçalara ayırırverirsin."

Karım şaşırılmış görünüyordu. Bekle... Hayır, daha çok bu durumdan eğleniyor gibiydi. Ona göz kulak olmaya çalışıyordum ve bu onu eğlendiriyordu.

"O öyle," dedi. "Bir çeşit savunma mekanizması, Doktor."

Benim eğitimimden geçmiş birinin bilmesi gerektiğini ima ettiği bu aşağılayıcı konuşma şeklini beğenmedim.

"Ama o gerçekten sana kötü davranıyor. İğneleyici." Çekmeceyi açıp içinden bir gecelik çıkardı. Yıldönümümüzde ona aldığım pembe ipek olanı.

Jolene omuzlarını silkti. "Benim çok kalın bir derim var. Fig'in küçük dikenlerinin beni gerçekten incittiğini mi düşü-

nüyorsun? Aşırı derecede güvensiz, bu yüzden bazen çokça nefret ediyor.” İşte bu konuda tartışamazdım.

“İşin prensibi bu. Bir bok önemsemediğin için ün salmışsın.”

“Senin söylediklerini dikkate alıyorum,” dedi. “Senden başka birinin bana eşekçe davranmasını mı kıskanıyorsun?”

Tüylerim diken oldu. Biliyor muydu? Bana bir şeyler biliyormuş gibi bakıyordu. Hayır, o sadece Jolene idi. Beni atlatmak için kelime oyunları oynuyordu.

“Hoşuma gitmedi,” dedim yüzüne dokunarak. Şefkatli davranışlar her zaman Jolene’i etkilerdi. Ona dokununca, soğukluk hissettiği kızgın olduğu her konuyu kovalar ve yerine yumuşaklık koyardı. Bu yüzden bana keskin kahverengi gözleriyle bakmaya devam edince şaşırdım.

“O halde ona izin verme,” dedi. Elimi çektim, yanıma düştü.

“Benimle konuşma şeklini beğenmiyorsan, neden bir şeyler söylemiyorsun?”

Yanımdan geçti ve arkasına bakmadan yatak odasına girdi. Muhtemelen Ryan’ın bunu yapacağını düşünüyordu. Savunmasına atla, bu yüzden söylüyordu. Doğam gereği bir arabulucuydum, bir Terazî. Her iki şekilde de kilo vermeden tartıyı dengede tutmayı seviyordum. Jolene ve Fig’in, ben olmadan halletmeleri gerekecekti. Ben karışmayacaktım. Yolculuk için bir valiz almaya garaja gittim. Her şeyi doğru bir şekilde zamanlamıştım, bu yüzden evraklar geldiğinde burada olmayacaktık. Bir hafta önce bir avukat tutmuştum ve Fransa’dayken tüm olanları Jolene’e anlatmayı planlamıştım. Her şeyi: Macey’in yalanlarını, yorumlarını. Bana inanacaktı çünkü beni seviyordu.

33

GÖZ KIRPMA

Öptüğüm ilk kızın nefesi kahve kokuyordu. Okulda, sınıf malzemelerini kaldırmasına yardım ettiğim bir depoda öpüşmüştük. Beni ucuz plastiklerin durduğu raflara doğru itmiş ve dudakları benimkilere çarpmadan hemen önce kâğıt havlu rulolarının başımızın üzerinde sallandığını görmüştüm. Onun ağzında tadana kadar kahveyi sevmezdim. Beni öpmeyi bitirdiğinde beni eve bıraktı. Onuncu sınıf İngilizce öğretmenimdi. Üç hafta sonra, bekâretimi Chevy Suburban marka arabasının arka koltuğunda kaybettim. O kadar ıslanırdı ki işediğini sanırdım. Ondan sonra üç kez daha seks yaptık: Evdeki yatak odamda, kocası ve çocukları dışarıdayken onun yatak odasında ve geri dönerken neredeyse benzinimizin bittiği bir eyalet parkında. Bir terapist bana erotik davranışlar için çok genç bir yaşta olduğumu söylemişti. Bir terapist olarak kabul ettim. Kendi terapistim olsaydım, gizli ilişkiler ve savunmasızları manipüle etme konusunda başarılı olduğumu söylerdim. İlk deneyimlerimizin ürünleriydik; bize sevmeyi, sevişmeyi ve insanlıkla etkileşime geçmeyi öğreten yolları aynen kopyalıyorduk. Bazılarımız geçmişlerimizden kurtulduk; bazılarımız o kadar akıllı değildik.

Jolene, Ryan'la beni aldatıyor. Fiziksel olarak değil, yaptığı şey daha kötü; duygusal olarak. Bir fark var. Meşru bir sorunum var, bir hastalığım. Benden bıktı ve eğlenmek için

etrafta dolaşıyor. Bu beni yaralıyor. Beş ay önce Ryan'a bikinili bir fotoğrafını gönderdi. Önce bana gönderdi ve ben cevap vermeyi unuttum. Saatler sonra iPad'ini kontrol ettim ve aynı fotoğrafı ona da gönderdiğini gördüm. Elbette ona bir şey söylemedim çünkü o zaman nasıl gördüğümü anlayabilirdi. Penceremi onun gizli hayatına açmak istemedim. Burada ilişkimiz için savaşıyordum; çiçek alıyordum, akşam yemekleri pişiriyordum, küçük notlar yazıyordum. Ve o, bir başka adamlaydı.

Yalvarmama rağmen, ertesi gece eve gittiğimde Fig mutfak tezgâhında oturmuş Jolene'in yemek yapışını izliyordu.

"Dr. Seuss evde," dedi.

Jolene, yüzünde soluk bir gülümseme ile fırında yaptığı şeyden başını kaldırdı ve bana baktı. Ona baktım ama omuzlarını silkti. Benden ne yapmamı istiyordu?

Gerçekten hiçbir şey yoktu. Fig, daha önce de birkaç randevumuza kendisini davet ettirmişti. Sınırları yoktu.

Bir şarkı çalmaya başladı ve birbirlerine baktılar.

"Bu şarkı ne?" Kayıtsızca, kendime içki hazırlarken sordum. Ne olduğunu biliyordum. Ryan'ın Jolene'e gönderdiği şarkıydı. Elbette Fig biliyordu; Ryan ile ilgili haberleri almak için bütün gün Jolene'i takip ediyordu.

Fig, Jolene'e gülümseyerek, "Ah, sadece sevdiğimiz bir şarkı," dedi. Karım rahatsız bir şekilde uzaklara baktı.

"Sorun değil," dedi.

"Nereden duydun?" Şimdi tam bir pislik olmuşum.

Jolene arkasını döndü. Fig tezgâhtan aşağıya atladı ve cin şişesini benden aldı, tıpkı onun gibi benimle göz teması kurdu. "Ah, bilirsin... Etraftan."

"Ah evet..." Yalancı orospular.

Sinirliydim. Tüm günlerini başka bir adam hakkında konuşup, gönderdiği şarkıları dinleyerek geçiriyorlardı. İğrençti.

Yemekten sonra Fig, Jolene'e mutfığı temizlemesinde yardım ederken, beklentilerinin çok yüksek olduğunu söyleyip onu suçluyordu. Jolene bunu reddedince, kıs kıs güldüm.

"Bunda inkâr çok güçlü," dedim.

"Parkta yürüdüğünü düşünmesine izin vereceğiz." Fig bana göz kırptı.

Jolene ikimize de sinirli bir bakış attı. "Ben kızımı yıkar-ken neden siz pisliklerden biri bana içki koymuyorsunuz?" dedi. Mercy'i televizyonun başından almak için ayrıldı.

Beni onunla bırakma! Gitme!

Hepimizin içeceği çok şey vardı ve sonra Jolene yatağa gitti. Ayağa kalkarken, kollarını başının üzerinde uzatarak ona yalvaran bir bakış attım. Göğüsleri kalktı ve göğüs uçlarının izlerini tişörtünün dayanıksız malzemesinden görebiliyordum. Gözlerimi yakaladı ve göz kırptı. Gecenin sonunda Fig'le baş başa kalmak, ikimiz arasındaki bir oyundu. İkimiz de ona gitmesini söylemekte tereddüt ettik, bu yüzden birimiz o evine gitmeye karar verene kadar ayakta kalmaya karar verdik. Sabah işim olduğunu iddia etsem de Jolene, Mercy ile benden önce kalkar ve onu yatıracağım bahanesiyle odadan ayrılıverirdi, böylece de kazanırdı. Jolene gittikten sonra, kendime bir içki koymak için mutfığa gittim. Fig için de bir tane hazırladım ve kanepeye kıvrılmış olarak oturduğu yere götürdüm, gözlerini kırpmadan beni dikkatlice izliyordu.

Fig ile ilgili güzel olan şey konuşmasına gerek olmamasıydı, başka bir insanın yanında olmak onun için yeterliydi. Konuşmanın çoğunu ben yaptım, bu benim içme hızımı de-

ğıştirdi. Sohbetin, Jolene'in istediği kadar derin olmasına bile gerek yoktu. En çirkin konuları tartışabilir, şakalar yapabilir ve film yorumlarını sadece onun ayak uydurabileceği bir şekilde, hızlıca paylaşabilirdik. Aklına ne gelirse gelsin en saçma sapan şeylerden söz ederdim ve yanımda dikkatle oturur, dinlerdi. Jolene ile bu kadar saçma konuşsaydım, bana susmamı söylerdi ama Fig sesimden hoşlanıyordu. Ona söyleyecek şeylerim olmasını seviyordu.

Bir içki derken ikiye dönüştü ve üçüncüyü bitirdiğimizde ikimiz de o kadar sarhoştuk ki eli göğsüme dokunmak için uzandığında onu durdurmadım. Birinin beni çok istemesi güzeldi. Jolene'e ait olduğum için beni istese bile onu kazanmak için hiçbir şey yapmam gerekmiyordu. Takıntısının ne kadar derinleştiğini bilip bilmediğini ya da bu sevimli narsistik yolla, bunun için bahaneler üretip üretmediğini merak ettim. Eli üzerimdeydi ve sonra öpüştük, alkol nefesimizle karışıyordu, ağzı ıslak ve istekliydi. Ufak tefektir. Ellerimi vücudunun üzerinde gezdirirken kemiklerini hissedebiliyordum. Hiçbir şey söylemeden kucağıma tırmandı ve bana sürtünmeye başladı ve tek düşünebildiğim, ne kadar dar olduğunu söylediği idi. Şort giyiyordu, ben de parmağımı etek ucundan geçirdim ve onu ıslak ve donsuz buldum. Arkaya yaslandım, böylece onu görmek için şortunu bir kenara çekebildim: Küçük vücuduna uyan sıkı, temiz, küçük bir kedi. Parmağımı onun içine soktum, bu da beni neredeyse çılgına çevirdi. Gömleğini kaldırdım ve meme uçlarını emdim, dilim piercinglerinin metal halkalarının üzerinden geçiyordu. Fig meme uçlarını deldirmişti. Kimin aklıma gelirdi?

Jolene her an yatak odasından çıkıp bizi kanepede öğütürken görebilirdi. Bu düşüncenin beni korkutup onu kucağımdan itmeme neden olması gerekiyordu. Bunun yerine

şortunu aşağı çektim ve kalçalarını ağzımla aynı hizada olacak şekilde kaldırdım. Onu tatmak istedim. Çılgınca ağzıma bastırırken, iki parmağımı içeri ve dışarı iterek onu emdim. Sessizdi, sert nefes alıyordu. Yaptığım şeye baktığında elleri kanepenin arkasındaki duvardaydı, en ufak bir utanma belirtisi yoktu. Cinseldi ve ben ona yaklaştıkça bacaklarımı daha geniş açtı. Orgazm olana kadar devam ettim, sonra kanepede yanıma kaydurdım ve şortunu çektim.

Ayağa kalktığı anda ikimiz de tek kelime etmedik ve onu kapıya kadar götürdüm. Az önce yaptığımız şeyden utandığı veya hoşlandığı için bana bakmadı, emin değildim. Ben de hangisini hissettiğimden emin değildim. Bir yabancıyı becermek ile karının arkadaşım becermek başkaydı.

“Güle güle,” dedi, dışarı adım atarak.

Yanıt olarak elimi zayıf bir şekilde kaldırdım. Ben buyum, değil mi? Yaptığım şeyi yapmak için hiçbir kafiye ya da sebep yoktu, sadece yapmak istemiştim. Karımla paylaştığım yatak odasına yürüyebilir, onu devirebilir ve hiçbir itiraz işitmeden onu becerebilirdim. Jolene her zaman istekliydi, seksimiz her zaman harikaydı. Bunun yerine parmaklarımı karımı takip etmekle suçladığım bir kadının içine soktum ve orgazm olmasına izin verdim. Ellerimi yüzüme sürdüm. Kokusunu parmaklarımdan alabiliyordum. Gezegendeki en kötü pislik bendim.

34

ŞİİR

“Bana şiir mi yazdın? İmkânı yok.” Boynunu görebilmem için saçlarını tepesinde toplamıştı. İyi bir boyundu, tüm zamanların en sevdiğim boyunlarından biriydi.

Uzanıp dizini sıktım. “Küfürbazlığını seviyorum.”

Arabamdaydık. Jolene, çoğunlukla renginden dolayı ona sıkıcı yaşlı adam arabası derdi. Hedefimiz Fremont’ta, daha önce hiç bulunmadığımız bir restorandı. Bu gece randevu gecemizdi, bunun için yeni yerler keşfetmeyi seviyorduk. Onu etkilemek için dışarı çıkardım. Yeni kıyafetler (benim için), çiçekler (onun için) ve evet, ona bir şiir yazmıştım. Bazı satırları yüksek sesle okudu.

“Karanlık neredeyse beni ele geçirdi,

O kadar yakındı ki canımı yaktı

Ama sen

Bir alevle,

Beni o kavuran cehennemden kurtardın

Hepsi senin sayende

Her şeyimi sana borçluyum

Aşkım

Hayatım

Her şeyim

Sensiz hayatım bomboş

Ama sen,

Alevinle

Ruhuma hayat üfledin..."

Jolene kendi cümlelerinden nefret ediyordu. Herhangi bir çalışmasını görmeye verdiği tepki bana Batı'nın Kötü Kalpli Cadısı'nı hatırlattı. *Eriyorum, eriyorum*. Yılda iki kez sesli kitapların seslerini onaylamak zorundaydı ve bunu yapmayı anında reddediyordu. Birinin kendi sözlerini okumasını dinleyemediğini söylüyordu. Benim onları seçmemi istiyordu. Bana verdiği sorumluluğu oldukça beğendim. Benim de bir radyodan çıkıyor gibi güçlü bir sesim vardı.

"Oldukça iyi, değil mi?" dedim. "Üzerinde günlerce çalışmıştım. Lisede bir şiir ödülü kazandığımı biliyorsun, aslında şiir ve öykü. O parçayı bir kaşık hakkında yazmıştım. Öğretmenim o güne kadar gördüğü en yetenekli öğrenci olduğumu söylemişti." Tepkisini kontrol etmek için ona doğru döndüğümde bana bakıyordu.

"Ne?"

"Yok bir şey," dedi arkasını dönerek.

"Hayır, söyle." Ona yandan baktım. Sinirliydi.

"Bunu her zaman yapıyorsun. Benim için olması gereken bir şey yapıyorsun ama sonunda bunun senin için olduğunu hissediyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçen yıl bana bir aşk mektubu yazdın. Söylediğin her şey çok güzeldi. Ama ben onu okuduktan sonra, bana yirmi dakika boyunca ne kadar harika bir el yazın olduğunu anlattın."

Öyleyim, özellikle kendimden memnun olduğumu hatırl-

lıyorum. Gördüğüm en iyi el yazısına sahibim.

“Ne söylememi istiyorsun? Sana mektupta nasıl hissettiğimi zaten söyledim. Bunu daha fazla anlatmamı mı istedin? Bana narsist diyorsan, kendin hakkında daha fazla konuşmak istediğin için sen de suçlusun. ”

“Sanırım,” dedi başını yana eğerek. “Yoksa bana hissetmeni istediğim şeyleri mi söyledin?”

“Bu ne anlama geliyor?”

Güldü. Hayatımda gördüğüm en soğuk gülüştü. Gözlerinde en ufak bir yargılama yoktu.

“Hiçbir şey demek değil. Hiçbir şey ifade etmiyor. Bu arada, Kelly’nin yeni bebeğinin Facebook’ta paylaştığı fotoğrafını gördün mü? Şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey.”

Ani bir konu değişikliği. Ben de görmüştüm. Tamamen simsiyah saçlı kafası ile küçük bir elf gibiydi. Tam fotoğrafa yorum yazmak üzereydim ama onun yerine gülmeye başladım.

“Sen tam bir pisliksin,” dedim.

“Ne yaptım?” dercesine yüzüme baktı ama kendi kahkahasını bastırdığını görebiliyordum. Instagram’da sürekli olarak kendime ait bebeklik fotoğraflarımı yayınladığımı söyleyip duruyordu.

“Kızının fotoğraflarını bile yayınlamıyorsun,” diyordu. *“Açıksça söylemek gerekirse kendi bebeklik fotoğraflarına kafayı takmışsın.”*

Ne zaman bebek konusu gündeme gelse, ne kadar sevimli olduğum hakkında konuşmanın bir yolunu buluyordum. Evet, belki biraz tuhaftı ama aynı zamanda doğruydı.

Uzandı ve başımın arkasını okşadı.

“Sorun değil, narsisizm bununla derinleşiyor,” dedi sevimli bir şekilde. Dokunuşundan o kadar zevk aldım ki be-

nimle dalga geçmesine aldırmadım bile.

Bu doğru. Biraz narsistim. Bazı insanlar gibi aşırı derecede değil, bir parça narsistim. Yani Jolene'in işaret ettiklerini de inkâr edememem. Zaten buradaki gerçek psikiyatrist kim? Ve bir narsist olup bununla ilgili bir bilgiye sahip olmak, psikopat olup, bu konuda hiçbir fikrinizin olmamasından daha iyiydi.

Akşam yemeğine oturduk ve telefonuma baktım. Mercy ile ilgili mesajları kontrol ediyormuşum gibi davranmayı seviyordum ama kimsenin bana karımın görmesini engellemem gereken şeyleri göndermediğinden emin olmalıydım. Her zaman olduğum kişiyle gurur duymuyorum ama hepimizin bir mücadelesi var. Telefonumdan başımı kaldırdığımda, Jolene'in dudaklarında hafif bir gülümsemeyle cep telefonunun üzerine eğildiğini gördüm.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye tersledim. "Sen kiminle mesajlaşıyorsun?" diye geri yanıt verdi.

Garson içki siparişimizi almaya geldiğinde, bir göz düello-suna kilitlenmiştik. Benimle akşam yemeğindeyken Ryan'la mesajlaşmasının küstahlığı beni sinirlendirdi.

"Mercy'ye bir köpek yavrusu almalıyız," dedi aniden. "Noel için."

"Bisiklete ne dersin?" Halâ telefonunu düşünüyordum. Daha sonra iPad'e bakmam gerekecekti, ne hakkında konuştuklarına bakacaktım.

"Darius," dedi şakacı bir tavırla gözlerini kısarak. "Biz köpekleri seviyoruz. Bir köpek düşmanı karşısında iki köpek aşığı..."

"Onlardan nefret etmiyorum. Tamam, ediyorum."

"Husky istiyorum," dedi. "Bu benim hayalimdeki köpe-

ğim. Şimdiye kadar sadece küçük köpeklerim oldu ama ben büyük köpekleri seviyorum. Bunu kalbimden biliyorum. "

Fiziksel bir tepki aldım, başım sallandı ve orada olduğumuz on dakika içinde ilk kez onun gözlerinin içine baktım.

"Bunu başka birine söyledin mi?" Suratım buruşturdu. "Evet sanırım. Neden?"

Başımı sallayarak elimle yüzümü kapattım. Ona söyleyebilirdim ama yine de dinlemezdi.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Fig ile mi ilgili?" Masaya baktı ve çatalıyla oynadı. Bundan sıkılmıştı. Sanırım bu konuda bozuk bir plak gibi olmuş-tum.

"Unut gitsin," dedim.

"Hayır," elini uzattı ve benimkine dokundu. "Üzgünüm. Herkes sürekli Fig ve saplantılarından bahsetmek istiyor. Biliyorum, anlıyorum. Bu durum çok yorucu. Saplantısından haberi olmayan tek kişi Fig."

"Ah, biliyor," dedim. "Bir düzeyde biliyor."

"Şimdi ne yaptı?"

"Az önce söylediğini, bir husky hakkında kelime söyledi."

"Kime?"

"Mercy'nin doğum günü partisindeydi. Fig emlakçıya söylediğinde kulak misafiri oldum..."

"Ah," tek söylediği buydu. "Evet, sanırım bunu ona söyledim."

Yine o pislik Ryan'ı düşünüyordum. Onun arkadaşı gibi davranıyor, umursuyormuş gibi yapıyordu. Bu adamın numarası bende vardı.

35

OSKAR KAZANMAK

İşte tekrar randevumuzun arasma girmeye çalışıyor, Jolene'in onun için üzülmesini sağlamak için acıklı mesajlar atıyordu. Sinirliydim, önümde ısınan içkime dokunmamıştım. Akşam yemeği yemek ve bir şeyler içmek için Bellevue'daydık, belki sonra bir film izleyecektik. Jolene'i Oscar'a aday gösterilen bir filmi görmeye ikna etmeye çalışıyordum ama o Robert Redford'dan nefret ediyordu ve gitmemek için ayak diriyordu. Genelde görmek istediğim bir filmi izlemesi için ona ısrar ederdim, bu kadar uzun süre direnmesi hiç onun tarzı değildi. Oldukça iyi gidiyordu, Jolene'in en sevdiği restoranlardan birinde barda oturuyorduk, dizleri benimkine değiyordu ve onun en sevdiğim parfümünün kokusunu alabiliyordum. Bu yılki Oscar adaylıkları hakkında tartışırken gülüyor ve öpüşüyorduk, telefonundaki ekran ona bir mesajı olduğunu bildirmek için parladı. Okurken yüzünün kararmasını izledim. O bakışı biliyordum.

"Fig?" dedim.

Başını salladı, gülümsemesi kayboldu. Ruh hali de değişti. Yemin ederim o kadın bir odadaki tüm neşeyi emebilir.

"Bunu sadece birlikte dışarıda olduğumuz için yapıyor," dedim. "Her randevumuzda hastalıklı bir şekilde depresif bir alkoliğe dönüşmesinin gerçekten bir tesadüf olduğunu

mu düşünüyorsun?"

"Her zaman insanların en kötüsünü düşünürsün," dedi. Kaşlarını çatıyordu, bana düşmanmışım gibi bakıyordu. "Zor zamanlar geçiriyor. Yardım etmeye çalışıyorum. Sadece hayatın güzel olabileceğini görmesini istiyorum. Kimsesi yok ve George da kendini geri çekmiş."

Ona daha güzel cevap verebilir, ses tonumu eşit ve alçak tutabilirdim ama hepsinden o kadar sıkılmıştım ki. Karımla ayda bir gece bile yalnız kalamamak, gerçekten söylemek istediğim şeyi söyleyememek, kendimi kontrol edememek...

"Lanet olsun, Jolene. Bu kadar aptal olmayı bırak." Yüksek sesle bağırıyordum. Barmen barın diğer tarafından bize baktı.

Jolene bana baktığında gözleri buz gibiydi. Çizgiyi aşmıştım. Utandırılmaktan hoşlanmazdı ve herkesin önünde sesimi ona yükseltmişim. Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve beni orada yalnız bırakarak restorandan çıktı. Küfrettim, cüzdanımı cebimden çektim ve bara iki yirmilik bıraktım. Bu gece planladığım gibi olmamıştı. Güzel bir gece geçirmek istemişim, belki eve dönerken, dava konusunu açıp, güzel geçirdiğimiz geceyi ve birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatarak anlatmak istemişim. Hüzünlü hikâyemi planlamıştım: Kız kötü bir "duyguları aktarım" vakası yaşadı, bana geldi ve onu reddettiğimde ise bedelini bana ödetmek istedi. Ve bu doğrudu, değil mi? Jolene değişken ruh haliyle bir şeyleri mahvetmeyi başarmıştı. Bu güzel geceyi bizim için planlamıştım ve bana saygısızca davrandı, bana saldırdı ve çocuk gibi davrandı.

Onu bulmaya çalışmakla zahmet etmeyecektim. Alışveriş merkezinin labirentinde bir yerlerde kaybolmuş ya da bir

şeyler içmek için başka bir restorana gitmiş olabilirdi. Eve bir Uber çağırdım ve arabayı ona bıraktım. Dönüş yolunda kendi karıma sesimi yükselttiğim için takip edilmediğim bir barda, bir kadeh içki için durdum. İki kadeh içtim ve ayrıldığım da ilk başta ne hakkında tartıştığımızı bile unutmuştum. Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım ama sonra onu, Schmick's Seafood'un önünden geçerken, bir martini ile bara tünemiş olarak gördüm. Kapıyı açıp içeri girmeden önce onu birkaç dakika izledim. İşler benim için hiç iyi gitmiyordu. Onun yardımına ihtiyacım vardı, yoksa yaşayacak hiçbir yerim ve pratik yapmama bile izin vermeyen askıya alınmış bir doktorluk belgem bile olmayacaktı.

Arkasından yaklaşarak, "Jolene," dedim. "Çok üzgünüm. Haklısın, bencilim. Bazen seni sadece kendime istiyorum." Bar taburesinde döndü, ağladığını görebiliyordum.

"Sen bir pisliksin," dedi.

"Öyleyim, haklısın."

Yüzünü tuttum, alnını öptüm. Hala uzaktı, inanmıyordu. Her zaman onu ikna için fazladan uğraşmam gerekiyordu; omuzlarına masaj yaptım, saçıyla oynadım.

"Jo, Fig'e yardım etmek istiyorum ve yapıyorum. Sadece yorgun ve stresliyim. Dinle, ona bizimle burada buluşmasını söyle."

Tekrar ağlamaya başlayacağını düşünmüştüm ama kendisini toparladı ve başını salladı.

"Otoparkta bir yerlerde ağlıyor," dedi. Gözlerimi devirmek istedim ama sempatik bir şekilde başımı salladım ve boynunu ovuşturdum.

Omuz silktim. "Kalbini biliyorum. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap, aşkım."

Jolene'i istediğimi ilk anladığımda, hala onun en yakın arkadaşıyla bir ilişki içindeydim. Etrafa bakıyordum. Erkekler öyle olmadıklarını söyleseler bile bakarlar. Bizler seksüel yaratıklarız: Uzun bacaklar, ince kumaşa değen meme uçlarının ana hatları, kotun bir kışa çarpması... Bakarız ve siklerimiz sertleşir. Biz bu şekilde bağlandık. Daha kendini beğenmiş adamlardan bazıları, lanet olası dindarlar, bakmadıklarını söylüyorlar. Kötü görünümünden, yani siklerini sertleştiren kadınlardan kaçındıklarını söylüyorlar. Benim aletimi sertleştiren kadınlar değil; onların duygularını kontrol etme yeteneğim.

Jolene benim için bambaşkaydı. Oynadığım oyunları aşmıştı. Biz sadece arkadaşken, gözlerimin içine bakıp bana yalan söylediğini söylerdi. Nasıl olduğumu sorardı ve ciddi olup olmadığını söyleyebilirdi. Bazen kalbimin durumunu kontrol etmek için bana rastgele mesaj atardı. O zamanlar onun işi buydu: *Kalbin nasıl?* Ona yalan söylemeyi, rol yapmayı deneyebilirdim ama o her zaman biliyordu. İtirafar kusmuk gibiydi. Jolene, kusmaktan başka yapacak bir şey kalmayana kadar, boğazından aşağıya inen parmaklı. Gerçek hızlı ve sert geldi ve canımı yaktı. Sanırım onun ilham verdiği tepkiye bağımlı hale geldim. Kendin olmalıydın, ona en çirkin yanlarını anlatmalıydın ve o hiçbir tepki vermezdi. O gerçek bir terapistti. Ben ise sadece bir sahtekârdım. On yıllık ilişkimden ayrılmış ve alışık olmadığım bir yoğunlukla onu takip etmiştim. Başka bir adamın çocuğuna hamile olması bile önemli değildi. Eski nişanlımın onu sevmesi önemli değildi. Sevgiyi iğne deliğine sığdıramazsın. Sadece geldiği şekliyle almalısın. Hem hamile hem de yasaklı "Jolene Avery" şeklinde geldi. Her şeyi ve hiçbir şeyi aynı anda gören kız.

36

BIKKIN

Yazamadım. Duvara baktım, klavyeye baktım. Bazı günler, diğerlerine bitkin ve cadı gibi görünüyordum. Ben güzel ve zarif olduğumu düşündüğüm ellerime baktım. Bakmayı ve onlara odaklanmayı bıraktığımda, bir cümleye başlayıp daha sonra siliyordum. Çocukluğumdan beri yaptığım gibi bileğimdeki deriyi tutup çektim. Ne zaman sorsalar, herkeşe yazdığımı söylüyorum ama yazmıyorum. Her gün, Mercy'nin anaokulundan alınması gerektiğini hatırlatmak için ayarlanan alarmım saat üçte çaldığında neredeyse rahatlıyorum. Boş boş bakmaktansa yapılacak daha iyi bir şeyim oluyor.

Gerçek neydi? Beni katleden bu aşk mı? Yaratıcılığımı mı öldürmüştü? Evet birazcık. Darius'a kadar kanallarım hep açıktı. Kelimeler için çok uğraşmak zorunda değildim, güçlü bir yaratıcılık pınarından dökülüverirlerdi. Üzüntü kazançlıdır, millet. Ama artık üzgün değildim, değil mi? İlk defa güvenlik ve sevgi içinde kozalandım. Sevdiğim ve hayran olduğum bir adam beni ve doğmamış çocuğumu alıp bize bir yuva vermişti. Güçlü elleri ve yumuşak dokunuşlarıyla, büyüüne kapıldık. Ve bir psikiyatrist! Bir psikiyatrist her zaman yapılacak doğru şeyi bilirdi. Kolay dinlenebilir, sevgiyi ve güveni alabilirim. Ne kadar tatlı ve bir o kadar da aldatıcı bir şey.

Ama sıkılmışım.

Hayattan değil, hayat güzel ve çirkin bir şeydi. Kariyerimden de değil, zirvesindeydim. Kesinlikle annelikten de değil, sıkıcı olamayacak kadar çalkantılıydı. Aşktan sıkıldım.

İyi de aşk nedir? Çoğumuzun hiçbir fikri yoktu çünkü ebeveynlerimiz bize bunun boktan örneklerini verdi: Erdemli, sözsüz, katı. Veya yelpazenin diğer ucunda: Kaotik, taahhüt edilmeyen, tutarsız... Ya da belki boşanma... Bu yüzden, yetişkinlikte romantik komedilerden veya pornodan notlar alarak ortalıkta dolaştık. *Aşk çiçektir! Aşk büyük jestlerdir! Aşk, el ele Paris gezileridir! Aşk ne zaman aletini sokmak istersen ağzını açmasıdır.*

Aşk, ne olduğuna karar verdiğin şeydi ve bakacak dar bir penceren varsa, gerçekten mahvolmuştun.

Ama sonra anne oldun ve her şey değişti. Aşk, bencil doğanızı kendinizden daha çok bağlı olduğunuz biri için feda etmektir. Anne olmak beni daha iyi bir eş yaptı. Kişiliğim değişti ve Darius faydalarından yararlandı.

Darius sıkıcı değildi. Tam tersi. Ancak üç yıl sonra, ilişkimizin bir uydurma olduğundan oldukça emin olmuştum. O söylediği kişi değildi. Büyülenmişim ve dehşete düşmüştüm. Hayal kırıklığım midemde ekşi bir tat olmuştu. İnternette sosyopatlar hakkında makaleler aradım ve kocamın onlardan biri olduğuna neredeyse emindim. *Bu sosyopati yasal kocanız olarak kabul ediyor musunuz?*

Bir keresinde kendisine herhangi bir teşhis koyup koymadığını sordum, güldü ve "Hayır," dedi. Ama benim bir sosyopat olduğumu düşündüğünü söyledi. Bu tipik bir sosyopatik davranıştı. Birisi bir konuyu gündeme getirir ve siz onu tersine çevirir, kendinizin yerine onları suçlarsınız. *Bravo!*

B Ö L Ü M

3

Yazar

DAHA İYİ BİR SEN
OLABİLİRİM

TARRYN FISHER

Darius insanların zihinlerini manipüle eder ve ben de kelimeleri manipüle edebiliyorum ve bu yüzden ikimiz de birbirimizi manipüle edemedik. Birbirimizin etkilerini yok ettik.

Onu hala derinden seviyorum. Özünde acması, yıkıcı bir sefil olan birini nasıl sevebilirsin? Kendimizi seviyoruz, değil mi? Aslında kendimize takıntılıyız. Hayır? Nefret ettiğiniz her şeye değer de veriyorsunuz. Benden şüphe ederseniz, kendinizden nefret etme zamanı. Zamanının yüzde doksanını kendinizden nefret edecek yeni şeyler bulmaya harcıyorsunuz. Bu takıntılı bir şey.

Hayat devam ediyor.

Onu bana nasıl geri döndüreceğime dair fikirler buldum: Randevu geceleri, -glütensiz- ev yapımı yemekler, daha sıkı bir vücut, çiğ ve her zaman ıslak bir vajina. Bunların hiçbirisi gözlerindeki o uzaklara dalan bakışı ortadan kaldırmadı. Bu yüzden bir sürü lanet soru sormaya başladım.

"Dani'yi neden aldattın? O mu yoksa sen mi?"

"Kendini suçlu hissettin mi?"

"Hiç beni aldatmaya kalktın mı?"

Tek bir soruya asla cevap veremedi. İşte o zaman gerçekler bir tokat gibi yüzüme çarptı. Bir şey saklıyordu. Geçen hafta bir şeye bakmak için ondan telefonunu aldım ve hemen geri aldı. Ben bırakana kadar çekiştirdi mi? Telefonu bende olsa da elleri telefondaydı.

Peki, peki, peki.

Ama sıkılmışım.

Darius bana en azından haftada bir çiçek getirirdi. Romantik bir jest, fedakârlık değil. Ve perşembe günleri yemek yapardı, sonuçta bir şeyler yemesi gerekiyordu. Bazen çanta-

ma küçük kartlar bırakırdı. Orada tuttuğum mendil paketine bakacak, etrafta dolaşacak ya da cüzdanıma uzanacak ve onu bulacaktım; parlak pembe veya yeşil bir kart, dışarıdan sevimsiz bir şey, el ele tutuşup yürüyen bir çift ya da içinden bir ok geçen kumaştan bir kalp. İçeriye kendi versiyonuyla aşk notları yazardı: *"Senden önce kayıp hayatın etrafında dola-
nıyordum. Sen gördüğüm tek kadınsın. Yaşlanmak istediğim kişi sensin. Sen ruhumdaki ateşsin. Seninle tanışana kadar annemin mükemmel bir kadın olduğunu sanıyordum."*

Güzeldi ama onlar sadece sözdeydi.

Ruhunda ateş olan birinin ağzından duman çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum.

Kartlarına inanmadım, yazdığı kelimelere inanmadım. Çiçekler vazolarda solup ölürken, taçyapraklarını tezgâha döküyorlardı. Gevrekleşen kadife parçalarını alıp elimde tutup başımıza ne geldiğini merak ediyordum. Hareketlerin hiçbirisi gözlerine ulaşmadı. Gözlerinin bana dönmesini istiyordum. Çiçeklerini, parlak pembe kartlarını ya da kinoa üzerindeki taraklarını istemiyordum. Zırvalıyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk.

37

BOĞAN İNCİR AĞACI

"Sana hiç boğan incir ağacından¹⁴ bahsetmiş miydim?" diye sordu Darius.

Suratımı ekşittim. Darius bana sürekli rastgele bir şeyler hakkında gerçekleri anlatırdı. Geçen haftaki kaz konusundan tam anlamıyla kaçtım. *Kazlar!* Aslında bir hafta önceki papalık hakkındaki konuşmasından çok daha etkileyiciydi.

"Devam et," dedim. "Yarım kulak dinliyorum."

Kalçama vurdu, sonra eğildi ve kolları etrafıma dolanırken beni boynumun arkasından hafifçe öptü.

"Bunlara 'boğanlar' deniyor çünkü ev sahibi ağacın üzerinde yetiştiriyorlar ve yavaş yavaş ev sahibi ağacı boğup öldürüyorlar." Biraz fazla sıkıştırdı ve ben de irkildim. "Zeki fırsatçıların, insan veya bitki ile nasıl iyi anlaştıklarının canlı kanıtı. Konakçı ağaç öldüğünde, boğan incir kendi başına duracak kadar büyük ve güçlüdür. Genellikle konak ağacın cansız, içi boş gövdesini çevrelemektedir."

Gözlerim kapalıydı ve sıcaklığından hoşlanarak ona doğru eğildim.

"Bu dersin amacı tam olarak nedir?" diye sordum.

14 Boğan incir ağacı: İng. Strangler fig. Üzerinde büyümeye başladığı ağacın zamanla büyümesini engelleyip, kurummasına sebep olan ağaç türü. Ana ağaç, kuruduktan bir süre sonra kendisi de kurur.

"Herkesin aldığı adla yaşadığı söyleniyor." Sesi boynumda boğuklaşmıştı.

"Anladım," dedim. "Çılgın Fig¹⁵...Fig, hayatımı boğuyor. Fig..."

Fig Coxbury'e kafayı takmıştı. Yaptığı tuhaf şeyleri izleyerek beni onun hakkında uyarıyordu. *Kim olduğunu bilmediğimi sanma Darius. Delilerin seni tahrik ettiğini biliyorum.*

Ertesi hafta yeni komşumuzdan uzak durmaya çalıştım. Yakın bir arkadaşım olmasına alışkın değildim, gül çalılarının arasında üzgün görünüyorsa onu davet etmek zorunda hissettirmeye yetecek kadar yakın. Herkesin onda gördüklerinden o kadar rahatsız olmadım, ama sürekli uyarılmaktan çok yoruldum. Onların gördükleri ve benim göremediğim tam olarak neydi? İnsanları severim, onlara yardım etmek isterim ama ilişkilerim pahasına değil. Bazı konularda haklıydılar, altı ay kadar önce taşınmıştı ve bana her geçen gün daha çok benzemeye başlamıştı. Saçını bile benimki gibi siyaha boyadı. Ertesi hafta salona gittiğimde başka hiçbir şey düşünememiştim. Stilistim, Fig'in geldiğini ve benim için kullandığı renk formülünü istediğini söyledi. Mesafe, ihtiyacım olan buydu. Birinin her hareketinizi, jalûzilerinden ya da sokak köşesinden izlemesi çok bunaltıcıydı. Ve sonra telefon geldi. Babamın sağlığı pek iyi değildi. Biletimi ayırttım; Fig'den, Darius ve boğan ağaçlardan, tüm düşüncelerden uzaklaştım.

Babam ölüyordu. Son iki yıldır ölüyordu, hoş çakal dediğim zamanların sayısını unuttum. Phoenix havaalanına uçtum ve yolun geri kalanını Mesa'daki hastaneye kadar kiralık arabayla gittim. Kanser korkunç bir hastalıktır, sizi içten içe yavaş yavaş yiyen bir canavar. Bir zamanlar insan olan

15 Fig: İngilizce Fig, incir demektir.

şey artık bir gölgeye dönüşür. Bu bir evlat için görmesi zor bir durumdur.

Oradaki ilk günümde kısa kısa uyuklarken elimi tuttu, sonra aniden gözlerini açtı ve "Darius hatalı. Kötü," dedi.

Tereddüt ettim. Babam Darius'u her zaman sevmiştii. Bunu bir kâbusa dönüştürdüm. Ama zihninizde zaten şüphe tohumu ekildiğinden, böyle bir şey duyduğunuzda kehanet gibi görünüyordu. Kendisini daha iyi hissettiğinde ve ağzına bir kaşık çorba vermemi istediğinde, ona bunu sordum.

"Darius? Ne? Ne dedin?"

Durakladım, kaşık aramızda asılı kaldı. "Onun hatalı olduğunu... Kötü..."

Babam kaşlarını kaldırdı. "Seksle ilgili bir sorunu var. Her tavrından bunu görebiliyorum. Ama o iyi bir adam. Beni bilirsin, yozlaşmışları severim."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Eh, herkesin şeytanları vardır, Jojo, bebeğim." Uzanıp dizimi okşadı, sonra bu basit hareketle bile bitkin göründü.

"Tamam, baba," dedim. "Tamam."

İki gün sonra, yanından ayrıldığımda ağlıyordu. En çok ağlayanlar değişir. Ama bu, biriyle en son görüşmeniz olup olmadığını bilmediğinizde de olur. Hoşça kallara alışmaya başlamıştım. Bu çok üzücüydü.

Ona veda ettiğimde babam, "Onun o olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Kim, baba?" diye sordum, kafam karıştı.

"Darius."

"Ah." Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ölen bir adamla

tartışır mıydınız yoksa konuyu kapatır mıydınız?

"Bir tane daha olacak ama o, ben öldükten sonra gelecek."

"Baba!" dedim. "Bir tane daha halledebilirim ama ölümü unut."

"Hepimiz öleceğiz, Jojo," dedi üzgün bir şekilde. "Hepimiz, pis insanlar..."

Eve dönüş yolunda, uçakta, onun ne dediğini düşünmeden duramıyordum. Babam deliydi, bu kesindi. Kariyerimi, çocukken bana verdiği duygusal kaosa borçluydum. Ama genellikle haklıydı da. Olayları önceden tahmin ederdi, insanların içlerini görürdü. Bu korkunç derecede ürkütücüydü. Altıncı hisse inanmazdı ve medyumlar için "*yaşamak için Şeytan'ın taşaklarını yalayanlar*" derdi, ama ben onun öngörüsünün hep açık doğduğunu düşünürdüm. Uçak indiğinde ve bagajımı banttan alırken, kendimi Darius'a karşı bir dava açmaya çalıştığıma ikna etmişim. Çocukça ve saldırgandı. Ne kadar incineceğini hayal ettim. Bunu durdurmak zorundaydım. Tanıdığım en iyi adamdı ve ona çok âşıktım. Ryan bana kurulmuş saat gibi bir mesaj attı.

Nefesimi verirken "Siktir git Ryan," dedim. Duygusal kargaşam söz konusu olduğunda altıncı hisse sahip gibiydi. Beni merkezden uzaklaştırdı. Bu bir söz müydü? Ama hiç ağlamadı, Tanrı onu korusun. Ne söyleyeceğini ve nasıl söyleneceğini biliyordu. Terapist kocamın bunda iyi olacağını düşünürdünüz ama değildi. Benimle değil en azından.

"Baban?.."

Yumuşak noktaya vurmanın yolu, diye düşündüm.

"Ölmek üzere," yazıp gönderdim.

"Yapabileceğim bir şey var mı? İyi misin?"

Cevap vermedim. Darius'tan gelen mesajlarımı kontrol ettim. Bana babamı sormamıştı. Son kırk sekiz saat içinde bana hiçbir şey sormamıştı: *"Henüz inmedin mi?"* Ve sonra: *"Mercy'nin diş macunu nerede?"* Aramadı bile.

"Benden ne istiyorsun?"

Sarhoş kafayla mesajlar attığımı düşünebilirsiniz ve sanırım Ryan beni biraz sarhoş hissettiriyordu ama artık yeter.

"Bu gerçekten uygunsuz bir soru oldu."

Güldüm. Böyle bir zamanda beni güldürmeyi Ryan'a bıraktım. Telefonumu cebime koyup soğuğa çıktım.

Darius kaldırım kenarında beni bekliyordu. Bagajı açtı ve ben bavulumu yerleştirdim, sonra yolcu tarafına doğru yürüdüm.

"Hey." Eğildi ve dudağımı uzatmama rağmen beni yanağımdan öptü. Dikkati dağılmış, karanlık... Bana bakmadı bile. Phoenix'e gittiğim için bana kızgın mı diye merak ettim, ayrıca Mercy ile birlikte olmak için randevularını iptal etmek zorunda kalmıştı.

"Sorun nedir?" diye sordum otoyolda ilerlerken.

"Hiçbir şey, sadece yorgunum." Bana yarım bir şekilde gülümsedi ve yola döndü. Dişlerimi sıktım. Kavga istemiyordum. Duygusal olarak yorgundum. Sadece birinin bana karşı yumuşak olmasına ihtiyacım vardı, belki bana nasıl olduğumu sorup benimle ilgilenecek birine.

"Mercy, annenle mi?" diye sordum.

"Evet."

Telefonumu çıkardım.

"Tamam, duyguları olmayan ve kimsenin onu kontrol etmesini istemeyen sert kız. Acı çektiğini biliyorum ve ben buradayım. Ve

umursuyorum. Sonra konuşuruz."

Lanet olsun, Ryan.

"Ben giderken babam yemek yiyordu," dedim. "Sadece biraz çorba ama yine de..." Tepkisini kontrol etmek için ona baktım.

"İyi, bu iyi," dedi.

Tamam...

"Mercy'i ne zaman annene götürdün?" diye sordum pencereden dışarı bakarak. Gökyüzü benim favori rengime bürünmüştü, koyu bir gri. Böyle olduğunda, güçlü bir şelalenin dibinde dururken hissettiğiniz türden bir yağmur, sisin içinden yağıyordu.

"Sen gittikten sonra," dedi.

Bir şey söylemek istedim. Sinirlenmişim. Onunla bire bir zaman geçirme şansı varken neden onu uzaklaştırmıştı? Onların kanepede birlikte film izlediklerini ya da odasında çay partisi oynadıklarını hayal ediyordum.

"Öyleyse neden diş macununu istiyordun?"

"Gece çantasını hazırlamak için."

"Ne yapıyordun?" Sesimi sakın tutup ona bakmamaya çalıştım ama kafamda alarmlar çalıyordu.

"Çalışıyorum Jolene. Ne düşünüyorsun?"

Yalancı. O bir yalancıydı.

38

İSTİYORUM, İSTİYORUM, İSTİYORUM

Bir sonraki hafta, son kitabımın taslağı üzerinde çalışmak için tam ofisime yerleşmek üzereydim ki telefonuma Instagram'da Fig'in yeni bir fotoğraf paylaştığına dair bir bildirim geldi. Simgeye dokundum ve bir şarkının ekran görüntüsü belirdi. Bu iyiye işaretti değil mi? Müzik dinleyen insanlar iyi bir ruh halinde olurlardı. Fotoğrafın altındaki minik tren emojisini fark ettiğimde kapatmak üzereydim. Şarkıyı dinledim: Kederliydi, hüznüydü. O lanet tren emojisini paylaştığını görmeseydim, şarkı sözlerinden ziyade sadece sesini beğendiği için paylaştığını düşünebilirdim. Ona hemen büyük harflerle mesaj attım: "NE OLDU?"

"Sadece gereğinden fazla sorunum var. Günlük... Uyanmak için bir mücadele. Yükümlülükler için... Çalışmak için..."

"Peki gerçekten neler oluyor? Bana anlat."

Taslağıma baktım. Bu biraz zaman alacaktı.

"İyi olacağım. Sadece biraz içim yanıyor. İyi bir insan olmaya çalışıyorum."

"Bir tren emojiyi yayınladın. Lafı dolandırmadan bana ne olduğunu anlatır mısın?"

"Sanırım bir ilişkisi var. Bir şeyler buldum. Bilgisayarında."

Doğrudan koridora gittim ve kazağımı giydim. Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattığımda nefesimin buharını gö-

rebiliyordum. “Dört gün,” diye düşündüm. Yazımın teslim tarihine dört gün kalmıştı. Bunu nasıl bitirecektim? Vaktinde teslim etmezsem editörüm küplere binecekti. Daha önce Fig’in ön kapısını hiç çalmamıştım. Öyle ya da böyle, her zaman o bizim eve gelirdi. *İyi bir komşu olmak için daha çok çaba göstermeliydim.* Kapıyı açana kadar şiddetle vurdum. Ağlıyordu. Gözleri şiş ve kızarıktı. Ve maskarası akmıştı.

“Haydi, gidelim,” dedim.

Burnunu ovuşturdu ve elinin arkasında ıslak bir sümük izi bıraktı. “Nereye?”

“Evime. Haydi. Sana bir içki yapayım.”

Omuzlarım silkti ve başını salladı. “Tamam, bırak da pantolon giyeyim. Hemen orada olacağım.”

Eve yürürken haftamın programını kafamda yeniden planladım. Düzenlemelerimi başka bir gün yetiştirmem gerekecekti. Belki ağlasaydım bana fazladan bir hafta verirdi. Fig’in bana ihtiyacı vardı. İnsanlar kitaplardan, yazılardan veya başka herhangi bir şeyden daha önemliydi. Kapımdan içeri girerken kendimi kararlı hissettim. Olanlar üzerinde çalışacaktım. Darius’un annesi, Mercy konusunda yardımcı olabilir ya da benim annem. Bundan nefret ediyordum ama pekâlâ. Sadece bir hafta. Barda durdum, iki rom ve kolayı karıştırıp birer içki hazırladım. On dakika sonra kapıyı çalmadan içeri girdi. Kapının açılıp kapandığını duydum. Saçını taradı ve dudak parlaticısı sürdü. Ona içkiyi verirken terine baktım.

“Hadi, anlat bana,” dedim.

Güldü. “Hiç sosyal tamponun yok.”

“Var tabii, sadece bununla zaman kaybetmek istemiyorum.”

Tadı karşısında yüzünü buruşturarak içkisini yudumladı. İçkileri sert hazırlamıştım. "Lanet olsun, bütün şişeyi buraya mı döktün?"

"Evet. İçki içmediğinde kapalı bir kutu gibisin." Bardağı geri aldım ve bir tane daha yapmaya koyuldum.

"Uzun zaman olmuştu. Bana hep kızılıyordu. Sürekli bağı-
rıyordu. Burada olmamdan hoşlanmıyordu."

Başım salladım. "Ne? Neden?"

Omuz silkti.

"Piç. Erkekler tam bir domuzdur," dedim. Doğrudan yüzünü hedef almak istercesine ellerimi büktüm. Ondan daha fazlasını bekliyordum. Her zaman onun gerçekten Fig'e çekildiği izlenimine kapılmıştım. Onun etrafında çok bulundüğumdan değil ama birlikte geçirdiğim zamanlar... Çaba göstermişti.

"Nokta atışı yapıyorum, değil mi?"

"Bunu sana yaptığına inanamıyorum. Çok kızgınım şu an."

"Hayır, olma. Erkekler böyledir. Psikolojik savaş işte, bilirsin. Bizi istemeyene kadar istiyorlar. Onları yeterince memnun etmezsek sıkılıyorlar ve yollarına devam ediyorlar."

Başımı salladım. Öyle değildi, her zaman değildi. Bana bak. Darius hayatıma girdiğinde bitmiş bir kadın ve ondan olmayan bir çocuktan başka verecek hiçbir şeyim yoktu. İşte o zaman bileğinin hemen altındaki tuhaf, şişmiş, kırmızı lekeyi fark ettim. Derisine bir şey girmiş ve kanamasına neden olmuş gibi görünüyordu. Baktığımı görünce kolunu aşağı çekti ve başka yere baktı.

"Sen benim arkadaşımısın," dedim gözlerimi ona çevirerek. "Bu gece için sana odada bir yatak yapacağım. Yalnız

kalmamalısın." İtiraz etmeye çalıştı ama ben onun bahanelerini sallamadım. "Film izleyebilir ve bizim için kötü olan şeyleri yiyebiliriz."

"Her zamanki gibi," dedi.

"Darius'un Mercy'i ailesinin yanına götürmesini ve geceyi orada geçirmesini sağlayabilirim."

"Hayır, bunu yapma!" dedi Fig hızla. "Etrafta olmalarını seviyorum. Onu kendi evinden atamazsın. "

"Tamam," dedim dikkatli bir şekilde. "Darius'a ne olduğunu anlatabilir miyim, yoksa bunu bir sır olarak saklamamı ister misin?"

İçki dolabına doğru yürüdü ve şişeleri karıştırmaya başladı.

"Her neyse, olan oldu. Saklayacak hiçbir şeyim yok." Bana göz ucuyla baktı ve kısa bir süre sonra aslında Darius'a söylememi istediği izlenimine kapıldım.

Önümüzdeki birkaç saati, telefondaki uygun arkadaş tanışma programlarından biri vasıtasıyla tanıştığı kızlarla buluşan George hakkında konuşarak geçirdik.

"Sana bunu o mu söyledi, yoksa başka bir yol mu buldun?"

Fig'in yanakları renklendi ve başını çevirdi. "Gizlice araştırıyordum," diye itiraf etti. "Bu kızların Instagram'daki tüm fotoğraflarını beğenmeye ve yorum yazmaya başladı, ben de dedektiflik yaptım ve sonra da onunla yüzleştim."

"Peki, itiraf etti mi?"

"Evet... Hayır... Dolambaçlı bir şekilde."

Soruları cevaplamamakta çok iyiydi. Her şeyi yeniden yönlendiriyor, yönünü değiştiriyordu. Onu yakından izledim, Darius'un eve dönmesini ve bana yardım edebilmesini diledim. Gözlerini kaçırarak bir yer bulmaya çalışırken yapı-

lanları yapıyordu; zıplama, etek, dolaşma, genişletme, tekrar zıplama.

Darius'un Mercy'i okuldan alma günüydü. Ön kapı açılmadan önce Mercy'nin cıvıl sesini duydum ve Fig, o gün ilk kez gülümsedi. Onunla gülümsemekten kendimi alamadım. Çocukların sihirleri vardı, masumiyetleri karanlık durumları aydınlatırdı. Darius, Fig'in kanepede oturduğunu görünce aniden durdu. Mercy ona doğru koştu ve Fig onu kucağına çekti. Dikkati dağılır dağılmaz, Darius'a baktım ve o da anlayışlı bir şekilde başını salladı.

"Hey," dedi. "Siz ikiniz sohbet ederken ben de yemeği hazırlayayım." Ona minnetle başımı salladım ve göz kırptı.

Ertesi sabah kahve makinasını çalıştırdığımda Fig çoktan uyanmıştı. Bilgisayar tuşlarının takırdamasını ve kulaklıklarından gelen boğuk müzik sesini duyabiliyordum. Kahve hazır olduğunda ona da bir fincan koydum.

"Teşekkürler," dedi. "Kocan nerede?"

"Yakında kalkar. Nasıl hissediyorsun?"

"Kafamı fırına sokmak gibi." Sırıttı.

"Tamam, Sylvia Plath."

Kolunu kaldırdı ve bana daha önce hiç fark etmediğim bir dövme gösterdi. Okumak için başımı yana eğmek zorunda kaldım.

"İstiyorum."

"Evet. *Sırça Fanus* kitabında bir cümle vardı: Öyleyim, öyleyim. Beni her durumdan geri çeken şey, yaşayacak daha ne kadar çok şeyim olduğuydu. Seyahat etmek istiyorum, hiç tatmadığım yiyecekleri tatmak istiyorum, güzel erkekleri öpmek ve güzel kıyafetler almak istiyorum. Yaşamak istiyorum,

39

DIŞ KAPININ MANDALI

Darius geç saatlere kadar çalıştığında Mercy'i tren parkına götürürdüm. Tepenin dibinde, etrafı ağaçlarla dolu küçük bir yer. Mercy Moon, diğer çocuklar gibi oyun parklarındaki demirlerle oynamak ya da parlak renkli yapılara tırmanmak için çok küçüktü, belki bir gün. Şimdilik, yabani otlar ve yumuşak çimlerin arasında tepeden aşağı yuvarlanmayı seviyorduk. Ve orada saatlerini geçirebileceği muhteşem bir kum havuzu vardı. Çoğunlukla kumu yiyor ya da gözlerine sürüp sonra çıglık atıyordu. Mercy ve benim kutsal yerimizdi. O zamandan beri daha yakın parklar da bulmuştuk ama tren parkı bizim favorimizdi. Darius'u oraya ilk kez götürüyordum ve parkı görmesi beni heyecanlandırıyordu. Geriye dönüp baktığımda, o gün ondan ne istediğimi bilmiyorum. Geçmiş olmayan bir parka olan tutku? Bir tepki? Belki orada hepimizin bir bağ kuracağını düşündüm, bu durumda oraya Fig'i asla getirmemem gerekiyordu.

Arka koltuktan Mercy, "Twain park," dedi. Ürktüm. Fig, hayatımıza girdiğinden beri trenler benim için yepyeni bir anlam taşıyordu. Onlara asla aynı şekilde bakamayacaktım.

"Onu davet etmen çok hoş." Darius bana yan gözle baktı, parmağı radyoda çalan parçayla ritim tutuyor ve direksiyon simidine hafifçe vuruyordu.

"Ama..." dedim.

"Şey, bugün aile günü. Ailemizle vakit geçirmemiz gerektiğini sanıyordum. Aileni çalmak isteyen deli insanlarla değil, değil mi?"

"Ne oluyor Darius?" Elimin tersiyle göğsünü tokatladım ve güldü. *Ciddi miydi yoksa bu bizim aramızda süregelen şakamız mı olmuştu?*

"Sanırım o kadar da kötü değil." Fig'in, SUV'uyla hala bizi takip ettiğinden emin olmak için arka camdan dışarı baktı, otoyolda beyaz ve parlak arabasıyla, ağrıyan bir başparmağa benziyor.

"Biraz müdahaleci," diye itiraf ettim.

"Sosyal sınırları yok, takıntılı bir aşırı düşünen..."

"Tamam," dedim. "Ama önemsiyor. İyi bir kalbi var."

"İyi kalp tanımın nedir?"

"Hadi! İnsanların saçmalıklarını gören kişinin senin olman gerekmiyor mu? İnsanlık bu mu?"

"Evet, ama yaptığı tek şey maske takmak. Yıllarca araya bilersin ve yine de o kadının kim olduğunu asla bilemezsin çünkü kendini tanımaz. İşte bu yüzden sana kafayı takmış durumda."

Darius her zaman kadınların bana çekildiğini söylerdi, çünkü kim olduğumu biliyordum ve onlar da bunu yaşamak istiyordu. Sanki onlara verebileceğim gizli bir tarifim varmış gibi. Doğruydum, kim olduğumu biliyordum ama bu onların kim olduklarını da bildiğim anlamına gelmiyordu.

"Tamam," dedim. "Bunu kabul edebilirim. Ama ben de umurunda değilim. Bendeki bir şeye ihtiyacı var. Ben de yardım etmeye çalışmak istiyorum."

Uzandı ve dizimi okşadı. "Gezegendeki yaşayan en iyi insan sensin."

Karşılığında, "Zar zor," dedim. Ama iltifattan cıvıldıyordum.

Bir saat sonra çimlerin üzerinde oturmuş onları izliyordum. Doğru kelime neydi? *Oyun*? Beni tam olarak ne rahatsız ediyordu? Arabada onun hakkında kötü konuşup şimdi bir randevudaymış gibi davranması mı? Yoksa tam olarak tanımlayamadığım, zihnimin arkasındaki huzursuz duygu muydu? Ulaşamadığın bir sıyrık. Bacaklarımı çimlere uzattım ve Mercy'ye işaret ettiği küreği verdim.

"Kelimeler, küçük fasulye, işaret yok..."

"Teşekkür" dedi.

"Ne kadar kibarsın. Annen mi söyledi bunu sana?"

"Evet," dedi bana bakmadan, kumlarla çok meşguldü. Çok meşgul... *Başka bir şeye bakamayacak kadar.*

Gözlerim hızla onlara döndü. Darius, Fig'e beysbol topu atıyordu. Televizyondaki gibi kolunu uzattı, bacağına kaldırdı. Başını geriye attı ve güldü. Mercy'e nasıl vurulacağını öğretebilmek için yarasayı getirmekte ısrar etmişti ancak arabadan indiğimizden beri ona bir kez bile bakmamıştı. Kimyaları tuhaftı. Fig'in sopayı vücudundan dışarıda tutarken eğilmesini izledim. Nadiren gülümsüyordu. Etrafındaki hafiflik de öyle. Aslında hiçbir zaman bir beysbol maçı izlemedim ama oyuncuların onun yaptığı gibi sopayı kıpırdatmadıklarından oldukça emindim.

"Ah! Ay!" dedim nefesimi verirken. "Şu anda neler oluyor?" Kıskaç bir tip değildim. Bu Darius'u rahatsız ederdi. Bazen olaylara aldırmamamı istediğini düşünürdüm, onun yaptığı gibi. Skoru bile... Bilirsin.

"Ah! Ayl!" diye defalarca tekrarlarken, kum kovağını dolduran Mercy ben gülene kadar bana bakmadı. Darius, Mercy'i duysaydı, bu utançla yaşamama izin vermezdi. Duymuş olsaydı ki bunu yapmamıştı çünkü deli olduğunu düşündüğü bir kadınla flört etmekle çok meşguldü. Aile günü hakkında ne söylemişti?

Peki, tüm bunlar gerçekte neye dönüştü? Darius, sadece onu seven insanları mı seviyordu? Çoğu zaman muhtaç bir köpek yavrusu gibiydi. Bunu bir zayıflık olarak görmüyordu ama ben görüyordum. Dikkatini, kendisi için ayılıp bayılan birine yöneltmesini izlemek acınası bir durumdu. Beş dakika önce nefret ettiğini iddia ettiği insanlar onun ne kadar zeki ve yakışıklı olduğunu ifade ettiklerinde en yakın arkadaşları oluyorlardı. Ve kariyer seçimi, ruhunuzu uygun bir şekilde görebilen her şeyi bilen bir doktor olması... Hastaları ona tapıyorlardı ve ofisi için satın aldığım bordo kanatlı koltuğa zevkle oturuyordu. Cesur olmalı, anlıyor musunuz? İçgüdülere sadık kalınmalı ve biraz ilgi görünce hemen köpek gibi koşmamalı.

Ama Fig... Fig akıllı olandı. Onun tercih edilme ihtiyacını anlamış gibiydi. Bana olan sadakatiyle onun tarafını tutup beni büyük, kötü bir kurt olarak resmetmişti. Bu noktada hayatımızın kontrolünü elinde tutanın kim olduğunu merak etmeye başlamıştım. Kesinlikle bize hissettirmedi.

Darius bakışımı yakaladı ve bana el salladı.

"Gel oyna," diye seslendi, elleriyle ağzının etrafında bir huni yaparak. Sırıttım ve Mercy'yi göstererek başımı salladım. Fig de baktı ve gülümsememi korudum. Yaptığı şeye tepki verdiğimi görmesine izin veremezdim. Zayıflık göstermem. Ne oluyor? Aile günü... Kimin umurunda! Üçlü seks

yapabilmek için onu kum havuzunda yalnız bırakmamı mı istedi? Gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes aldım. *Aşırı tepki veriyorsun*, dedim kendi kendime. Acaba öyle mi?

Fig'in, "Avery spor yapmaz," dediğini duydum. Bu neredeyse ayağa kalkıp onlara doğru yürümeme neden oluyordu ama kendimi kimseye kanıtlama gayretinde değildim. Darius, söylediklerine güldüğünde ise kalbime hançer saplandı. Ben onların şakalarının temeliydim. Bu beni hasta etti. Ben onun takımındaydım. Takımının oyuncusunu şakalarının ana konusu yapmamalıydın.

Sonunda onlara öğle yemeğinin hazır olduğunu haber vermek için el salladığımda gözyaşlarıyla savaşıyordum. Ne zamandır birlikte beysbol oynuyorlardı? Kırk dakika?.. Bir saat?.. Fig, yürürken kremayı alan kediye benziyordu. Üstündeki o kadar dardı ki küçük memeleri kumaştan fark ediliyordu. Sütyen giymiyordu. Kalçalarını fazla mı sallıyordu? Getirdiğim piknik sepetini açarken, iyiymişim gibi davranarak kapları çıkarttım, ayrıntılara dikkat ediyordum. Hayır, bunu kafamda ben yaratmamıştım. Gülüyorlardı, dokunuyorlardı ve birbirlerine bakış atıyorlardı. Sanki bir randevu-daydılar ve dış kapının mandalı bendim. Çimlere yığılmaları ve şakaları çevremizdekilerin dikkatini çekmişti. İkisine de bakamadım, bu yüzden kızımı beslemeye odaklandım. Arkadaşlarımla konuşmam, biraz bakış açısı kazanmam gerekiyordu. Bunu uyduruyor olsaydım veya olmayacak bir şey yapsaydım, bana söylerlerdi. Sorularım vardı. Ne zaman dış kapının mandalı olmuşum? Ne zamandır beraberdiler?

40

BEDENİN IŞIĞI

“Bir sorun mu var?” diye sordu eve gelir gelmez.

Başımı salladım, gözyaşlarımla mücadele ederken kollarımda uyuyan Mercy’i eve taşıdım. Eve gelene kadar sessizliğimle onu cezalandırmıştım, pencereden dışarı bakıp arabaların geçişini seyrettim. Süper olgun bir davranış, biliyorum. Mutfağa girdiğimde beni bekliyordu, tezgâha yaslanmış ayaklarının dibine bakıyordu. Acı bir şekilde, *küçük ayakları olduğunu* düşündüm. Düşüncelerimin ne kadar çocukça olduğuna gülmek istedim. Örneğin, Fig onu beceriyor olsaydı, çok daha iyisini yapabilirdi... Uzunluk ve genişlik açısından... Peki, George hangi cehennemdeydi? Şimdiye kadar alçaklık yapıyor olması gerekmez miydi?

“Bu da neydi, Darius?” diye bağırdım. Bu durumu sakince halletmek, onu oturtmak ve bir evlilik konuşması yapmak istemiştım. Olgun yetişkinlerin çatışma çıktığında yaptığı türden bir şey. Bunun yerine, kıpkırmızı bir yüzle bağırıyordum. Ben, tipik ben... Fig’in pencerelerden birinin altında pusuya yattığını hayal ettim ve sesimi yumuşattım. Tanrım, bu nasıl oldu? Hayatım nasıl bu kadar istila edildi?

“Ne?” Şaşkınlıkla ellerini uzattı.

“Sen ve Fig! Tüm öğleden sonra! Bütün günü birbirinizle flört ederek geçirdiniz.”

"Sen delisin," dedi. O kelimedenden nefret ettiğimi biliyordu. Eşeklik etmişti. Elimdeki su şişesini başına attım. Eğildi ve şişe onu bir santim ıskaladı. Lanet olsun, hedefim üzerinde çalışmam gerekiyordu.

"Bana deli deme. Bana deli dersen, sen uyurken aletini keserim ve sana çılgınlığın ne olduğunu gösteririm." Ağzı açık kaldı. "Kör değilim. Yaptığın şey tamamen uygunsuzca ve saygısızcaydı."

"Ne? Beysbol oynamak mı? Senin de bizimle oynamanı istedim!"

"Evet, ben istemedim. Bu, aileni unutup tüm öğleden sonrayı, psikopat olduğu konusunda ısrar ettiğin bir kadınla flört ederek geçirmen anlamına gelmiyordu."

Gözlerimin önünde yüzü bembeyaz kesildi. Sonra korkunç bir yeşile döndü. Çürümüş, bahane uyduran bir amın rengi. "Haklısın," dedi. "Kendimi, beysbol oynamaya o kadar kaptırdım ki... Beysbolu seviyorum. Çok sık oynayamıyorum."

Hemen yumuşadım. Benimle ilgili olan şey buydu, hayat bir mikrodalgaydı ve ben de bir parça tereyağıydım. "Üzgünüm," dedim aceleyle. "Seninle flört ediyordu. Sadece... Geçmişindeki bazı şeyler..."

"Biliyorum," dedi. "Ama seni asla incitmem. Sen benim her şeyimsin. Seni asla aldatmam Jolene."

"Kollarını etrafıma doladı ve kendimi o kadar suçlu hissettirdi ki ağlamaya başladım. Benim sorunum ne? Bu şekilde çıkışmak ve Darius'u suçlamak mı?

"Yorgunsun," dedi. "Fazla çalıştın. Bu kitabı neredeyse bitirdiğine ve ara verebileceğine çok seviniyorum."

Evet, haklıydı. Yorulmuştum.

Kendimi çok fazla baskı altına almıştım. Yayıncımla konuşmam, bir sonraki kitaptan önce ara vermem gerektiğini söylemem gerekiyordu. Ailem için biraz zaman ayırmalıydim. Ağlamam kesilene kadar sırtımı ovuşturdu.

"Sana âşık oluyor Darius," dedim. "Sana âşık olmuş olabilir bile."

"Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmiyorsun. Artık ona mesaj atmayacağım Jo, yazmayacağım. Bu kadar. Senin için kibar olmaya çalışıyordum. Çünkü ondan hoşlanıyorsun."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Pek sosyal bir kelebek değildi. Benim için çaba harcadı ama özünde içe dönük ve evcimendi. Bu onun hatası değildi, bu benim hatamdı. Ben hep böyle projeleri üstleniyordum ve ailem bu yüzden acı çekiyordu.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Ona zarar verme ya da terk edilmiş hissetmesin. Ama evet, işler değişmeli." Bileğimdeki deriyi çekiştirmek istedim ama o dürtüyü öteledim. Ben bir yetişkindim. Bunu güvenlik battaniyesi olmadan halledebilirdim. Darius yatak odamıza doğru yürürken beni orada bırakmıştı.

"Sence George biliyor mu?" diye sordum ama o çoktan gitmişti ve kapıyı arkasından usulca kapatmıştı.

Kahveyi koydum, sonra MacBook'umun mutfak tezgâhının üzerinde durduğu yere gittim. Mutfak lavabosunun üzerinde duran, geçen yaz Londra'dan aldığım saat bir metronom gibi çalışıyordu. *Düşün, Jolene*. Bilgisayara geri döndüm. Mercy ekran koruyucum sağ üstten sola doğru sıcıyordu. Fareye dokundum ve Mercy ortadan kayboldu, yerini o sabah açık bıraktığım bir sürü pencere aldı. Yapacak işlerim vardı ama

asla konsantre olamıyordum. Beynim tıkanmıştı, aşırı hızlı çalışıyordu ve yine de bir şeyler eklenmiyordu. *Bu neydi?*

O sabah dinlediğim şarkı, hala ekranımda kaldığı yerde duruyordu. Başla düğmesine bastım, sonra kendime bir fincan kahve doldurdum. İşte o zaman Fig'in profilini tıklamak geldi aklıma. Arkadaştık ama ben hiç bakmamıştım. Bu, beni ben merkezli mi yoksa meşgul mü yapıyordu? "*Hiçbiri,*" diye düşündüm. *Sen bu tarz şeyler yapmazsın.* Fig'i gözetlemek Darius'un işiydi. Ben sadece odadaki tüm mükemmelliklerini dinleyen kulak olurdum. Profil fotoğrafı, Facebook'ta gördüğüm ile aynıydı, başının etrafında altın çiçeklerden oluşan Snapchat tacı vardı, derisi altınla tozlanmış gibi parlıyordu. Başımı elime yaslamış, elimdeki kahve soğurken profiline bakıyordum ve o, Barbra Streisand'ın bilmediğim bir şarkısını çalıyordu.

En azından bir düzine kadar çalma listesi hazırlamıştı. Buraya taşındığından beri yaptığı son listedeki şarkılardan birkaçına tıkladım ve şarkılar arasında gezindim. *Kelly Clarkson!* O hala ortalarda mıydı? Artık mutlu olduğunu sanıyordum, evlilik ve tombul bebeklerle. Barbra dışında, o bir pop bağımlısıydı. Sentetik ritimlerin üstünde mızız kız sesleri vardı. Tarzım olmadığı için aşına olmadığım bazı şarkılara ve sözlerine bakmam gerekti. Birkaç söz dikkatimi çektiğinde sıkılmaya başladım. Saflık sisi kalktı ve beynimde her şey yerine oturdu. Son renk hizalandığında ve birdenbire tüm renkler olması gerektiği yerde olduğunda zekâ küpü gibiydi. Her şarkı tamamen aynı temayı taşıyordu. Bana pek uymayan bir tema.

Sana aşığım

Başkasına ait olduğun için ne yapacağımı bilmiyorum.

Onu bırak benimle ol.

Seni onunla seyrederken kalbim kırılıyor.

Belki başka bir hayatta...

Vesaire, vesaire, vesaire... MacBook'umu sertçe kapadım ve soğuk kahvemi aldım, dudaklarıma götürdüm ama yudumlamadım. Gözlerimin bir binanın boş pencereleri gibi boş olduğunu hayal ettim. Böyle boktan bir anda, onları böyle tanımlayarak bir kitaba yazardım. Beynime, istediğimden emin olmadığım bilgileri indiriyordum, yapboz parçaları sessizce yerine oturuyordu. Onu Darius'un etrafında gezinirken izlerdim, değil mi?

Kadınlar gözleriyle hikâye anlatırlardı ve yeterince yakından izlerseniz, çevirebilirdiniz: Daha parıltılı veya boş-ölü gibi bir halle, yavaş göz kırpmaları ve hızlı olanlar. Bir hikâye... Bir duygu sahnesi... Bir kişinin gözleri sizi yoğuruyordu, doğru veya yanlış şekilde. Darius ne demişti Fig'in gözleri hakkında? Bir psikopatın âşık olduğunu hiç gördün mü? Bu daha çok bir idealizm, sarhoş olma hali ve sadece görmek istediklerini görüyorlar. Darius'un kendisine baktığını bildiğinde nasıl baktığını, konuştuğunu ve güldüğünü inceledim. Aşktan daha fazlasıydı ama aynı zamanda aşktan daha azdı, bir takıntıydı. Kendimi suçlu hissettim; Fig, bana ne kadar şanslı olduğumu söylemişti. Bunu söylediğinde gözlerindeki ciddiyeti görmüştüm, sanki bunu söyleyerek bana gerçekten ulaşmaya çalışıyormuş gibiydi. Onun sahip olamadığı -sevgiye-, özenli bir eşe sahip olmam beni rahatsız etti. Sayısız kez George'un... Bilmiyorum... Bağımsız olduğunu söylememiş miydi? Şansımı onun gözüne sokmak istememiştim. O bizi şahin gibi izlerken ve Darius etraftayken ona, kendi kocama dokunmadım bile. Yaraya tuz dökercesine onu incit-

mek istemedim. İnsanlar kime âşık olduklarını kontrol edemezlerdi. *Ne düşündüğünü biliyorum ve seni pek suçlamıyorum, tarzında şeyler.*

George'a söyledim mi? Hayır, onu yeterince tanımıyordum. Kendisinden istediğimizde bile yanımıza gelmedi ve bunun gibi bir şeye tepkisinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fig, ondan pek bahsetmedi ve eğer ondan bahsetmeye çalışırsak, konuyu çabucak değiştirirdi. Bazen işleri ayrı tutmaya çalıştığı hissine kapılıyordum. Her neyse, bu Darius ile benim aramdaydı. Evet, aşırı aktif hayal gücü olan bir eşe dönüşüyordum. Kendime yüksek sesle güldüm. Gözler... Birinin gerçek hikâyesini gözünden öğrenemezsiniz. Yoksa öğrenebilir misiniz?

41

212

Parktaki tepkim için kendimi kötü hissettim. Darius onunla farklıydı. O geldiğinde odadan ayrılıyordu. Bu durum hakkındaki tavsiyemi dikkate almadı ve tüm ilişkisini kesmişti. Fig, bir gün bana düpedüz onu gücendirecek bir şey yapıp yapmadığını soruverdi.

“Hayır,” dedim. *“Çok fazla stres altında. İnsanların yükünü çözmeye o kadar alışmış ki kendi yükünü nasıl çözeceğini bilmiyor.”*

Onun yalnız hissetmesini istemedim. Tüm bu olayda Darius’un daha stratejik olmasını dilerdim. Gerçekte, Fig’in insanlara güvenmeyi öğrenmesi gerekiyordu, benim değil.

Bir perşembe sabahı, Fig beni çay içmeye davet etti. Çay! Gerçek bir İngiliz gibi. Mercy, Queen Anne’de küçük bir özel okulda yarım günlük bir programa başlamıştı ve ben yeni romanımın düzenlemelerini bitiriyordum. Evine hiç gitmemiştim ve merak ediyordum. En sevdiğim, dizlerime kadar uzanan gri yünlü hırkamı giyip, omuz silktim ve arka kapıdan dışarı çıktım. Dikkat dağınıklığı için minnettardım. Son haftalarda hızla kötüleşen babamdan bir telefon gelecek gibi hissediyordum. Onun son sözlerini, biraz rahatlama umuyla tekrar edip duruyordum. Bütün erkekler ölür. Ölüm hayatın bir parçasıydı, herkesin karşılaştığı bir şeydi.

Fig’in bahçesinden benimkine açılan kapının mandalı çok

paslanmıştı. Gıcırdatmadan önce iyice ittirdim. Fig'in arka kapısı camdı ve beni fark etmeden bir saniye önce tezgâha yaslandığım, kolları çapraz, kocaman gözlerle yere baktığını ve kıpırdamadan durduğunu gördüm. Onun aslında insan olmadığını, bir tür uzaylı gibi göründüğünü düşündüm ve sonra kendime güldüm. Darius, Fig karşıtı propagandasıyla bana ulaşmıştı. Çevremde olduğu her seferinde beni doğal olmayan, büyük, sabit gözlerle incelediğini söyleyen Darius'du. O işaret edene kadar fark etmemiştim, şimdi ise sanki beynine bilgi aktarır halleri beni ürkütüyordu. Arkasından onun hakkında konuşmak, dalga geçmek kötü bir davranıştı. Ondan hoşlandım ama Darius oldukça komik ve gerçek gözlemler yapmıştı. Muhtemelen garip davrandığını bilmiyordu ama belki de biliyordu. Onunla ilgili asla emin olamazdınız.

"Hey, hey," dedi, kapıyı açarak. "Bir röntgenci gibi arka bahçeden sürünerek geldin."

Güldüm çünkü... Şey...

Mutfağı sıcaktı. Kapıyı arkamdan kapatmadan önce kazağımı çıkarttım, sandalyenin arkasına astım. Lavaboda iki takım kahvaltılık şey vardı; fincanlar, tabaklar ve gümüş çatal bıçak takımları.

"George?" diye sordum.

"Vegas. Tekrar iş." Cümleleri kısıydı. Onu yalnız bırakmaya karar verdim. İnsanların sevdikleri şeyler hakkında konuşmalarını dinlemeyi seviyordum. George onun için en acı noktaydı. Kocasını yokmuş gibi davranıyordu. Düşününce Darius da öyle yapıyordu. Ondan her bahsetmeye çalıştığımda, kimden bahsettiğimi bilmiyorlarmış gibi bana böyle boş bakışlar atarlardı. Zavallı George, gerçekten çok iyi bir insana benziyordu.

Bazı arkadaşlarım için üzerinde çalıştığı web sitelerini ona soracaktım ki donup kaldım. Sadece çok kısa bir saniyeydi ama Fig fark etti. Fig, rüzgârdaki değişikliği bir tilki gibi koklayabilirdi, gözleri büyüdü ve elinde tuttuğu süt kabı ile uğraştı.

“Ne tür bir çay içiyoruz?” Neşeyle sordum, ona bakmak için arkamı döndüm. Gözleri yüzümde dolaşırken keskin küçük omuzları gerildi. Gitmesine izin verdim. İltifat ettim, gülümsedim, neyse ki odanın diğer ucundaki mutfak masasına...

Çizgili kutum, Thug Life yemek kitabım ve her birinde tek bir pembe papatya bulunan üç küçük çiçek kavanozu. Bir tesadüf? Ha! Kalbim hızla çarpıyordu ama Fig bana evinde bir tur atmayı teklif ettiğinde başımı salladım. Tur şöyle bir şey oldu:

Benim ucuz Space Needle’ım oturma odasında,
Benim inek desenli taburem girişte,
Kitap rafındaki taş çiçek kafatasım,
İçinde örtülerin olduğu tel sepetim,
Bir sandalyenin üzerinde atılı duran krem kürküm,
Lambam,
Benim yatağım,
Oturma odamın duvarındaki resim...

Turumuz onun yedek banyosuna ulaştığında neredeyse kusuyordum. Darius boya konusunda haklıydı. Banyosunun duvarı, duvarıma gönderdiği sahte Instagram fotoğrafıyla aynı renkte metalik bir deniz mavisi rengine boyanmıştı. Bir tesadüf olabilir mi? Pekâlâ, tüm bu olanları daha kaç defa tesadüf olarak sayabilirsin? Son darbe, yatak odasından ge-

çerek ebeveyn banyosuna ulaşana kadar gelmedi. Önce duş perdesini gördüm, benimkinin aynısıydı. Bunu ısmarlama yaptırmıştım ve bildiğim kadarıyla onun gibisi yoktu. Bir gemiyi yutmak üzere olan su yüzeyinin altında yüzen balinanın darbesi... Darius'un banyo tezgâhındaki kolonyası... Bu nefesimi kesti. Gözlerimi gördü, yüzümün solduğunu gördü ve yemin ederim ki düşüncelerinin o anda kontrolden çıktığını hissedebiliyordum. Bir yalan bekledim, örtbas etmek için -herhangi bir şey için- ama Fig sessiz kalmayı seçti ve beni yatak odasındaki koridordan geçirip çaydanlığın kaynadığı mutfağa götürdü. Ne yapacağımı bilemeden mutfağın ortasındaki adada oyalandım. Hastalık numarası mı yapmalıyım? Kalıp her şey normalmiş gibi davranmaya mı çalışmalıyım? Onu buraya hemen şimdi mi çağırmalıyım? Kafam karışmıştı.

Mutfağın diğer tarafında meşguldü, başı çay poşetleri ve fincanların üzerine eğilmişti. Konuşmadan önce porselenlerin şingirdayışını bir an dinledim. "Fig," dedim. "Darius'un kolonyasının banyonda ne işi var?"

Elini çaydanlığın üzerinde gezdirerek hareketsiz kaldı. Arkasını döndüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Darius'un kolonyası mı?"

"Evet, orada gördüğüm 212 adlı şişe."

Çay yapmaya geri döndü. "Ah, George'a ait. Lavabonun altında buldum. Bir süre önce Nordstrom'daydık ve biri numune veriyordu. Onu sevdi, hemen satın aldı. Darius'un da bunu kullandığını bilmiyordum." Ben onun sözlerini düşünürken o da çayı hazırlamaya devam etti. Nordstrom'un o kolonyayı satmadığını biliyordum. Aslında, Avrupa'dan gönderilen çevrimiçi bir web sitesinden Darius için sipariş

etmiştim. Yalan söylüyordu. Neden?

Omurgamda bir ürperiti hissettim. Darius'un kolonyası mıydı? Aman Tanrım. Çayı ellerim titreyerek aldım. O kolonyayı yıllar önce satın alan kişi bendim. Kesinlikle yaygın değildi ve bulunması zordu.

"İyi misin?" diye sordu Fig, başını yana eğerek. "Kemoterapiden sonraki halim gibi titriyorsun." Güldü. Dikkat dağıtma taktiği! İyi.

"Evet, babam için endişeleniyorum. Son zamanlarda doktor randevun oldu mu? Onlar ne diyorlar?"

Ne zaman biri kanserden bahsetse, göz teması kurmuyordu. Yere bakıyor ve soruyu cevaplamamak için çabalıyordu.

"Biliyorsun... Aynı eski hikâye, hep aynı eski hikâye..."

"Peki, test sonuçların temiz mi geldi? Endişelenmemiz gereken bir şey var mı?"

"Her zaman bir şeyler vardır," dedi. "Ama iyiyim. Ben alıştım. Çoğunlukla iyi değilim, sadece hayatta kalmaya çalışıyorum. Ölümü çok düşünüyorum..." Çayına bakarken sesi kısıldı. Bu taktiğe o kadar alışmasaydım, kesinlikle kanabilirdim. Harika bir oyalama taktiği idi ve neredeyse her durumda kullanıyordu. Onun için endişelenerek o kadar çok dikkatiniz dağılıyordu ki sorunuzun cevaplanmadığını tamamen unutuyordunuz.

"Tümörler iyi huylu mu?" Tekrar denedim, daha doğrudan bir şekilde.

"Önümüzdeki ay daha fazla testim var."

"Tümörlerin iyi huylu olup olmadığını öğrenmek için mi?" Omuz silkti. Ben saatime baktım.

"Gitmem gerek," dedim. "Çay için teşekkürler."

42

RÖNTGENCİYİ TACİZ ETME

Eve döndüğümde mutfak kapısını kilitledim. Darius, beni her zaman kapıyı kilitlemediğim için uyarırdı. "Biri her an buradan içeri girebilir ve..." derdi.

"Ve ne?" derdim. Çünkü kimse yüksek sesle tecavüz demek istemezdi. Onun haklı olduğunu biliyordum. Ben sadece inatçıydım. Ancak, tecavüzcülerden ya da hırsızlardan korktuğum için kapıyı kilitlemedim. Onu kilitledim çünkü tam olarak neler olduğundan emin değildim. Hayatımıza girmesine izin verdiğim şeyler...

Küçük bir kızken her şey canımı yakardı. Annem bana *şefkatli kalp* derdi, evsiz bir adamı gördükten sonra ağlarken babam sık sık beni kucağına alırdı. Hiçbiri beni korumadı, sanırım görmemi istediler. Acı çekmenin amacını sorduğumda aynı şeyi söylerlerdi: *Çünkü insanlar kusurlu ve hiçbir şey adil değil.* Ondan sonra insanlarda çatlaklar aradım, dünyayı adaletsiz hale getiren şeyleri. Ben de kusurlu ve haksız olursam diye bu tür insanlardan kaçınmak istedim. Ve işte oradaydı, benim kendi çatlağım. Başkalarının kusurlarını arıyordum ve kendimde bu kadar çok varken, bu haksızlıktı. Onun yerine iyi, sevimli ve saf olanı aradım. Odak noktanız bu olduğunda, aniden insanlara bakıp neden sevmeye değer olduklarını anlıyordunuz. Ben bir amaç çocuğuydum ve başka sebeplere sahip olsam da altı yaşından on altı yaşına

kadar kalbime yakın bir arkadaşım olmadı. Evet, benimle oturabilirsin. Ve herkes oturdu çünkü insanlar birlikte oturmak istiyorlardı. Sonra, insanlar üzerime yıkıldılar. Özellikle insanlar ağırlıklarını taşımaya istekli olduğunuzu anladıklarında, işler ağırlaşıyordu.

Bununla başa çıkmanın en iyi yolu arkadaşsız olmaktı. Hayır, benimle oturamazsın, tek başıma oturmayı seviyorum. Ben de yaptım, en azından bir süreliğine. Onları korkutup kaçırmak için bir pislik gibi davransanız bile insanlar sizde iyilik kokusu alabilirler. Darius, yanıma oturmasına izin verdiğim ilk kişiydi, saçmalıklarımı da yüzüme vurdu. Bu yüzden mecbur kaldım. Bir kez olunca, arkası da geldi ama bu sefer üstüme oturmaya çalışmadılar. Biraz garip bir şekilde arkadaşlık alanına geri döndüm. Kimse fark etmemiş gibiydi. Fig yan tarafa taşındığında, bir amacı olan küçük kızın kalbime girmesine izin vermiştim. Bizimle oturmasına izin verdim. Yüklerinin bir kısmını almak ve sorun olmadığını bilmesini istedim.

Ancak bu normal değildi. Yan tarafta gördüğüm şey normal değildi.

Darius'u aramak için telefonumu çıkardım. Bir, iki kez çaldı ve kapattım. Her şeyi kafamın içinde kuruyor olabilir miydim? Ben bir kurgu yazardıym; belki sıkılmışım ve kafamdaki detayları abartıyordum. Belki deliydim, bu tamamen mantıklıydı ama sonra zihnim parktaki o günü düşünmeye karar verdi ve Spotify'da bulduğum şarkılara geri döndüm. İstesem bile artık görmezden gelemeyeceğim şeyler vardı.

Darius'un bana defalarca anlatmaya çalıştığı şeyi aradım, fotoğrafların arasında gezinerek Instagram hesabını açtım. Amanda ve Gail'in işaret ettiği şey. Onları görmezden gel-

miştim. Benzerlikleri kendim görmediğim için değil, umursamadığım için. Hepimiz taklitçiydik, değil mi? Yüksek belli kot giyen ünlüler gördük ve sonra onları giydik. Arkadaşlarımızın dinlediği müzikleri hemen indirip takıntılı halde dinlerdik. Biz bir nesildik; gör, iste, al. Ama bu... Bu farklıydı. Daha uğursuz. İki yıl önce paylaştığı ilk fotoğrafa geri döndüm: Grenli, bej fotoğraflar... Biraz iç karartıcı. Çok önemli değil, çoğumuz Instagram'da zor bir başlangıç yaptık. Yan tarafa taşındığında Instagram tarzı önemli ölçüde değişti. Düzeninin tarzını da benimkine uyacak şekilde değiştirdi, fotoğraflarının etrafındaki genişletilmiş beyaz kutuları ve açıları da kopyalamıştı. Seattle'ın dönme dolabının yarısı fotoğrafın sağ üst köşesine çekilmişti, Pike Place Market'teki meyve tezgâhları, çektiğim turpların yakın çekim görüntüsü, gün batımı, bir mağazada gördüğüm bir gömleğin fotoğrafı, önünde aile fotoğrafları çektiğimiz sarı bir bina, akvaryumdan denizanası... Hepsi oradaydı ve her bir fotoğraf benimkinden günler sonra çekilmişti. Ama neden? Ve bunu yaptığının farkında mıydı?

O gece eve döndüğünde, mutfağındaki ıvır zıvırlardan başlayıp kolonyasıyla biten her şeyi Darius'a anlattım.

"Benim olduğundan emin misin?"

"Darius, o boku dört yıldır kullanıyorsun. Onu senin için alan benim. Ayrıca Timbuktu'dan almak için sipariş vermiştim. Nordstrom'muş, hadi oradan!" Oturma odasında dolaşıyordum, ellerim arka ceplerime sıkışmıştı. Tepkisini ölçmek için ona döndüm. Kanepede oturuyordu, başı eğilmiş, elleri dizlerinin arasında sallanıyordu.

"Şu anda o kadar rahatsızım ki ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diyerek bana baktı ve kendimi çok kötü hissettim. Bu

onun hatası değildi. Onu sorguladığım, kızdığım ve suçlayıcı olduğum zamanları düşündüm. Onu bizzat kendim davet ettiğim için onu suçlamak çok yanlıştı.

“Seni daha da rahatsız edeceğim,” dedim parmağımı kaldırarak. MacBook’uma koştum ve derlediğim müzik listesine tıkladım. Ona her şarkıyı çalıp, görmesini sağladım.

“Bunu dinle.” Yanımda sessizce oturup dinlerken hepsini çaldım.

“Bu şarkıların benim hakkımda olduğunu mu düşünüyorsun?” Geveledi.

Başımı salladım. “Şarkı sözleri, Darius. Sahip olamayacağı birine âşık olması hakkında. Benim kötü olduğumu ve senin daha iyi birine ihtiyacın olduğunu düşünüyor. Bunu kolonyayla eşleştir, sen etrafta olduğun zamanki davranışlarını düşün ve bak!” Instagram hesabının ekran görüntüsünü aldım. Senin dört fotoğrafını yayınladı. Sadece sen. Onun hesabında bir kez bile tek başıma figüran gibi bile olmamışım. Tanrı aşkına neden Instagram’da başka bir kadının kocasını paylaşırsın? Bu çok tuhaf.”

Cevap vermedi. Darius’un, aylarca beni takip ettiği ve her hareketimi kopyaladığı konusunda ısrarlarından sonra, beklediğim yanıt bu değildi. Bir şeyler doğru değildi. Hissedebiliyordum.

“Darius, ikiniz arasında bir şey mi oldu? Bana sadece doğruyu söyle.”

Endişeli görünüyordu. Canımı yakmak?.. Daha beş dakika önce kendime yapmayacağımı söylediğimi yaptım. Tanrım, berbattım. Hemen geri adım attım, özür diledim. Onu suçlayarak bunu ona yapmaya devam edemezdim. Ağlamaya başladım.

"Üzgünüm," dedim. "Tuhaf bir gündü. Kolonyan..."

Başka bir şey söyleyemeden beni kucakladı ve ben de yüzümü onun omzuna gömdüm. "Sorun değil," dedi. "O deli. Sarsıldığın için seni suçlamıyorum ama o beni değil, Jo, senin sahip olduğun her şeyi istiyor ve ben bunun bir uzantısıyım."

Kokusunu içime çekerek başımı salladım. Bu kolonyasız kokusunu sevdim. Sadece onun kokusu. Ondandır nasıl şüphe edebilirdim? Bize karşı çok iyiydi, Mercy ve bana karşı. Fig Coxbury'nin etkileri belirsizdi ancak birinin varlığı ilişkinizi etkilemeye başladığında, gemiden atlamanın zamanı gelmişti.

"Boya konusunda haklı olduğum için gerçekten çok iyi hissediyorum," dedi saçlarımın arasından. Kaburgalarına dirseğimle vurdum ve homurdandı. "Duş perdesinin postayla geldiği zamanı hatırlıyor musun ve kapının yanında duran paketi gördüğü için sana ne olduğunu sormuştu?"

Başımı salladım.

"Bir fotoğrafını ona mesaj attın. Yapmamanı söylemiştim, çünkü o onu bulacaktı."

Böyle bir şey olduğunu belli belirsiz hatırladım. Ama ona nereden aldığımı söylemedim, sadece kapattıktan sonra ona bir fotoğrafını göndermişim. Bana tamamen safmışım gibi başını sallayan Darius'a bunu söyledim.

"Google'da fotoğrafları arayabilirsin, Jo. Sadece fotoğrafını aradı ve işte!"

"Bunu şahsen gördüğünde de yapmış olabilir," dedim.

"Doğru." Onayladı.

"Bu çılgınlık, Darius. Satın aldığım sitede duş perdelerine koyabileceğim beş bin balina resmi vardı. Neden aynısını almak zorundaydı?"

Omuzlarını silkti. "Çünkü sende vardı? Çünkü kim olduğunu bilmiyor ve seni vizyon panosu olarak kullanıyor."

"Bir vizyon panosu," dedim. "Bu çılgınlık."

"Biraz ara ver. Belki onu bir süre buraya çağırılmazsak iyi olur. Şu anda zaten meşgulsün. Babanla ve işlerle uğraşıyorsun. Yolculuğumuz yaklaşıyor. Fig'i unut. Röntgenciye takip etmeyi bırak. Uzaktan deli olmasma izin ver." Yüzümü ellerinin arasına aldı. Aptal aptal başımı salladım. Haklıydı. Geri adım atacaktım. Duygusal olarak bu saçmalığa çekilmeyi göze alamazdım. Odaklanmak zorundaydım.

43

OYUNCU

Darius ile hafta içi yağmurlu bir gün, öğle yemeği molasında Hedef'te buluştum. Noel için Mercy'ye üç tekerlekli bir bisiklet seçiyorduk. Bu heyecan verici bir ebeveyn olayıydı ve küçük bebeğimizin aniden tekerleklerle nasıl ihtiyaç duyduğuna hayret ediyorduk. Yağmurluğumu evde unutmuştum, dükkânın girişine doğru koşarken onu görebiliyordum. Elleri ceplerinde, boynunda atkısıyla park yerine bakıyordu. O anda çok mutluydum, çok da âşık. Birçok fırtınayı atlattığımız, birlikte olmak için çok mücadele etmiştik. Aşkımız güçlü ve değerliydi. İçeri girer girmez, ihtiyaç duymadığımız şeyleri alıp el arabasına koyarak koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürüdük. Ruh halimiz hafif ve eğlenceliydi. İyi bir gündü. Kasanın önünde tam ödeme yaparken, üç tekerlekli bisikleti unuttuğumuzu fark ettik.

"Bu senin hatan," diye şaka yaptım.

"Evet. Evet, öyle. Yastıkları gördüm ve diğer her şey pencereden dışarı çıktı." Parmaklarını açıp ellerini salladı ve ben de güldüm.

Kasada işimiz bitmişti, çantalarmızı alıp hepsini arabaya yerleştirmeye çalışıyorduk. Darius kredi kartım cüzdanına koyarken, tam arkamda Fig'in tiz ve duygusal sesini duydum.

"Beni görmemiş gibi mi yapacaksın?"

Fig çantalarla dolu kendi arabası ile arkamdaydı. Şaka yaptığını sanıyordum ama yüzünde gülümseme yoktu. Makyaj yapmamıştı ve saçları günlerdir yıkanmamış gibi tel teldi.

"Seni şimdi fark ettim," dedim gülümseyerek. "Merhaba."

Gözleri Darius'a odaklanmıştı. Omzumun üzerinden ona baktım, kâğıttan Starbucks bardağımı elimde sıktım. Onu görmüş müydü yoksa onu tanımıyor gibi mi yapmıştı?

"Beni gördün," dedi. "Ve görmemiş gibi davrandın."

Şimdi bana bakıyordu. "Seni görmedim. Üzgünüm." Darius'a geri döndüm. "Onu gördün mü?"

Arabamıza torbaları koyuyordu, başını kaldırmadı. "Darius?.."

Kafasını salladı.

Fig'e döndüğümde o gitmişti, önümde bir boşluk vardı. Onun kaybolduğunu görmek için tam zamanında kapılara baktım.

"Ne oluyor be?" dedim. "O bir deli." Kaşlarını çatı.

Mağazaya doğru arabayı iterken peşinden koştum.

"Onu gördün mü?"

"Hayır," dedi sertçe. "Kesinlikle görmedim."

"Bunu neden yaptı? Kavga mı ettiniz?"

"Hayır," dedi yine.

"Darius! Dur!"

Sokağın ortasındaydık ve o durdu.

"Orada ne oldu?"

"Bak, deli bir kadının yaptıklarını açıklayamam. Ona sor-

man gerekecek. O başıboş bir mermi, tek bildiğim bu."

"Evet," dedim. "Sanırım öyle..."

Kafamda olayları düşünüp durdum. Sözler, ondan topladığım küçük hikâye, diğer insanların görüşleri. Dikkate alınması gereken çok şey vardı. İlk başta gözlerinde ıstırabı gördüğümü sandım. Plath'ı sevdiğini, kendisiyle ilgili olduğunu söyledi. Plath'la manik depresiflerden başka kim ilgilenirdi? İntihara meyilli mi? Gerçek bir ıstırabı yoktu, anladım. Hepsi kendi kendine yapılmıştı. Acı çekmek onu önemli hissettirirdi. Kişiliği gibi, tüm yaraları dikkatlice prova edilmişti. Plastik çiçekler vermişti. O kadar gerçek ve parlak renkliydi ki yalanlarına neredeyse inanıyordum. Ama benden küçük şeyler aldı, çok küçük hırsızlıklar: Sizinle bağ kuracağı küçük şeyler, bir neden veya bir çalma listesi. Kalıpları görmediğimden değil. Herkes görmediğimi düşündü. Ama gördüm ve sadece izlemek istedim. İyi yazarların yaptığı budur, izlemek ve insan doğasının yanlışlarını öğrenmek. İnsanların kırıldığı hassas yollar, duvar halısındaki minicik yıpranmalar... Fig hassas davrandı. Örneğin, baş ağrıları hep Darius'un etrafındayken oluyordu. On dakika önce gülüp eğleniyorken Darius ön kapıdan içeri girdiğinde yüzü ekşiyor, sanki bir tereyağı bıçağıyla tapınakta bıçaklanmış gibi başı ağrıyordu. Darius fark etmiyordu, bundan ona daha sonra bahsettim.

"Gerçekten mi?" dedi. "Neden yaptığını düşünüyorsun bunu?"

"Psikiyatrist olan sensin."

Yüzüne dokundu ve sonra, "Bu onun olayı. Dikkat çekmek için hassas ve incinebilirli oynuyor."

"İşe yarıyor."

Darius kaşlarını çatarak, "Ona söylediklerine dikkat et-

melisin," dedi. "O..."

"O ne?" Sonra anladım ve hemen pişman oldum. Yardım etmeye çalışıyordu. Ona hep çok sert davranmıştım. O, aynı zamanda bir psikiyatristti. Fig'in söylediğim her şeyi fazla ileri götürdüğünü düşündüyse, muhtemelen öyledir. Ona Ryan hakkında anlattıklarımı düşündüm ve ürktüm. Darius'u istediği için beni Ryan'a doğru mu itiyordu? Ona nasıl baktığını, ne zaman birlikte olsak aramızda bir ayrılık yaratmaya çalıştığını görmüştüm. Bazen kutu oyunları oynardık ve orada kocasıyla bile olsa, Fig bir şekilde Darius'la aynı takıma düşmeyi başarırdı, ikisi birlikte masanın diğer tarafına eğilip stratejilerini planlardı. İlk başta mizah, film alıntıları ve şakalar paylaşımlarının sevimli olduğunu düşünüyordum. Darius'la bu tür şeyleri taklit etmemek, filmin alıntısına uygun bir film alıntısı yapmak için beynimin kıvrımlarında dolaşmak zorunda olmadığım için neredeyse bir rahatlama yaşadım. Şakalaşmak onlar için kolaydı. Darius'la aramda bir bağ hissetmek istiyorsam, onun seviyesine gelmem gerekiyordu. Benimkine nasıl ulaşacağına dair hiçbir fikri yoktu. Duygusal takımlar kurup ardından oyuncularını bana karşı birleştirmek de oldukça profesyoneldi. Gerçek bir oyuncu. Ama davranışlarını yeni bir ışıktaki -Darius'un ışığında- yeniden düşünmek beni sinirlendirdi ve midemi bulandırdı. Bir akşam, Amanda ve Hollis'le yemek yiyorduk ve ben yine onun şakalarının konusu olmuşum. Darius'u güldürüyordu. Ta ki Amanda bakışlarımı masanın karşısından yakalayıp konuyu değiştirene kadar. Akşam yemeğinden sonra kolumdan tutup, "*Neler oluyor?*" diye fısıldadı kulağıma.

Daha sonra evde, Fig'le tanıştığımız ilk günü düşündüm. Bahçede Mercy ile konuştuğu gün, bambaşka bir insan, gevşek sarı saçlı, kilolu, yaptığı her şeyde çok hevesli. Gözlerin-

de gördüğüm bir şey yüzünden onu evime davet etmiştim.

Darius kanepede kendinden geçer geçmez, her zamanki gibi Amanda'yı aradım.

"Jo, sana en başında onda bir şeyler olduğunu söylemiştim. Sana garip bir şekilde takmış durumda. Darius bile böyle düşünüyor."

"Evet," dedim zayıf bir sesle. "Sadece bir arkadaşla ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm, biliyorsun." Onun için yine bahaneler uyduruyordum ve yüzümü buruşturdum.

"O bir arkadaş değil," dedi yumuşak bir sesle Amanda.

"Ne demek istiyorsun? Bir şey mi biliyorsun? Bana söylemelisin."

Telefonda iç çektiğini duydum. "Bak, karışmak istemedim. Projelerinden hoşlandığını biliyorum. Ama sen Darius'la Fransa'dayken o buraya geldi."

"Evet..." dedim. Amanda'nın evinin yakınındaki suyun önünde fotoğraflarını gördüğümü belli belirsiz hatırladım. Fig sarhoş görünüyordu, Amanda da onun suyuna gidiyordu.

"Senden bahsetti. Saatlerce. Bana inanmıyorsan Hollis'e sor. Senin ve Darius'un nasıl birbirinize ait olmadığınızı anlatıp durdu. Sarhoştı, ben de sarhoşluğundan dolayı öyle konuşuyor diye düşündüm. Ama sonra iskelede bulduğu bir kaşıktan bahsetmeye başladı. Darius ve ona anlattığı hikâye hakkında bir şeyler. Kaşığın bir işaret olduğunu düşünüyordu... Bilmiyorum. Bunların hepsi delilik."

Kendime bir kadeh şarap koydum, sonra üzerine ekledim. O kadar doldu ki elime aldığımda dökülmesin diye eğilip üstünden biraz yudumlamak zorunda kaldım.

"Kaşık neyin işareti?" diye sordum.

"Her şey yoluna girecek mi? Onun işine gelecek şekilde olacaktı. Kim bilir, o orospu tam bir deli."

Telefonda iç geçirdim. Amanda benim en sağlam arkadaşım, Darius benim kocamdı. İkisi de Fig yarasına deli diyorsa muhtemelen haklıydılar. Öyle değil mi?

Şarabımın geri kalanını içtim. Çok klasik.

"Jolene," dedi Amanda, "Bana bir söz ver."

"Ne?"

"Mercy'yi asla onunla bırakma, tamam mı?"

Ürperdim. Mercy'yi annemden başka kimseyle bırakmadım ama Fig soruyordu arada sırada ve bazen resmen yalvarıyordu. Kızıma bakmak konusunda çok ısrarcıydı.

"Tamam," dedim zayıf bir sesle. "Ama kesin olarak hiçbir şey bilmiyoruz, değil mi?"

"Jo, bize o gece bir video gösterdi. Sen ve Darius kavga ederken. Seni kaydetmiş."

"Nasıl yani?" Derin bir nefes alıp verdim. Elimi yüzüme sürdüm, birdenbire çok yorgun hissettim. Bunun için Darius'u uyandırmam gerekiyordu. Bunu bilmesi gerekiyordu.

"Darius'a söylemeliyim," dedim. "Bu iş gerçekten çok tuhaflaştı. Seni yarın ararım, tamam mı?"

Telefonu kapattık ve Darius'un kanepede hâlâ derin bir uykuda olduğu oturma odasına gittim.

"Darius," dedim. Kıpırdadı, gözlerini açtı ve bana gülümsemi. "Konuşmamız gerek. Fig'le ilgili."

44

YILANLAR

Evde olmaya dayanamadım. Ev boğucu ve sıcaktı. Sıcaklığı düşürdüm, pencereleri açtım. Darius her şeyi çok sıcak tutuyordu. Derimin üzerinden geçen soğuk hava beni bir parça rahatlattı ama sonra yeniden endişelendim. Odalar arasında dolaşıp, tırnaklarımı yiyordum ve bir şeylerin olmasını bekliyordum. Ama neden? İşleri bir parça ileriye götüren bir komşu yüzünden mi bu kadar tedirgindim? Bu olanlar bir yazar için bile çok saçma geliyordu. Belki de yeni bir başlangıca, yeni bir yere ihtiyacım vardı. Darius, bir kahve dükkânında yazmamı tavsiye etti. Bir perşembe günü MacBook'umu çantama atıp arabayla üç km uzaklıktaki Venedik Kafe'ye gittim. Trafik korkunçtu ama o kafenin parlak karo desenli zeminini, dükkânında Starbucks terminolojisini kullandığınız için sizi sürekli azarlayan sert sahibini seviyordum. Darius kliniğini ilk açtığında ona yakın olabilmek için orada yazardım. Öğle molasında yürüyerek gelir ve öğleden sonraki hastaları için geri dönmeden önce bir elmalı turta paylaşırdık. O zaman ilişkimiz çok yeniydi, daha yakın bir şey bulmadan önceydi ama Venedik Kafe'de bir romanın tamamını yazmıştım ve şansımı tekrar denemeye çalışıyordum. Girişin yanına park ettim ve her zamanki hafif parıltının ve soğuk atmosferin yazmama yardım ettiğini düşünerek içeri girdim. Bunun yerine, kahvesini tezgâhtan masaya taşıyan Fig'e doğru

yürüdüm. Beni görünce bir an şok geçirdi, sonra yüzündeki duygular kayboldu ve beni her zamanki haliyle selamladı, "Hey, merhaba."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Dizüstü bilgisayarının kurulu olduğu masayı işaret etti. "Çalışıyorum. Buranın elmalı turtaları en iyisi."

"Ya, öyle mi?" dedim dudaklarımı yalarken. "Ben de bir tane alayım o halde."

"Darius ile konuştun mu?" diye sordu. Yüzünde bir belirsizlik mi vardı yoksa sadece hayal mi kuruyordum?

"Evet, tabii ki. Onunla her zaman konuşuyorum, o benim kocam."

"Biraz önce buradaydı," dedi hızlıca. "Kahvesini aldı." Yüzündeki başıboş bir saç tutamını kaldırmak için elini kaldırdı ve o zaman bileziğinden yansıyan ışığı fark ettim. Herkesin taktığı o bilekliklerden biriydi ama gözüme çarpan savaşılmaya hazırmış gibi sarılmış minik gümüş bir yilandı.

Fig yılanları sevmezdi. Bunu beş, altı, hatta yedi kez söylediğini duymuştum. Neden? Çünkü Darius ve ben yaratıklardan ölümcül derecede korkan eski nişanlısından bahsediyorduk. Fig de "*Onu suçlamıyorum, onlardan ben de hiç hoşlanmam,*" demişti.

Bileğindeki küçük bileziğin sallanmasını izlerken sözleri kafamda çınliyordu. Ama Darius yılanları severdi. Onları o kadar çok severdi ki kitaplarını koyduğu sehpaları bile yılan desenliydi. Hatta aylar önce Mercy için bir evcil hayvan olarak *mercan mısır yılanı* almamızı rica etmişti, hatta bana hemen bir mercan mısır yılanı fotoğrafı göstermeye çalışmıştı. Bir yılan dövmem vardı. Slytherin Evi'ne sahip çıktığım Harry Potter günlerimden bir hatıra. Yıllar önce üniversitede

Darius'u bana çeken şey buydu. Yılan insanlarıydık ve ama fig değildi. Peki, neden yılan desenli bilezik takıyordu? Aklıma gelen ilk düşünce şuydu: *Çünkü o da bir yılan severdi ya da yılan sever birine âşıktı.*

Kollarımdaki ürperen tüylerimi ovuşturdum ve pencereden Darius'un ofis binasına baktım. Belki de her şeyi yanlış anladık ve her şeye rağmen onun takıntısı ben değildim. Darius'un yakınlarda çalıştığını biliyordu, buraya onun yüzünden mi gelmişti?

Çantamı omzuma asarak "Sanırım önce oraya gideceğim," dedim.

"Beşe kadar hastası var," dedi. "Seni göremeyecek."

İrkildim.

"Artık onun sekreteri olduğunu bilmiyordum," dedim.

O anda tavrı değişti. Başını çevirdi, kelimeleri daha dikkatli seçmeye başladı.

"Ah... Bana bugün ne kadar meşgul olacağını söylemişti. Ben sadece söylüyorum. Eminim senin için tüm randevularını iptal edecektir. Ve koşarak sana gel..." Gülmeye çalıştı ama sesindeki o sahiplenmeyi duymuştum. Ona başka bir şey söylemeden dışarı çıktım ve otoparkı geçerek Darius'un ofisine gittim.

Kapıdan içeri girdiğimde Darius, elinde bir kâğıt bardakta kahve tutarak resepsiyon görevlisinin masasının önünde duruyordu. Beni görünce ürktü ama sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bekleme odası boştu, ben de oraya gidip ona bir öpücük verdim. Biraz tereddütle karşıladı, gülümsemesi her an soluyordu.

"Yan tarafta mı yazıyordun?"

“Evet. Fig’i gördüm? Ona Venedik Kafe’den bahsetmiş miydin?”

Yüzünden geçen o ifade de neydi?

“Evet, ona bundan bahsetmiş olabilirim.” Arkasını döndü ve ofis kapısına doğru yürüdü, resepsiyon görevlisi hafif bir ilgiyle arkamızdan bakıyordu.

“Yani, ondan hoşlanmadığınızı iddia ediyorsun, bana onun deli bir takipçi olduğunu söylüyorsun ama onunla her gün kahve içiyorsun öyle mi?” Ofis kapısını arkamızdan kapattı ve çantamı onun oturduğu sandalye dışındaki odadaki tek sandalyeye doğru attım.

“Ondan hoşlanmadığımı asla söylemedim,” dedi.

“Yapmadın, değil mi? Yani ondan hoşlanmamı istemiyor musun? Bunun bir nedeni var mı?”

“Buraya kavga çıkarmaya mı geldin? Bu yazmana yardımcı olur mu?”

Öyle yapıyordum, değil mi? Ona bakarken başparmağımı dudağımın üzerinde gezdirdim. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri.

“Hayır, bana son zamanlarda gerçekten söylemediğin gerçeği anlamama yardımcı oluyor.”

Darius saatine baktı. Beni kovmayacaktı. İzin vermezdim. Masaya doğru yürüdüm ve beni takip etti.

“Beşe kadar hastanın olduğunu sanıyordum,” dedim. “Fig bana öyle söylemişti.”

“İptal ettiler,” dedi.

Telefonu masasının üzerinde duruyordu. Parmağımı ekrana koyup parıldamasını sağlayıp ona baktım. Bir satır mesaj vardı. Meşguldü. Bütün kadınlar. Aralarında Fig’in ismini

gördüm.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordum. "Fig'e artık mesaj atmadığını sanıyordum."

Bana bakmadı.

"Ne zamandır buraya... çalışmak için geliyor?"

"Sen böyleyken seninle konuşmak istemiyorum."

"Böyleyken derken?.." Güldüm. "Senin peşinde olduğum zaman mı demek istiyorsun?"

Belki aşırı tepki veriyordum. Belki onu, babamın durumunda benimle yeterince ilgilenmediği için cezalandırıyordum. Kendi çapında çabalıyordu: Mercy'nin gece banyosu yapmasını sağlıyor, bana bir kadeh şarap getiriyordu ama bunlar benim için yeterli değildi. Aslında biraz bencildim. İnsanların eğilip, bana nasıl verileceğini bildikleri aşkı değil benim ihtiyacım olan sevgi ve aşkı vermelerini istiyordum.

"Tamam," dedim. Kapıya yöneldim. Ama bir kez daha irdelemek istedim. Ben buyum. Verdiğin ilk tepkinin en gerçeği söylediğini öğrenmiştim. "Hey, e-postanın şifresi neydi?"

Bana baktı.

"E-postamın şifresini biliyorsun..."

Yüzü duygusuzdu, taştan bir maske gibi. Hareket edip etmeyeceğini görmek için yüzüne bir şey atmak istedim. Çıldırmıştım. Yüzümü görmeden arkamı döndüm. Bana vermezse, ben kendim çözerdim.

45

DİŞ HEKİMİ

Diş hekimindeyken aklınızdan geçen şeyler:

Son ziyaretimden beri diş ipi kullanmadığımı kesinlikle biliyor.

Kahretsin. Kendimi suçlu hissettirecek.

Ağzım açıkken neden benimle konuşuyor?

Bu sivri uçlu şey nedir?

Her gün diş ipi kullanacağıma söz veriyorum.

Bu yerden nefret ediyorum.

Bedava diş ipim var!

Asla kullanmayacağım.

Dişçiye siktir et. Ciddi anlamda... Birinin lateks parmaklarının ağzına girmesinden gerçekten hoşlanan insanlar var mıydı? Büyük bir ihtimalle, bugünlerde her şey bir şeydir. Benim kuralım; bence vücudunuzun herhangi bir bölümünü ağzıma sokacaksanız bu orgazmı alakalı olsa iyi olur. En son ne zaman orgazm oldum? Darius'la ofisindeki hesaplaşmamızdan beri konuşmadık. O gece, anahtarın kilitte döndüğünü duyduğumda çoktan yataktaydım. Mercy'ye daha da yaklaşmıştım, yatağında yatmasın diye Mercy'nin benimle yatmasına izin vermiştim. Birkaç dakika sonra yavaşça yatak odasına girdiğinde, onun yanımda yattığını gördü ve gitti.

"İyi, kurtulduk," diye düşündüm. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Bundan kurtulmasına izin vermeyecektim. Düşünmem gerekiyordu.

Günlerdir düşünüyordum. E-postasının şifresini de tahmin etmeye çalıştım. Sıfır! Darius tamamen kapalıydı. Peki neden? Çünkü bir şeyler ters gitmişti, nedeni buydu.

Dişçinin ofisi, yaşadığım yere arabayla yirmi dakika uzaklıktaydı. Arabamı, Ryan'a dolu beş küfür savurarak sürmüştüm. Yeni bir dişçiydi. Ryan'a, iki yıldır dişçiye gitmediğimi itiraf ettiğimde benim için randevu almıştı. Darius bilseydi deliye dönerdi. Onu tanıdığım tüm yıllar boyunca, bu adam bana herhangi bir cinsel adımda bulunmamıştı ama Darius, onun hayatımdaki varlığına kızmıştı. Aslında Darius, ondan başka bir erkeğin hayatımdaki varlığına içerlemişti. Bana asla bir dişçi randevusu almamasına rağmen bir psikiyatrist görmemi istediği zamanlar olduğunu hissettiğim olmuştu.

"Neden orada?" Adresi görünce ona mesaj atmıştım. "Neredeyse hemen her köşede diş hekimleri var ve sen beni oraya kadar götürüyorsun!" Huzursuzlanmıştım. Araba kullanmaktan nefret ettiğimi biliyordu.

"O benim bir arkadaşım. Sadece git, sana iyi bakacak. Yıl da iki kez dişçiye gitmelisin. Sızlanmayı da bırak." Ben de sızlanmayı bıraktım. Darius sızlanmayı bırakmamı söyleseydi, ona sızlanacak başka bir şey verirdim. Ryan için sızlanmayı bıraktım. Hayatımı sikeyim. Neler oluyordu?

Henry Wu, diş okulunu bitirmiş ya da nereye gittiye gitmiş genç bir Asyalı adamdı. Beni resepsiyon alanından kendisi almaya geldi ve Dexter¹⁶'ın tema şarkısını ıslık çalarak bir odaya götürdü. Gerçekten insanı rahatlatan bir adamdı.

16 Dexter: Polisiye bir dizinin adı

Beni oturtuktan sonra, bunun ilk uygulaması olduğunu ve amcasının ona başlamak için borç verdiğini söyledi. Bütün bu konuşma, yirmi dakikalık yolculuğun stresini üzerimden almıştı ve kendimi iyi hissediyordum. Ryan'a teşekkür etmek için aklıma bir not düştüm.

"Ryan'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu. Gözleri kısaca nükâh yüzüğüme doğru kaydı. "Kolejden, ama orada birbirimizi iyi tanımıyorduk. Mezun olduktan sonra bir şekilde arkadaş olduk. Ya, sen?"

"Logan'ın Yol Evi'nde birlikte çalıştık. Bira, fıstık, bütün gece sadece iki dolar bahşiş..."

Ryan'ı bir garson olarak düşünmeye çalıştım. Yapamadım. "Kendi yemeğini hiç yapamadı, hepimiz ondan nefret ettik," dedi Henry ve ikimiz de güldük. Bunu gözümde canlandırabiliyordum.

Bir saat beni koltuğa oturttu ve hiçbir çürüğüm kalmadı. Bu arada da ne iş yaptığımı sordu.

Tereddüt ettim. "Ben bir yazarım." Yine de itiraf etmek beni çok rahatsız ediyordu. Kendimden bahsetmekten nefret ediyordum. Birine sanatçı olduğunu söylediğinde cırılçiplakmışsın hissi veriyordu. Hapse girdiğini söylemek gibiydi. İlk önce sana şaka yapıyormuşsun gibi bakıyorlar, sonra ne yaptığını bilmek istiyorlardı. Ondan sonra ise tuhaf davranmaya başlıyorlar; senden korkmaları mı, yoksa etkilenmeleri mi gerektiğinden emin olamıyorlar. Dr. Wu maskesini indirdi ve kaşlarımı kaldırdı. Artık kaşlarımı kaldıramıyordum, çok fazla Botoks.

Normal bir tepki verip, belki yazdıklarımla ilgili sonraki soruları sorabilir diye düşünmüştüm. Ama bunun yerine, "Sen benim ikinci yazarımsın! Buna ne dersin?"

"Bu bölgede mi yaşıyor?" Daha dik oturarak sordum. Seattle'da yaşayan kitabı yayınlanmış yazarların adlarını sayabilirdim. "O da Seattle'da," dedi. "Beni nasıl bulduğundan emin değilim, sormadım da."

"Adı neydi?" Hemen ilgimi çekti. Belki tanıdığım biridir ya da en azından takma adını tanıyorumdur. Çok az yazar gerçek adını biliyordu ve ben bunu gizlilik uğruna böyle tutmayı tercih etmiştim.

Kafasım salladı. "Size söyleyemem, Doktor Hasta Hakları koruma yasaları."

Hayal kırıklığına uğramıştım. "Tanınmış mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama kitap turlarına gitmekten bahsetti, bu yüzden sanırım. Takma adla yazıyormuş."

"Şaka yapıyorsun," dedim inanamayarak. Seattle merkezli yazarları kafamda listeledim: Sarah Jio, Isaac Marion ve hatta bazıları Washington'da S.C. Stephens ve S.L. Jennings. Yeni bir Seattle'lı yazar nasıl oldu da radarımdan kaçtı?

"O zaman daha yaşlı," dedim. Sosyal medya varlığı olmayan yaşlı bir kadın yazar. Mantıklıydı. Sosyal medyadakiler olarak birbirimizi, takma adlarımızı ve diğer hepsini bulma eğilimindeydik.

"Hayır, hayır, o senin yaşlarında. Hatta tıpkı senin gibi." Eldivenlerini çıkardı ve çöp tenekesinin pedalına ayağıyla basıp açtı.

"Nasıl? Bana mı benziyor?" diye sordum. Burası soğuk muydu yoksa titriyor muydum?

"Koyu renk saç, aynı tarz giysiler." Çizmelerime baktı. "İçeri girdiğinde Dr. Martens marka giyiyordu. Yazar işi bir şey olmalı, o şeylerin nesli tükendi çünkü."

"Hey, tekrar moda oldular." Gülümsedim. Son bir şey dedim.

"O, Washington'dan mı?"

Kafasını salladı. "Hayır. Buraya Midwest'ten taşındığını söyledi."

Aniden üşüdüm, ayak parmaklarımın uçlarından son hız atan kalbime kadar. Ziyaretin geri kalanını elimden geldiğince çabuk geçirdim; imzaladım, gülümsedim ve bir takip randevusu aldım. Arabama vardığım anda çantamı yolcu koltuğuna attım ve Amanda'yı aradım.

Hikâyemi bitirdikten sonra "Fig," dedi.

Rahat bir nefes aldım. Ben de aynen böyle düşünüyordum ama bunu söylerken bile kendimi deli gibi hissettim.

"Bu çılgınlık," dedi. "Oraya gidip gitmediğini öğrenmek için onu arayacağım ve onun gibi davranacağım." Ben karşı çıkamadan telefonu kapattı. Arabamda oturdum, midem bulanıyordu. Neden? Hayatımı o kadar çok istiyordu ki dişçiye sahipmiş gibi mi yapıyordu? Amanda'nın numarası telefonda parladığında tam bir karmaşa içindeydim.

"Merhaba?"

"Oradaki hastalardan biriymiş. O pis ağzı için ona bir temizlik randevusu aldım."

Arabayı kenara çekmek zorunda kaldım.

"Fig Coxbury'nin şu dişçiye gittiğini mi söylüyorsun, şu Wu denen adama?" Parmağım işe yaramaz bir şekilde havaya vurdu.

"Evet."

"Tamam, tamam," dedim arabamı park ederken. Alnımı direksiyon simidine yasladım. "Bunların hepsi tesadüf ola-

bilir, değil mi? Demek istediğim, oraya giden bir yazar da olabilir, Seattle büyük bir şehir."

"Hayır, aslında o kadar da büyük değil. Hayır. Bu kadar aptal olmayı bırakacaksın, beni duyuyor musun? Senin hayatını istiyor. Hatta yerel diş sağlığı uzmanınıza, hayatına sahipmiş gibi davranıyor. Uyan artık, Jo!"

"Pekâlâ," dedim. "Uyandım. Şimdi ne yapacağım?"

"Evini sat. Taşın. Kafası yerinde değil."

"Evimi öyle hemen satamam. Önce ben oradaydım."

"Muhtemelen yandaki evi satın aldı çünkü zaten sana kafayı takmıştı."

İkimiz de sustuk. Gülünçtü ama olan her şey böyle olmuş muydu? Ya doğruysa?

"Ben, Hmmm... Darius ile konuşacağım. Onun ne söyleyeceğine bir bakacağım." Suçlu hissederek kapattım. Darius'la bu konu hakkında konuşmak gibi bir niyetim yoktu. Vermem gereken pek çok karar vardı.

46

SOSYOPAT

Bazen bir şeylerin yanlış gittiğini hissedersiniz, karnınıza sert kayalar oturur. Orada olduğunu unutamazsınız ama aynı zamanda onunla yaşamayı öğrenirsiniz. Hâlâ haklı olmak istemiyorsunuzdur. Gerçeği kabul etmek yerine kendine deli olduğunu söylemeyi, alkolik olmayı, her gece uymak için ağlamayı tercih edersin. Haklı olduğun gerçeğiyle yüzleşmek... Gerçekten aldatıyordu. Ne zamandan beri delirmek, aldatmaktan daha kolay hale geldi, biliyor musun? Sevgisiz olmaktansa deli olmak daha güzel.

Hayatım paramparça olduğunda ne hakkında kavga ediyorduk? Ah! Evet, Ryan. *Lanet Ryan*... Onunla haftalardır konuşmuyordum. Tüm fotoğraflarını *#datenight* ile etiketleyen bir sarışınla görüşüyordu. Parlak bir bar sehпасının üstünde içinde buzlar olan bardağın yanında duran bir martini... Bu kendimi geri çekmeye yetti. Bir ilişkim olduğu için bana mesaj atmamasını asla söylemedim ama ilişkisi olan birine de asla mesaj atmam. Kadınları, erkekleriyle uğraşamayacak kadar çok severdim. Darius, Ryan'ın Instagram'a gönderdiği bir fotoğrafı açtığında mutfakta kahve yapıyordum.

"Bunu senin için mi gönderdi?" dedi. Yüzü nemliydi -yeşilimsi- sanki ateş yüzünden terliyormuş gibi. Telefonu yüzümün önünde tuttu ve salladı.

"Bu bir kar küresi değil Darius," dedim. Bileğini tuttum ve fotoğrafa daha yakından baktım. Ryan çimlerde yeğeninin yanına oturuyordu. "Bekle," dedim. "Ryan'ın, kendisinin ve bir bebeğin fotoğrafını benim için gönderip göndermediğini mi soruyorsun?"

"Aptalı oynama, Jolene," dedi. Tereddüt ettim. Bu gerçekten oluyor muydu?

"Sanırım ben bir aptalla birlikteyim," dedim arkamı dönerek. Omzumu tuttu ve beni geri döndürdü. "Fotoğrafın etrafındaki beyaz çerçeve," dedi. "Fotoğraflarına yaptığın bu."

"Evet, ben ve diğer bir milyon Instagram kullanıcısı. Ryan'm fotoğrafının benimle ne ilgisi var? Ve neden onu takip ediyorsun?"

"Sana âşık." Elinin tersiyle terli alnını sildi. Delirmiş gibiydi.

"Yine de bunun yeğeniyle ne alakası var?"

Ben uzaklaştığımda beni durdurmadı. Mutfakta dolaşırken ayak sesini duydum. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Endişeli olduğu zaman yaptığı gibi dolapları açıp kapatıyordu. Lanet olsun.

Onu yıllar önce nişanlısından ve en yakın arkadaşımından ayrılırken böyle görmüştüm. Bir deli gibi davranıyordu, manyak gibiydi. Bir dakika boyunca hıçkırırdı ve bir dakika sonra kızardı, sonra hatırlamamayı tercih ettiğim şeyler söylemeye başlardı. Saçma, mantıklı olmayan şeyler... Bunun gibi, Ryan'ın yayınladığı fotoğraf gibi...

Birkaç saat sonra yatak odamızda çamaşır katlıyordum. Ne zamandı? Gece yarısı?.. Bir?.. Kapıyı açtı ve neredeyse parmaklarının ucunda hafifçe yürüdü. Öfkemi azaltmak için sessizce yürüyordu. Komikti.

Ben daha konuşmadan, "Üzgünüm," dedi. "Bu adam beni deli ediyor. Mesajlarımı gördüm. Onları okuyordum." Ona göz kırptım ve o başka yere baktı.

"Kendini deli ediyorsun," dedim. "Sen benim mesajlarımı mı okuyorsun? Bu gerçekten tedirgin edici." Katlanmış iç çamaşırımı bir çekmeceye koydum ve dolabın kapağını sert bir şekilde kapattım. Hareketimi sabit ve sakin tuttum. Ama düşüncelerim havada hızla uçuşuyor, tüm ağrıyan noktalara çarpıyordu. iPad'im dâhil tüm şifrelerimi biliyordu. Görmesini engellemek için hiçbir zaman önlem almamıştım. O kadar paranoyaktı ki beni sürekli gözetliyordu, ne kadar zamandır? Bende ise onun bir tane bile şifresi yoktu. Bu nasıl olmuştu? Gerçekten o kadar güveniyor muydum yoksa onu kontrol etmek istemiyor muydum? Onun neler yapabileceğini bilmiyordum.

Peşimden tıptış tıptış geldi ve soyunma odasına girdiğim için pişman oldum. Köşeye sıkışmıştım.

"Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Ona söylediğin her şeyi gördüğümü söyledim."

"İlk ifademe sadık kalıyorum, bu tüyler ürpertici."

Ağzı açık kaldı. "Bu kadar mı?"

"Ona mesaj attığımı biliyordun. Ona gizlice mesaj atmıyordum. Tanrı'm, zamanın yarısında sürekli onu reddettim. Tam olarak ne söylüyorsun?"

"Ona mesaj atmamalısın, sen evlisin."

"Ona mesaj atmıyorum," dedim. "Bana mesaj attığında ona cevap veriyorum. Hadi şimdi sana kimin mesaj attığı hakkında konuşalım Darius. Geçen gün ofisinde telefonunda çok sayıda isim gördüm."

"Senin bir sosyopat olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Öyle mi? Muhtemelen haklısın." Soyunma odasının yanından geçip yatak odasına geri döndüm. Gitmesini diledim. Artık ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Neden bir şey söylediğimde konuyu değiştiriyorsun?" dedi.

Artık şokumu nasıl gizleyeceğimi bilmiyordum. Hızla soğukkanlılığımı kaybediyordum.

"Evliyken erkeklere mesaj atmamam gerektiğini söylüyorsun ve sen birden fazla kadına mesaj atıyorsun. Öyleyse, ikiyüzlü olduğunu kabul mü ediyorsun ya da tam bir sosyopat mısın?"

"Ryan'ı arayacağım," dedi. "Sığ olduğu hakkında söylediğin tüm boktan şeyleri ona söyle."

"Ryan iyi bir insan. Bana âşık olup olmadığını bilmiyorum. Sormaya tenezzül bile etmedim, çünkü ben sana âşığım. İstersen ara onu ama bir pislik gibi davranma."

Darius'un yüzü yumuşadı. Telefonunu önümdeki şifonyere koydu ve bunu yaparken başparmağı Instagram'daki yükleme düğmesine değdi. Küçük bir hata, küçük bir parmak hatası... Benimle arayı düzeltmek için çabaladığını düşündüm, aniden fotoğraf albümü çıktı ve hepsini gördüm. Göğüsler, memeler ve daha fazla meme. Bir de vajina vardı ama çoğunlukla göğüsler.

Bir dakika boyunca donup birbirimize baktık. İki çift şoka girmiş göz, iki kalp o kadar hızlı atıyor ki onları sessizlikte neredeyse duyabilirdiniz. *İhanet!* Şöyle bir şey oldu:

Siktir!

Siktir!

Siktir!

Siktir!

Siktir!

O anda tüm şüphelerimin ciddi ve gerçek olduğunu anladım. Göğüsler benim değildi. Vajina benim değildi. Dış kaynak kullanıyordu. Kelimeler için çabalarken, beni uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi elleri dışarıya uzandı, yüzüne bir yumruk attım. Şaşkınlıkla geriye düştü ve şifonyere çarptı. Parfüm şişelerim dağıldı, yuvarlandı ve yere düştüler. Bir şişe kırıldı, sıvı tahtaya sızarken çiçek ve misk kokusunu alabiliyordum. Mercy'nin bir fotoğrafı da devrildi, çerçevenin camı kırıldı. Yüzünde vurduğum yeri eliyle tuttu, bana korku dolu bir ifadeyle baktı. Beni esas çıldırtan Mercy'ydi. Çünkü karını aldatıldığında, çocuklarını da aldatmış oluyordun.

"Onlar kim?" diye sordum. Ve sonra bağırarak, "Onlar kimler?" diye yineledim.

"Hiç kimse," dedi. "Onlar hiç kimse değil!"

"Kaç tane?"

"Bilmiyorum," dedi.

Ona saldırdım, yumruklarımı salladım, kelimeler uçtu.

Uyanma Mercy, uyanma. Bunu yapmaya ihtiyacım var.

Ve sonra sadece durdum. Fiziksel olarak değil ama yorgundum. Onu bütün gece dövebilirdim. Hayattan bıkmıştım. Bu başkalarının başına gelen türden bir şeydi, benim değil. Kocamın telefonunda kızımın fotoğraflarının yanında, başka bir albümde kayıtlı düzinelerce çıplak kadın yoktu. Kocam sadece beni istiyordu. Aşkımızı yok edebilecek ruhunun parçalanmış kısımlarını inkâr edecek kadar beni sevdi, değil mi? Hayır. Korkak. Ona tiksintiyle baktım.

"Neden?" diye sordum.

"Senin yüzünden," dedi. "Ryan ile. Geçen yıl ona gönderdiğiniz fotoğrafı gördüm. Onunla beni duygusal olarak aldatıyorsun, inkâr etme!"

"Ah," dedim. "Ryan'a gönderdiğim bir fotoğraf yüzünden beni aldattın. Bikinimle. Mantıklı. Yani, yaptığım şey hakkında benimle konuştun mu? Bu aptalca olurdu. Bunun yerine başka kadınlarla yatmaya mı başladın?"

Bana baktı, hepsi bu. Bana sadece baktı.

"İyi olduğumuzda sen ve ben gerçekten iyiyiz. Ama biz aynı zamanda berbat insanlarız," dedi.

"Ya sen neden bahsediyorsun, psikopat? Beni aldattın!"

"Ailem hakkında korkunç şeyler söylüyorsun. Bunun için benim kadar suçlusun! "

Kahve bardağı tam oradaydı. Sadece kafasına doğru fırlattım. *Lanet olası hedef*. Başının yanında parçalara ayrıldı.

"Sen delisin," dedi. "Sen bir sosyopatsın."

"Tabii," dedim. "Evimden hemen defol! On dakikan var."

Dışarı çıktım, geri odaya döndüm. Gözyaşlarım durmuyordu, kalbim ağrıyordu.

47

TÜR DEĞİŞTİRME

Yas tutmakta iyiydim. Bazı insanlar acılarını saklarlar, iyiymiş gibi davranırlar. O insanlar bir madalyayı hak ediyorlar. Şu eskilerin dediği cesur görünme olayı. Hayır, o ben değilim. Cesur bir ifadem yok ama Tanrı'ya şükür hıçkırarak ağlamayı biliyordum. Karnımdan yükselen ve nefessiz kalmcaya kadar beni sarsan bir ağlama krizi... Mercy beni duymasın diye gece geç saatlerde ya da duşta ağlıyordum. Ağlamam çok uzun sürünce Mercy'i alması için annemi çağırıyordum. Sonraki aşama ise duvara bakmaktı. Bir duvara kaç gün baktım? İki? Üç? Hiçbir şey yemedim veya içmedim ve hareket etmedim. Hayatımın son üç yılının o duvarda oynamasını izledim; kur yapma günleri, sana hiç sahip olmadığın şeyleri vermek istiyorum gibi şeyler söyleyen kısa mesajlar: *Sana daha önce hiç yaşamadığın şeyleri vermek istiyorum. Daha önce deneyimlemediğin şeyleri benimle deneyimlemeni istiyorum. Bana hissettirdiğin şeyleri sana da hissettirmek istiyorum.* Kararsız ilk öpücük ve sonraki günlerin hassas kırılganlığı... Umut ve geleceğin coşkusu... Bebek bezlerinin ve şişelerin ilk günlerini hatırladım, iki çok yorgun yeni anne babanın kaosun ortasında çok eğlendiklerini. Bir kitap imzalamaktan ya da yolculuktan eve döndüğümde bana nasıl baktığını, şefkatini hatırladım. Valizimi aldığında gözleri nasıl da parlıyordu ve beni uzun dakikalar kollarının arasında nasıl

da tutuyordu. Kendimi güvende ve sakın hissettiğimi hatırladım. Bulduğum iyi adama hayret ediyordum. Duvarda, Şükran Günü, Noel, doğum günü ve tatillerden oluşan bir makara oynuyordu. Benim yemeklerimi, onları yemeyi, şöminenin yanındaki sarhoş öpücüklerimi ve benimle şefkatle, saygıyla sevişmeyi severdi. Bir, iki, üç yıllık bir yalan. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Gerçek olmayan bir şeyi korumak için at gözlüğü takacak kadar mı içten parçalanmışım?

Kalbin kırıldığında olan buydu işte. Önce iyi şeyleri hatırlıyordun. Özlediğin şeyleri. Sonra öfke patladığında, yeni bir makara oynamaya başlardı. Düşünceleriniz romantik bir komediden psikolojik bir gerilime dönüşürdü. Tür değiştirme. Ne şaka ama! Kavgalar, kısa mesajlar, uyumsuzluk, tüm güzel anılar arasında sıkışan karanlık çizgilerdi. Nasıl da yalnız hissettiğini hatırladığında karanlık şeritler daha belirgin hale geliyordu. Güzel anıları kendi başlarına kalana kadar ayırıyorsun. Birdenbire, düşünmeye başlıyorsun: *Ah, demek bu yüzden uzaklaştı; bunları kaldıramadığı gün, dikkatinin dağıldığı bir Şükran Günü...* Her şey dolambaçlı bir şekilde anlamlıydı: Yaşadığınız hayatın güzel olmadığı ancak gizli saklı şeylerle dolu olduğunun kabaca anlaşılması ve en çok sevdiğin kişinin sana henüz hissetmediğin darbelerle vuruyor oluşu.

O günlerde beni aradı. Onu geri almam için bana yalvaran uzun mesajlar yazdı. Anlamıyordum. Neden bu kadar kayıtsız davrandığın biriyle tekrar birlikte olmak için yalvarıyorsun? Sonra yalvarışları başka bir şeye dönüştü. Beni rahat bırakmadı. Benim günahımı kendisinininkinden daha çok parlatarak göstermeye çalışıyordu. Önünde tutsam bile gerçeği söylemedi. Davayı, yattığı bir müşterisini öğrendim ve bu onu kızdırdı. Mercy doğmadan önce, evime taşındığı andan beri o kızları beceriyordu. Hikâyelerinin hepsi bunu

doğruladı. Ona bunlarla yaklaştığımda beni sertçe itti; bana isimler taktı, bana onun olabileceğinden daha kötü bir insan olduğumu söyledi.

“Ryan ile yaptıklarının terazisini dengeleyecek şeyler bulmaya çalışıyorsun!” diye telefonda bağırdı.

“Ryan ile ne yaptım Darius? Ben adama hiç dokunmadım! Ryan sahneye çıkmadan çok önce başladın!”

“Onunla ilişki yaşamak için ona dokunmana gerek yok,” dedi.

Ryan’ı kullandı ve bana, Ryan’la ilişkim nedeniyle her şeyi yaptığını söyledi. Geçen sene Ryan’a mesaj attığım bikinili fotoğrafımı bana gönderdi ve bana ne kadar sadakatsiz olduğumu hatırlattı. Telefonunda gördüğüm vajina ve göğüslerin slayt gösterisini açtığımda, kendi sorunlarımı kabul etmeyeceğimi söyledi. Ve sonra on beş dakika boyunca Ryan’ı suçladı ve onun hakkında tartıştık, ben de kendimi savundum. Ta ki bunun bir düzmece olduğunu anlayana kadar. O yönlendiriyordu ve ben de tam içine düşüyordum.

Aramalara cevap vermeyi ve aramayı bıraktım. Yemeyi de bıraktım. On günde dört buçuk kilo. Vay canına, mucize diyet! Annem Mercy’yi eve getirdiğinde, beni görünce yüzü soldu.

“Dükkâna koşup akşam yemeği için bir şeyler yapacağım,” dedi. Üvey babamı arayıp birkaç gün benimle kalacağım söylediğini duydum.

Mercy babasını kısık bir sesle sordu. “*Babam nerede? Babam ne zaman eve gelecek? Babam neden bana veda etmedi? Babam beni seviyor mu?*” Ona ne söyleyebilirdim? Nasıl açıklayabilirdim? Bana sarılıp ağlarken küçük bedenini tutar ve babasına küfredebilirdim, Darius’u lanetleyebilirdim, onu bu kadar kısa

ve öz bir şekilde yaralayan tüm erkekleri lanetleyebilirdim.
"Bu bir hataydı."

Çok kızgındım. Bu korkunç şeyi sadece bana değil kızıma da yaptı. Onu koruyamadım. Canavarın evime girmesine izin verdim ve onu serbest bıraktım. Neden? Neden bu kadar güzel bir şeyi kırdı? Ailemize zarar verdi.

Öfkem bittiğinde ne oldu? Kabul edilmeyi bekledim, bu iyi kısmı olurdu. Hasar görmeyen kısımla devam ediyorum... Hala bekliyorum.

48

GEÇİT TÖRENİ

Fig'le aylardır konuşmadım. Kaç ay? İki?.. Üç?.. Ve neden konuşmayı bıraktık? Ah, evet! Çünkü onun Darius'a âşık olduğunu sanıyordum. Şimdi her şey çok önemsiz görünüyor. Darius'la ilgili bir şeyler olduğunu biliyordum, bunu hissediyordum. Yanlış kişiye bakıyordum. Her halükârda, Fig'in ona âşık olduğuna dair fikrimi değiştirdikten sonra bir adım geri gitmem gerekiyordu.

Zorba olduğu kadar tuhaftı. Haftanın beş günü evimde bittiği bir dönem vardı; ne zaman isterse ortaya çıktığı, Mercy'ye çılgın hediyeler getirip onun şekerlerini gizlice aşırıldığı. İnsanlar meşgulken işler bozuluvermişti. Fig, yazar arkadaşlarımın web sitelerini oluşturabileceği birçok serbest çalışma almıştı. Ve bir süre sonra, mahallede herkesin yaptığı gibi, beyaz SUV'unu evinin önüne park etmek yerine garaja çekmeye başladı. Bugünlerde evde olup olmadığını asla bilemiyorum.

Bir ay sonra ilk kez makyaj yaptım. Giysilerim askılarda duruyorlardı. Evliliğim bittiğinden beri altı kilo verdim. Artık göğüslerim bile kalmamıştı. Güzel bir akşamdı, sıcak ve ferah. Botlarımı ayağıma çektim ve çarpacak şekilde kapanmamasına dikkat ederek bahçe kapısından geçtim. Geldiğimi görmesini ve evde değilmiş gibi yapmasını istememem dışında, neden orada dolaştığımı bilmiyordum. Saklandığı

izlenimine kapılmışıtm. Belki de bunu ben de çok iyi yaptığım içindir. Evde çalışırken arabayı garaja park eder, perdeleri çeker ve komşularınızla hiç göz teması kurmazsınız. Arka kapıya sertçe vurdum, parmak eklemlerim acıdı. Kapıda beklerken, parmaklarımı dudaklarıma doğru kaldırdım. Hava dün olduğundan daha sıcaktı, ağaç dallarında büyüyen tomurcukları görebiliyordum. Onu hazırlıksız yakalamış olmalıyım çünkü bir saniye sonra yüzü pencerede belirdi, ağzı görünür bir "O" şekline dönüştü.

Sürgüyü çevirirken kilidi takıldı ve ardından kapı açıldı. İçerden tanıdık bir koku geldi, evimin kokusuydu. Şaşırmadım.

"Hey," dedi. "N'aber?" Spor kıyafetleri giymişti ve yüzü koşu bandındaymış gibi nemli görünüyordu. Tanrı'm, zayıftı. Benden daha ince, gerçek hayattaki bir insandan çok daha ince.

"Beni aldattığını biliyor muydun?" Gözlerimi sabit bir şekilde yüzünde tutunca bakışlarım bulanıklaştı. "Sana söyledi mi?"

Soluk yüzü değişti. Birden derisi beyaz sütümsü yapışkan bir renge büründü.

"Darius... Ne?.."

Ağlamaya başladım. Gözyaşlarımdan üstesinden geldiğimi, her şeyin kontrolüm altında olduğunu düşünüyordum ve burada onun arka basamaklarından durmuş gözyaşları akıtıyordum. Fig, hızla hareket etti ve içeri girmem için kenara çekildi. Oradan bir sandalye çekti. Yüzümü ellerime gömerek kendimi toparlamaya çalıştım.

"Ne oldu?" Gözlerini kocaman kocaman açmıştı, inanmıyordu.

"Onunla bir konferansta tanışmış," dedim. "Bir gazeteci."

"Ne?" Sesi çatladı. Birden yanımdaki sandalyeye oturdu ve dizlerimiz çarptı.

"Kim? Ne zaman?"

Bana verdiği mendili alarak, "Adı Nicole Martin'miş," dedim. Fig'in gözleri odanın etrafında dolaştı ve adını bir yerlerden çıkarmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. İsimler konusunda böyleydi; her zaman onları tekrar etmeni ister, sonra da kendi kendine söylerdi. Darius, onun hemen eve gidip öğrendiği isimleri Facebook'ta aramasıyla ilgili her zaman şaka yapardı. "Serbest çalışıyor."

"Tüm bunları nasıl öğrendin?"

"Hangi bölümü?" diye sordum.

"Aldatma..."

"Telefonu," dedim ağzımı kapatarak. Gözlerimi her kattığımda görüntüler hala kafamın içinde beliriveriyordu. Meme ve vajina fotoğraflarından bir geçit.

"Bana telefonunda bir şey gösteriyordu. Sonra yanlış düğmeye bastı ve onun yerine fotoğraf albümü açıldı. Kadınların... Fotoğraflarını gördüm."

"Birden fazla mı? Şeyden daha fazlası... Şu Nicole'den?.."

"Evet, ondan daha fazlası," dedim.

Bir an hiçbir şey söylemedi, sadece tezgâhın kenarlarını kavrayan ellerine baktı. "Aman Tanrı'm."

Zaten oturmuyorsa oturması gerekeceği hissine kapıldım.

"O şimdi nerede?"

"Onu terk ettim. Birkaç hafta önce. Ne yapacağımı bilmiyordum." Zaten bilip bilmediğini merak ettim. Arabası her zamanki yerinden gitmişti. O çok iyi bir takipçiydi.

"Mercy nasıl?" diye sordu.

"İyi değil." Eksik olan tek açıklamaydı. Mercy, sınıftaki çocuklarla kavgaya etmiş, üzgündü ve kendini geri çekmişti. Her gece onun hikâyesini okumamı istiyordu.

Uzanıp baş ağrısının yayılmaya başladığı şakağıma dokundum.

"Başın mı ağrıyor?" diye sordu. "Bekle." Banyoya gitti ve avucunun içine birkaç aspirinle geri geldi.

"Ne kadar zamandır devam ediyor?" diye sordu bana bir bardak su verirken.

"Bir yıldan fazla," dedim hapları yutarken. "Evli olduğun bile bilmiyordu. Sadece her şeyi ayrı tuttu... Bölümlere ayırmıştı."

"Bunu nasıl biliyorsun?" dedi Fig. "Yalan söylüyor."

Başkasının da böyle düşüneceğini görebiliyordum. Diğer kadın, çoğu kez aldatan erkekten daha kötü bir duruma düşerdi.

Bu kadınların bana hiçbir borcu yoktu, onlar yabancıydı. Belki kendilerine yaptıklarından daha iyi bir şey borçluydular, ama Darius, bana sadakatini ve hayatını borçluydu.

"Onu aradım," dedim. "Ağlıyordu. Bana her şeyi anlattı." Adını aradıktan sonra (Darius'un gönülsüzce söylediği) ona Facebook'tan mesaj attım. Bana hemen numarasını gönderdi. Telefona cevap verdiğinde sesi çatlamıştı ve ikimiz de ilk birkaç dakika birlikte ağladık. "*Çok üzgünüm,*" dedi. "*Belki aklımın bir yerinde hikâyesinde karanlık bir şeyler olduğunu biliyordum ama görmek istemedim. Bilmeliydim.*" Ona boşandığını söylemiş. Ve bunu ispatlayacak sosyal medya siteleri de yoksa aradaki farkı nasıl anlayacaktı?

"Fazla güveniyorsun, Jolene," dedi Fig yumuşak bir sesle.

"Bana söz veren o değildi, Fig," dedim. "Darius vermişti. Evli olduğunu bilip kendini ona bırakması benim için önemli değildi. İlişkimizi korumak ve aletini pantolonunun içinde tutmak, ona 'Hayır' demek Darius'un göreviydi. "

Fig çekinmeden başını salladı.

"Tanrı'm, nasıl bu kadar aptal olabildim? Ofiste geçirdiği onca gecenin... Son zamanlarda dikkati çok dağılmıştı. Son teslim tarihime az kaldığı için onunla yeterince vakit geçirmediğimden olduğunu düşündüm."

"Birbiriniz için iyi değildiniz," dedi kararlı bir şekilde. "Demek istediğim... Beni yanlış anlama, yaptığı şey iğrenç. Birini bu kadar uzun süre nasıl kandırabilirsin. Nedenini anlamıyorum." Ve sonra ekledi, "Tam bir poker oyuncusu."

Söyledikleri kırbaç etkisi yarattı. Onu az önce savundu mu ve sesinde ne vardı? Neşe? Kendimi hasta hissettim. Buraya gelmekle hata etmişim. Her zaman böyle oluyordu, Fig'e karşı tuhaf bir anlayışla karışık duygularım olduğunu düşünürdüm ama sonra yanına gelir gelmez oradan hemen ayrılmak isterdim.

"Sadece uzaklaştığına ve bir daha geri dönmediğine inanmıyorum," dedi.

Evet, kahretsin. Benim de düşüncem buydu. Ama o benim kocamdı. Sadece ölümün bizi ayıracağını düşünmüştüm.

Mutfağa baktım, hissettiklerimi doğrulamak için bir ipucu aradım. "George burada mı?" diye sordum. "Üzgünüm, meşgul olacağınızı bile düşünmedim..."

Yorumumu eliyle geçiştirdi. "Taşındı. İki hafta önce."

Şimdi şok olma sırası bendeydi.

"Neden?" diye sordum. "Aman Tanrı'm. Üzgünüm. Unut gitsin, bu beni ilgilendirmez."

Başını salladı. "Hayır. Sadece uyuşmuyorduk. Biz âşık değildik."

George, Fig'e âşıktı. Her şeyiyle onunla doluydu; ona bakışı, her isteğine uyma çabası... İsteddiği her şeye boyun eğiyordu. Onun için sık sık üzülürdüm. Yaptığı her şeyi reddeder, ona sanki orada değilmiş gibi davranırdı.

"Okuldan Mercy'yi almam gerekiyor," dedim ayağa kalkarak. Acele edersem, ayrılmadan önce hızlı bir ağlama seansını araya sığdırabilirim. Tezgâhın üzerine bıraktığım kâğıt mendil yığınınına baktım ama Fig onları almama engel oldu.

"Bırak, git," dedi. "Bunu düşünmek zorunda kalmaman için bu gece akşam yemeğini ben yapacağım."

Gülümsedim, mutfaktan geçip bahçeye çıktım. Bana sarılıp veda ederken ikimizin de gözleri yaşlıydı.

49

WINK1986

Sabahlarımı yazarak geçirdim. Aşkla ilgili bir kitap olması gerekiyordu ama bunun ne olduğunu bildiğimden tam olarak emin değildim. Parmaklarım kelimeleri yazmakta tereddüt ediyordu ama sözler benim görevimdi, geçim kaynağımdı. İnanmadığım şeyleri söyleyerek, var olamayacak kadar mükemmel karakterler yaratmaya devam ettim: Kadınlar için savaşan erkekler, doğru şeyleri söyleyen erkekler. Erkekler korkak mıydı? Hiç iyi olanları yok muydu? Arkadaşlarım beni zorladılar, var olmasını dilediğim aşkı yazmamı söylediler.

Ryan, nasıl gittiğini öğrenmek için bir öğlen bana mesaj attı. Ona hiçbir şey söylemedim, tek kelime etmedim. Bildiği kadarıyla ben hala sonsuza dek mutlu yaşıyordum.

"İyi," yazıp gönderdim. Bütün sabah yazdım.

"Sen ve Darius nasılsınız?"

Bunu nasıl yaptı? Bir köşede kıvrıldığımda, bir kavganın ortasında ya da dünyanın en yalnız siktiri boktan şeyiymiş gibi hissettiğimde daima bana ulaşmayı nasıl beceriyor? Sanki aramızda bir ip vardı ve diğer uçtaki sürtüşmeyi hissedebiliyordu. Gözlerimi kısarak, orada olmayan bir kahve fincanına gergin bir şekilde uzandım. Ben kahve yapmamış mıydım? Bana asla doğrudan Darius'u sormadı. Ona önemsiz, küçük şeyler söyledim ama genel olarak birbirimizin

kışisel hayatlarından uzak duruyorduk. Bir kuraldı ama neden?.. Belki bu ayrıntıları duymaktan hoşlanmıyorduk.

"İyiyiz," diye cevap gönderdim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Bana sağlam bir tavsiye verebilecek biri varsa, bu Ryan olurdu.

"Sen?"

Uzun süre kelimelere baktım. Bilmiyordum. Biz miydik?

"Neler oluyor Ryan?"

Bir saniye sonra telefonum çaldı. Ekranımda Ryan'ın numarasının yanıp söndüğünü gördüm ve boynuma bir ısı yayıldığını hissettim. Onunla telefonda hiç konuşmamıştım. Sesinin neye benzediğini bile hatırlamıyordum. Cevap vermemeyi düşündüm, birbirimize sadece mesaj atıyorduk ve o, buna saçmalık diyordu.

"Merhaba!" *Kahrolası kahve fincanım neredeydi?*

"Selam." Sesi seksiydi. Hemen yüzümü kolumun kıvrımına gömdüm.

"Ne zamandan beri beni arıyorsun?" diye sordum.

"Şu andan beri. Nasılsın?"

"İki dakika önce mesaj attığımız zamanki gibi," dedim ukalaca.

Güldü ve bir köşeye oturup ileri geri sallanma dürtüsüne büründüm. "Ne yaşıyorsun Jolene?"

"Ben iyiyim," dedim. Sesimdeki karanlığı duyabiliyordum ve canlanmaya çalıştım. "Aynı tas aynı hamam."

"Değilsin," dedi.

"Bu benim sesim," dedim sertçe. "Ben buyum."

Keşke son kelimede sesim kısılmasaydı. Ryan sesimdeki

üzüntüyü yakaladı.

"Ne yaptı?" diye sordu.

Ona söyledim. Sonunda o kadar sessizdi ki yanlışlıkla telefonu kapattım mı diye merak ettim.

"Alo?.."

"Buradayım," dedi. "Ne düşündüğümü duymak ister misin?"

"Evet," dedim. Ağlamaya başladım. O derin, boğuk endişeli sesi beni ağlattı.

"Sana çok söz verdi, bu sözlerin gerçek olmasına ihtiyacı olan birine. İlişkinizde bir kopukluk vardı, nereden ve neden kaynaklandığını bilmiyorum ama hayatınızda bir kez olsun hayal kırıklığına uğramamanız gerektiğini biliyordu. Bunu yapacak kadar özverili değildi."

Of kahretsin. Sadece ağladım. Bu çok zordu, özellikle de Darius'un aldattığını öğrenmeme neden olan adamla telefonda konuşurken.

Ben sakinleştikten sonra, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi. "Geçen hafta gerçekten tuhaf bir şey oldu."

"Tuhaf?" diye sordum. Bana tuhaf bir şey anlatmak için mi arıyorsun?

"Evet. Seninle ilgisi var."

"Benimle mi?" diye tekrarladım.

"Sen. Hep seninle ilgiliydi."

BU NE ANLAMA GELİYORDU? AMAN TANRI'M, BU NE ANLAMA GELİYORDU?

"Dinliyorum."

Telefonu bir omuzdan diğerine kaydırıldığını duydum. Ne

yaptığını merak ettim.

"Bir e-posta geldi. Adres yasal değildi: wink1986."

"Orada bir yerde de bir alt çizgi vardı."

"Tamam..." Bir tıslama sesi duydum ve ardından metallerin tıkırtılarını. Yemek yapıyordu.

"Bu tuhaf," dedi. "Bir dakika bekle." Tekrar konuştuğunda tıslama durmuştu ve sesi net ve odaklanmıştı. "E-postada videolar vardı. Kocan olduğunu sandığım kişi."

"Darius? Ne tür videolar?"

Ryan boğazını temizledi. "Müstehcen videolar."

"Kafama kan hücum etti." Gözlerimi yumdum ve kimse beni görmese bile başımı salladım.

Hayır, hayır, hayır, hayır...

"Bak, onları sana gönderebilirim ama onları görmek istediğinden emin değilim. Ayrıca birinin onları neden bana gönderdiğinden veya e-posta adresimi nasıl bulduğundan da tam olarak emin değilim."

"O olduğunu nereden biliyorsun?" dedim aceleyle.

"Oydu."

"Tamam," dedim. "Onları gönder."

"Sen...?"

"Onları gönder."

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. Sonra e-posta adresini herkese açık olarak listeleyip listelemediğini görmek için Ryan'ın tüm sosyal medya profillerine gittim. Listelemişti. Ama bu videoları görmesini kim isterdi? Bundan kimin ne kazancı olacaktı ki? Kesinlikle Darius değildi.

Bir dakika sonra Ryan21'in bana bir e-posta gönderdiği-

ne dair bir bildirim aldım. Açmadan önce kendime bir içki koydum. E-postaya eklenmiş üç dosya vardı. Başlığı boş bırakmıştı.

İlkine tıkladım. Darius -gün gibi açık- yedek banyodaki tuvalette arkaya doğru oturuyor, yüzünün sadece alt yarısı görünüyor. Gözlerim aletine odaklandı. Tam orada çerçevenin içindeydi. Dudakları hareket ediyordu. Bir şey söylüyordu. Sesi açtım.

“En güzel vajinaya sahipsin.”

En güzel vajina... Aman tanrım.

Açtığım sonraki videoda mastürbasyon yapıyordu. Bitmeden kapattım. Yapamam. Konuştuğu son kişi -Nicole veya videoyu gönderdiği başka kişi. Sesi bir kez daha açtım. Alt dudağını ısırarak eliyle aletini yukarı ve aşağı ovuşturuyordu. “O gitti. Buraya gel,” diyordu. “Tekrar senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum.”

Bunun olacağını biliyordun. Her şey ona işaret etmişti. O bir dolandırıcıydı. Mesleğinde verdiği yeminleri çiğnemişti. Neden bu bağımlılıkları eve yaklaştırmasın ki? Çizgileri yoktu, sınırları yoktu. O, kadınları kullananlardandı. Bunu bana kim göndermişti? Kim görmemi istemişti? Ve neden Ryan'ı bu olayların içine çekiyordu?

50

FAHİŞE MONA

Haziran başında George, kahve içmek için buluşmak istediğini söyleyen bir mesaj gönderdi. Numaramı nasıl bulduğunu anlamaya çalışırken birkaç dakika mesaja baktım. Ona numaramı verdiğime dair hiçbir anım yoktu. Tereddütle kabul ettim. Meşguldüm. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Darius'la olan şey ortaya çıktığından beri ikisini de görmemiştim. Perdeler çekilmişti ve arabalar bir anda bir şeylerden saklanıyormuşçasına garaja girmişti. Rahatsız olmamıştım. Her türlü dramadan uzakta, boş alana ihtiyacım vardı. Onunla buluşmam gereken gün dışarıda deli gibi yağmur yağıyordu. Yağmur botlarımla yağmur ceketimi giydim ve Tin Pin denen eski, küçük bir kafeye yürüdüm. Ondan önce gelmiştim, ben de bir çay parasını ödeyip köşedeki kırık dökük bir masaya oturdum. Biri ahşaba *"Mona bir fahişe"* yazmıştı. Çayımı karıştırdım ve mesaja baktım. Toplumun kadınlara bakışının boktan şekline bir başka örnek... Kızımız Mona çağrılırken, Mona ile yatan tüm erkeklere kimse laf etmiyordu. Çantamda sakladığım çakıyı çıkardım ve yazının altına, *"Onunla yatan bütün erkekler de öyle"* yazdım.

Garsonlardan biri beni gördü ve "Bunu yapamazsınız," dedi.

"Zaten yapılmış, ben tamir ediyorum," dedim. Gözlerini devirdi ve tezgâhın arkasına çekildi.

İfade özgürlüğü iyiydi. Sadece doğru yapın, pislikler.

George on dakika geç geldi ve sıırıslıkılam olmuştı. Onu, Mona'nın masasına doğru çağırdım ve onun için sandalyeyi geriye çektim.

"Merhaba," dedi paltosunu çıkartırken.

"Selam."

Ben benimkini bitirirken kendisine içecek bir şeyler almak için gitti. Bir kahve ile geri döndüğünde ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Ya da belki her zaman öyle görünüyordu. George'a ne sıklıkla baktım? O neredeyse bir keşişti. Ben dışarıdaysam, o araba yoluna girdiğinde ara sıra el sallıyordu.

"Fig ve Darius'un ilişkisi vardı," dedi.

Çay midemde yanma hissi yarattı. Koltukta geriye doğru giderken kolumla mideme bastırdım.

"Bir şey söyle," dedi George. "Tanrım, bu çok kötü." Yeni yürümeye başlayan çocuk gibi koltuğunda sallanırken elini zaten dağılmış saçlarının arasından geçirdi. Sözlerinin ağırlığıyla savaşıırken onun Mona yazısını okuduğunu gördüm.

Ne söylemem gerekiyordu? Şaşırmış mıydım?

Evet, aslında öyleydim.

"Lanet olsun," dedim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sonunda bir şey söylediğim için rahatlamış görünüyordu. "Maalesef geçmiyorum."

"Ne zamandır?" dedim. "Nasıl?"

"Ayrıldığında, koşuya çıktığını veya bir şey için markete gittiğini söylediğinde... Bilmiyorum. Yolunu buldular. Böyle insanlar her zaman bir yol bulmazlar mı?"

Sersemlemiştim, vizyonum odak içinde ve dışında yü-züyordu. Benim evim. Kendi evimde bana ihanet etti. Onun taşınmasına ve benimle paylaşmasına izin verdiğim. Borcu artarken serbest kalmış ve aleyhine davalar açılmış birini... Darius'u yakaladığımdan beri aylardır kalbimde yer edin-meye çalışan acıyla başa çıkmanın, affetmenin ve yakmanın yollarını arıyordum. Böyle bir adamın umudumu almasına izin veremezdim. Ama bu... Bu farklıydı. Bokunu eve, kızım için yarattığım güvenli yere getirmişti. Ve o... O kadın. Uyarıları bir kenara itmiştim, kitabımı, kızımı ve arkadaşlarımı bir kenara itip ona yardım etmiştim. Nasıl bir dünya ki bu, sizi en çok sevdiğini düşündüğünüz insanlar aslında hain olabiliyorlardı? George'a baktım. Bezgin ve zayıftı, hareket-siz duramıyordu. Tıraş olurken kendini kesmişti. Çenesinde biraz kurumuş kan vardı.

"Ne zaman öğrendin? Hangi ay?"

"Mart," dedi. "Geçen yıl"

Korktum. Bu, yan taraftaki eve taşınmalarından sadece birkaç ay sonraydı.

"O zaman babamla Phoenix'teydim," dedim usulca. "Bu...?"

"İşte o zaman onları yakaladım," dedi George. Bir elini yüzüne bastırdı. "Onun ismini telefonunda gördüm. Gece geç saatte ona mesaj atmasının tuhaf olduğunu düşündüm."

"Ve baktığında ne gördün?"

Başını salladı, gözleri masaya sabitlendi. Söylememesi ne kadar kötüydü? Yani biliyordum, değil mi? Darius'un telefonundaki fotoğrafları gördüm. Fig'in vücut kısımları, onu kovduğum gece gördüklerimden biri olabilirdi. Darius yüz-lerini uzak tutmayı severdi. O kişiye bakmak, onu biri olarak

kabul etmek istemezdi. “*Kalbine saplanan bir acı mı?*” Bu ana kadar hiç hissetmiş miydim? Hayır, kesinlikle hayır. En korkunç şeydi.

“Sevişiyorlardı. Ben ölen babamı ziyaret ederken? Kızımı annesinin yanına gönderdi ve evimde o kadınla birlikte mi oldu?”

George artık bana gerçekten bakmıyordu. Hiçbir şeye bakmıyordu. Ona kızgındım; eğer onları yakaladığında bana söyleseydi Darius’la yüzleşebilirdim, onu terk edebilirdim. Yarutsız kalıp yaralarımın kabuklarının sürekli sökülmesinden iyileşmeye başlardım. O da onlar kadar korkaktı. Ona acımış olduğum tek şey, Fig gibi birine âşık olması ve o asalağın kurbanı olmuş olmasıydı. Darius’u kovduğumda onun empatisine hayret ettim. Benimle beraber benim için acı çektiğini düşünmüştüm. Evet doğru. O kaltak, Darius’un onu da aldatıldığını yeni öğrenmişti. Benimle beraber o da kederliydi.

“Hâlâ onunla olmak istiyorsun, değil mi? Seni aldatırken yakaladın ve onunla kaldın. Kimseye söylemedin. Sadece saklandın ve tamir etmeye çalıştın.”

“O kadar basit değil,” dedi. “İntihara meyilliydi.”

“Ah evet! Onu tren raylarında mı yakaladınız yoksa kendi özel şeyiniz mi vardı?”

Bana boş boş baktı.

“Seni az önce öğrendiklerinden uzaklaştırmak için intiharı kullandığını hiç düşündün mü? Seni manipüle ediyordu.”

“O kadar basit değil,” dedi.

“Hayır, salak! Bu kadar basit. Egon seni istemediği için zedelenmiştir. Senden yararlandı, George. Seni hâlâ istediğine ikna etmeye çalışarak kendini daha iyi hissettiremezsin.

Tanrım, sizler ne kadar aptal pisliklersiniz.” Ayağa kalktım, sandalyem zeminde yüksek sesle gıcırdadı. “Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı George? Korkarım ki yüzüne yumruk atmak için karşı konulamaz bir dürtüyle hareket etmeden önce gitmem gerekiyor.”

Bana baktı, şaşırmıştı. Belki gülmek istediğini düşündüm.

“Sanırım hepsi bu kadar,” dedi. Çantamı aldım ve kapıya doğru yürümeye başladım. Ama sonra bir şey daha düşündüm.

“Bu arada George, sen de eski kocam gibi kokuyorsun. Sana aldığı kolonyayı Darius kullanıyordu.”

Yüzü soldu. “Onu Nordstrom’da bulduğunu söyledi,” dedi.

“Bunu Nordstrom’da satmıyorlar. Kocamda buldu.”

51

TRAVMA SONRASI STRES BOZUKLUĞU(TSSB)

Annem, Dolly'nin Parton şarkısından esinlenip bana Jolene adını vermiş. Dolly, farklı bir isim kullanabilirdi. Bana, Darlene, Cailene veya Arlene diyebilirdi. Onun yerine ben Jolene'im. Dolly, kızıl saçlı bir banka memuru, kocasıyla tam önünde flört ettikten sonra bunu seçmiş. Hayal edin, birileri erkeğinizi çalmaya çalışıyor ama siz bunu sanata dönüştürüyorsunuz ve para kazanıyorsunuz. Bu kadın kocaman memelerden fazlasına sahip oldu, biliyor musun? Tarzını beğendim.

Gerçeği göremeyecek kadar yoğun olan bir arkadaşım vardı. Tanrım, sinir bozucuydu. Tam orada lanet gözlerinin önündeydi ve Helen Keller'a o saçmalıkla mı gittiler? Özellikle başkalarında bu kadar net görebildiğim şeyin benim başıma da geleceğini hiç düşünmemiştim. İnsan doğasının ikiyüzlülüğü... İnsanların içinde en iyiyi görmeye çalıştım. Olabileceğini düşündüğüm birine âşık oldum ve sonra Helen Keller parmaklarını beynime soktu: Görmedim, duymadım, bilmiyorum, la la la la. Daima, böyle olmayı seçmediler. Fig'le olan buydu sanırım. Öğreniyordum. Yavaş ama emin adımlarla, Fig'in intihar trenlerinden biri gibi... Rayları değiştirip, çekiyor, hız kazanıyor. Artık insanlarda gerçeği görebiliyordum. Örneğin, Mercy'nin babası bir aptaldı. Yine de örtbasla gelmedi. Belki örtsün isterdim. Ama o sadece büyük

bir “*siktir git*” ile geldi ve hemen hayatımızdan çıktı. Hamile olmaktan ve yalnız kalmaktan korkmadım. O gittikten sonra bu büyük ve anlamlı şeyi bu büyük aptalla yapmak zorunda kalmadığım için rahatlamıştım. Böylece bebeğimi büyüttüm ve kitaplarımı yazdım. Ve tüm doğru şeyleri söyleyen ve yapan Darius, daha ben tüm bunları etrafa gösteremedem, geçmişten çıkıp geliverdi. Kanca, misina ve platin... Hepsini yuttum ve şişmiş parmağıma bir yüzük takmasına izin verdim. Ve geldiğinde, aklımda o küçük kızı sevmediğine dair hiçbir şüphe yoktu. O bizimdi. Ama sonuçta onu sevmedi, değil mi? En azından kendini sevdiğinden fazla değil. Darius kimseyi kendinden daha çok sevmedi. Ve belki de karakteriyle yardımcı olamadı ama yaptıklarıyla olabilirdi. Ve o... O da kendisi kadar iğrençti. Oyun oynamayı, ne kadar kazanabileceğini görmeyi severdi. Kanser değildi ve intihara meyilli de değildi. Bunları insanların tepkilerini kontrol etmek için kullanıyordu. Onun olmasını istediğin kişi oluveriyordu.

Ertesi yılın sonbaharında bir gün, anaokulundan Mercy’yi almak zorunda kalana kadar evdeydim, vakit öldürmeye çalışıyordum. Dört yaşındaki çocuğum balık krakerleri yerken ve tekerlemeler öğrenirken kendimi eğlendirmenin yollarım bulmak benim işim haline gelmişti. Mercy, Darius’u sormayı ancak babam öldükten sonra bıraktı. O zamana kadar beni ağlarken görmemişti ve sanki ayrılmak zorunda kalan ve ayrılmayı seçen birinin ciddiyetini anlamış gibiydi.

Her neyse, ön kapım vurulduğunda, odadan odaya dolaanıyordum. Kitapların tozunu alıyordum ve mobilyaları yeniden düzenliyordum. Yazacak bir kitap olmadan tamamen işe yaramaz hissediyordum. Kapıyı çalan FedEx olsa paketi bırakıp giderdi, şu anda kimseyi görmek pek hoşuma gitmiyordu. Ama vuruşlar geçmedi, ateşli bir şekilde arttı ve so-

nunda elimdeki toz beziyle ön kapıya doğru ilerledim. Kapı deliğinden baktım. Fig kapımın önündeydi, siyah bir beysbol şapkasını saçının üzerinden aşağı doğru çekti. İyice zayıflamıştı, yüzünde derin çizgiler belirmişti ve kıyafetleri gevşek bir şekilde kemiklerinden sarkıyordu. İç sesim kapıyı açmamı söyledi ama ne söyleyeceğini de merak ediyordum. Bu noktada artık bildiğimi bilmesi gerekiyordu.

Kapıyı açtığımda yüzü çoktan ayarlanmıştı. Ağzından çıkan ilk kelimeler bir şekilde bana kızgınlıkla söylenmişti. Sesinin delice mi yoksa agresif mi olduğunu anlayamadım. "Üzgünüm tamam mı? Üzgün olduğumu söylemekten çekinmiyorum."

"Neden üzgünsün?" diye sordum. Belki de bu onun suratına yumruk atma, ona küfretme ve gerçekte ne düşündüğümü söyleme zamanıydı ama her zamanki gibi kendimi onun deliliğinin içinde buldum. Her şeyin nasıl işlediğini bilmek istiyordum.

"Ben ne yaptım? Bu ben değilim, böyle biri değilim." Ağlama sesleri çıkarmaya başladı ama gözyaşlarını bekledim ve gelmediler. Bir keresinde bana George'la Washington'a taşınmadan önce memleketinden bir adamla ilişkisi olduğunu söylemişti. Yani, aslında o kimdi? Bir numaralı yalancı.

"Darius benimle konuşan tek kişiydi. Çok yalnızdım. George... Şey, onun nasıl olduğunu biliyorsun. Hiçbir zaman benim yanımda değildi."

"Seninle konuştum," dedim. "Senin için oradaydım."

Ona acımıştım. Olmadığı biri gibi görünmeye çalışması çok acınasıydı. Gözleri kocaman olmuş ve yaşarmıştı. Yeni bir taktik düşünerek geri adım attığımı düşündüm. Sonra ona baktım, yani ona gerçekten baktım. Daha önceki gibi onu

görmek istediğim şekilde görerek, içince sadece iyiyi bulmaya çalışarak değil. Değerlendirme şekli, bakışı, reaksiyon almak için söylediği şeyler... Nazik biriyseniz nazik olabildi. Çevreyi kurtarmaya inansaydınız, o da ilgilenirdi. Bir keresinde George'la hep birlikte çıkmıştık, onlara geçtiğimiz birkaç yıl içinde geçirdiğim çeşitli garip hastalıkları anlatıyordum; bana ilgi gösterdi ve sonra domuz gribine yakalanmasını ve bunun ne kadar korkunç olduğu hakkındaki kendi hikâyelerini anlattı.

George'un yüzü afallayınca kadar ona inanmıştım ve sonrasında George şöyle demişti: "Domuz gribini ne zaman geçirdin?"

"Hatırlarsın... Yolculuktan sonraydı. Haftalarca yataktaydım..."

George başını salladı. "Hayır, hayır, hatırlamıyorum. Sanırım böyle bir şeyi hatırlardım."

Darius eve kadar gülmüştü. "Sence yalan söylediğinin farkında mı? Yoksa kafasındaki gerçek mi?"

Şimdi acıma kartını oynamaya çalışırken ona baktım. Her zaman en güçlü oyunu olmuştur, değil mi? Hastalık, kırılganlık, depresiflik, yalnızlık, işe yarayan herhangi bir şey...

"George tacizciydi," dedi. "Ondan korktuğumu kimseye söylemek istemedim." Çekingen, kibar, ezilmiş George'u hayal ettim. Agresif olma konusunda pek iyi olmadığını düşünmüştüm ama kim bilir? Fig, insanlarda mutlaka en kötüyü ortaya çıkarıyordu. "Sana ne yaptığımı söylememe izin vermedi. Beni tehdit etti."

"Ne ile?"

"Efendim?"

"Seni ne ile tehdit etti?" Onun cevap vermesini bekledim, hatta umuyordum. Bana makul bir şey söyleseydi, belki de... Ne?

Gülümsedim. Bunun amacı neydi? Yaptığı şey hakkında ne düşündüğümü ona söylesem bile beni duymazdı. Fig bu bakımdan Darius gibiydi, sadece olayların kendisini nasıl etkilediğini düşünüyordu.

"Ne zaman başladı?" diye sordum. Bundan çıkarabileceğim en iyi şey kapanıştı. Darius o gece gittikten sonra ortadan kaybolmuş, numarasını değiştirmişti.

"Hatırlamıyorum," dedi aceleyle. "Travma Sonrası Stres Bozukluğum olduğunu düşünüyorum."

"TSSB'en var mı?" diye sordum. "Hangi travma?"

"Sadece olan her şey. Hatırlamıyorum," dedi tekrar. Şimdiye kadar kaç tane yalan söylemişti? Sayamamıştım.

"Bir yabancıyı becerebilirdin. Onu seviyordum."

"Biliyorum. Ben de her zaman bunu düşünüyorum." Gözlerini kaçırdı ve ayakkabılarına bakmaya başladı.

"Ona âşık mıydın?"

Başını kaldırdı ve güldü. "Hayır," dedi sertçe. Kayıtsız davranıyordu ama bu itiraf beni söylediği her şeyden daha çok incitti.

"Evet deseydin çok daha iyi olurdu," dedim usulca. Kalbim ağrımaya başladı. "Yani, beni incittin, çocuğumu incittin, George'u incittin! Hepsi, senin için hiçbir şey ifade etmeyen birkaç sikiş için miydi?"

"Demek istediğim, onu seviyordum ama bir arkadaş gibi," dedi aceleyle. "Çok iyi arkadaşlık. O zaten seni aldatıyordu. Kötüydü, Jolene. Ben tek değildim."

"Bunu bilmiyordun o anda. Bunu gerekçe olarak kullanamazsın. Hiçbir şeyi gerekçe olarak kullanamazsın."

"Kullanmıyorum! Buraya özür dilemeye geldim!"

"Buraya gelmenin, insanların ne yaptığını öğrenmesiyle hiçbir ilgisi yok mu? Örneğin, web sitelerini tasarladığın yazarlar?"

Şok olmuş numarası yaptı. "Hayır! Bunu nasıl söylersin?"

"Senin hakkında çok şey söyleyebilirim, Fig. Neden daha önce gelmedin? Darius neredeyse bir yıldır yok."

"Sana söyledim, George neredeyse beni esir tutuyordu. Birçok kez istedim. Ve ona kolonya hakkında söylediğin şey, yani doğru değil. Ben deliyim ama o kadar da deli değilim. "

"Seni sevmiştim Fig," dedim. "Hem de çok... Seni gerçekten seven bir kişiyi incittin. Benden intikam almak için seni kullanan bir hapishane gardiyanı George ya da kocam değil. Seni sen olduğun için sevmiştim."

"Beni asla terk etmeyeceğini söylemiştin," diye fısıldadı. Yine ağlıyordu. Böyle iyi bir aktrisin gözyaşlarını toplayabileceğini düşünebilirsiniz.

"Ben seni terk etmedim, sen beni terk ettin." O anda fark ettim. Bu videoları Ryan'a gönderen Bayan Wink1986 da oydu.

"Bu videoları nasıl buldun? Darius'un mastürbasyon yaptığı videoları?" Yüzünde görebiliyordum, zihninde evirip çeviriyor, sahiplenip sahiplenmemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Onları bana Darius gönderdi. Ryan'dan gelirse, seni ona doğru itmenin daha kolay olacağını düşündüm."

Aman Tanrım. Nasıl göremedim? Elbette Fig, videoda ko-

nuştığı kadındı, onun ben ayrılır ayrılmaz gelmesini söylediği kadın. Yüzümü ellerimle kapattım, öfkemi bastırmaya çalıştım.

"Kocamın iğrenç aldatma videolarını kullanarak çöpçatanlık oynamaya mı çalıştın? Bunun ne kadar çılgınca olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Yardım etmeye çalışıyordum," dedi çabucak ve yüzü soldu. "Onun gittiğini bilmiyordum. Onu gerçekte olduğu gibi görmeni istedim."

İçimde, yüzüne güzel bir tokat, tırnaklarımla da pençe atma dürtüsü vardı. Bana söylediği şeylere gerçekten inanıyordu. Deli, psikopat orospu.

"Kendine yardım etmeye çalışıyordun," dedim. "Darius'u istedin ve beni fotoğraftan çıkarmaya çalışıyordun. Bu yüzden George'la ilişkiniz birdenbire sona erdi. Çoktan gittiğini bilmesen bile, o videoları izledikten sonra gideceğinden emindin."

Başını sallıyordu ama hiç suçluluk belirtisi yoktu. Lanet olsun! Bu çılgınlıktı, tam bir U dönüşü...

"Terapistim sosyopat olmadığını söyledi. Ona sordum. Pişman olduğumu, önemseydiğimi görebildiğini söyledi."

Gülmek istedim. Darius bir terapistti ya da en azından bir zamanlar öyleydi ve o kesinlikle bir sosyopattı.

"Ah, peki. İyi bir terapist size sosyopatların ve psikopatların neredeyse herkesi, hatta kendilerini bile kandırabileceğini söyleyebilir. Sen bir sosyopat değilsin, Fig. Sen bir psikopatsın. Arada fark var."

Bana göz kırptı.

"Arkadaşların kötü kızlar. İnternette ne dediklerini anlı-

yorum. Bunun hakkında bir avukatla görüştüm. Bana siber zorbalık yapıyorlar."

"Vay canına. Güzel hareket. Gerçekten başka birine kötü kadın demek istiyor musun? Sen en kabasınsın, Fig. Arkadaşlarım kızıyorlarsa bunun için iyi bir nedenleri var."

Tiz bir sesle, "Sadece kör olmuşlar," dedi. "Herkes senin hakkında kör. Ama biliyorum. Gerçek seni gördüm, hayranlarından biri değilim."

"Pardon. Ne?!"

"Herkes seni seviyor," dedi tükürürcesine. "Sen bir insansın. Herkes senin harika olduğunu düşünüyor. Sana tapıyorlar. Sen de hepimiz gibi birisin. Bu saçmalık. Sen sadece bir insansın!"

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun?" diye sordum.

Birdenbire durdu.

"Diğerleri gibi tapınma genim yoksa özür dilerim."

Ona doğru bir adım attım. "Tapınma geninden daha kötü bir şeye sahipsın, Fig." Keskin, küçük omuzları dikildi, bakışları yüzümde dondu. "Buna delilik geni deniyor. Bütün kıyafetlerimi alabilirsin, aynı lokantalarda yemek yiyebilirsin, parfümümü kulaklarının arkasına sürebilirsin, lanet olasıca kocamı bile becerebilirsin ama günün sonunda hala sensin. Ve bu, hayal edebileceğim en kötü ceza. Ortalama, çaresiz, mutsuz sen..."

Şok geçiriyordu. Sanırım ben de geçirecektim. Hayatımın son yılını onun için daha önce hiç kimseye olmadığımdan daha iyi bir arkadaş olmaya çalışarak geçirmiştım. Benden gelen hiçbir sert söze alışkın değildi.

"Mercy'yi hak etmiyorsun," dedi. "Onu benden çaldın."

İlk başta onu doğru duyduğumu düşünmedim. Dişleri sıkılmıştı ve yüzünde lekeler vardı. Kızımdan mı yoksa mercy-merhamet- kavramından mı bahsediyordu? "Onu çaldın" mı? Aman Tanrı'm! Kızım hakkında konuşuyordu. Hala kelimeleri formüle ediyordum, tekrar konuştuğunda anlamaya çalışıyordum.

"Sen kötü birisin. Onu inat olsun diye babasından uzak tutuyorsun. O iyi bir babaydı. Hakkın yok buna."

Sıkılı yumruklarına inanamayarak baktım. Bilmiyordu, gerçekten bilmiyordu.

"Vay canına, Fig. Yani sen, sana ve bana yaptığı onca şeyden sonra, onu yine de savunacaksın. Tiksinmem mi yoksa gülmem mi gerektiğini bilmiyorum."

"O, onun babası," dedi yine.

"Hayır, aslında değil."

Şaşırdı, uzaklara baktı, sonra yine bana döndü. Onunla dalga geçip geçmediğime emin olamıyordu.

"Tıpkı sana izin verdiğim gibi, Darius'un da hayatımıza girmesine izin verdim. İkiniz de hak etmiyordunuz. Özellikle Mercy'yi hiç hak etmiyorsunuz ve hiçbirinizin bir daha kızımın yanına yaklaşmasına izin vermiyorum. Beni anlıyor musun?"

"Sen delisin," dedi. "Bu yüzden bir takma adın arkasına saklanıyorsun, böylece kimse senin gerçekte kim olduğunu göremiyor."

Telefonumu çıkardım ve gözlerim onun üzerindeyken, numaraları çevirdim. "Polisi arıyorum. Burayı hemen terk etmen lazım."

Tek kelime etmeden topuklarının üstünde döndü ve hız-

la uzaklaştı. Daha önce görmüş olsaydım, bu bir kaçış sahnesiydi: Suçlu bir şekilde geri çekilme. Gözlerini kocaman açarak ve perili bir şekilde kapıyı kilitlediğini hayal ederek kendi evinde kayboluşunu izledim. Şimdi ne yapacaktı? Demiryolu raylarını düşündüm ve kalbim hızla atmaya başladı. Ya kendine bir şey yaparsa? Ben çok mu acımasızdım? Ne yapacağımı, kimi arayacağımı bilmiyordum. Yardıma ihtiyacı vardı.

Dudağımı ısırarak kendimi durmaya zorladım. Fig Coxbury artık benim sorunum değildi. Bırakmalıydım. Bırakmalıydım.

Polis geldiğinde o kadar fena titriyordum ki memur omuzlarıma bir battaniye sardı. Zavallı ve zayıf hissettim. Bu tür bir tepkiye sahip olmak istemedim. Güçlüydüm ama bu sene geçirdiğim yıl şimdiye kadarki en iyi yıl değildi.

Kederliydim. Ama sözleri zihnimde bozuk plak gibi dönüp duruyordu: *Onu benden çaldın. Onu benden çaldın.*

Düşüklerinden, hamile kalma mücadelesinden bahsetmişti. Çaresizce istediği halde çocuk sahibi olmadığı için bana kızmış mıydı? Mercy'nin ona ait olduğunu mu düşünüyordu? Belli ki bir noktada aklını yitirdi, kendini kaybetti. Anlayamadım. Ve bu duyguları bu kadar uzun süre nasıl saklayabilirsin? Biz arkadaşlık. Ya da kafamda öyleydik. Bunca ay boyunca bir düşmanla yatıp diğerini kurtarmaya çalışıyordum. Hayatımın ne kadar ucube bir şova dönüştüğünü fark edememiştim.

Aniden memura, "Bir uzaklaştırma emri çıkartmak istiyorum," dedim. Anlamış gibi başını salladı.

"Tamam, bu konuda size yardımcı olabiliriz," dedi.

"İki kişiye karşı. Deli olan iki kişi."

52

BİRİNCİ BÖLÜM

Ağustos ayında evi satışa çıkardım. Mahremiyet uğruna, bahçemde standart “Satılık” tabelasının bulunmamasını ve evin listede yer almamasını talep ettim, bunu yalnızca emlakçının belirli bir tasarıma sahip olduğunu bildiği çiftlere gösterdim. Gelen ilk çift hafta içinde bir teklifte bulundu. Yeni evli Broyers çifti, otuz gün sonra işlemlerini tamamladı. Taşınma kamyonunun perşembe akşamına, Fig’in şehir dışındaki kız kardeşini ziyarete gideceğini bildiğim zamana denk gelmesini planladım. Gittiğini görünce üzülmedim, daha çok rahatlamış gibiydim. Evi önce sevmiştim ama sonra kocamın beni hayal kırıklığına uğrattığı, komşuyu becerdiği ve alt kattaki yarım banyodan yarım düzine kadına aletinin fotoğraflarını gönderdiği bir yer olmuştu. Çok fazla kötü totem vardı. Mercy ve benim için baştan başlayacağımız temiz bir sayfa açmak istiyordum.

Seattle dışında sakin bir mahallede, geniş bir verandası olan, puslu mavi-gri boyalı iki katlı bir ev satın aldım. Çok fazla boş alan vardı ve karla kaplı Cascades’in nefes kesen manzarasına bakıyordu. Mahallede şehri reddeden derin bir sessizlik vardı. Bu benim ideal hayatım değildi ama taşındığımız ilk gün mahalledeki yedi çocukla arkadaş olan Mercy için idealdi. Çıkamaz sokakta diğer ailelerle takıldık, akşamları hamburger pişirip yedik. Yürümek için çok uzak oldu-

ğundan markete arabayla gidiyorduk. Huzurlu ve sıkıcıydı, komşumun kim olduğunu hatırladığım günler dışında bundan hoşlanmadım.

Sokağımdaki bir evin satışa çıktığı zaman daha oraya taşınalı iki ay bile olmamıştı. Tek katlı, mavi kapılı ve arka bahçesinde çitlerle çevrili büyük bir tuğla. Ne yazık ki, daha önce orada yaşayan çift, Mercy'nin yaşında bir kıza sahipti. Mercy ve ben bir gün, "Satılık" panosundan bir broşür almak için durduğumuzda, Sherbet adını verdiğimiz husky cinsi yeni yavru köpeğimizi gezdiriyorduk. Gerçekten merak etmiştim, nasıl yenilikler yapıldığını ve arka bahçenin neye benzediğini görmek istedim. El ilanı bir süre fuayenin etrafında asılı kaldı, Mercy ondan kâğıt uçak yaptı ve sonra ev satılmadan önce birkaç hafta boyunca kahve halkalarıyla işaretlenmiş mutfak tezgâhımda durdu. Sonra da onu attım. Ön kapıdan mavi tulum giyen adamlar, turkuaz mobilyalar taşıyorlardı. Bir ay geçene kadar hiçbir şey düşünmedim ve arabama gitmek için yağmurda koşuyordum. Avluda bir hareket oldu ve bakmak için başımı çevirdim. Bir kadın tentenin altında dikilmiş bana bakıyordu. Sigarasını içmek için elini ağzına götürdü. Onu hemen tanımadım, saçları uzundu -neredeyse benimki kadar uzun- ve biraz kilo almıştı.

Daha fazla duygu hissetmeliydim; belki öfke ya da korku. Yasaklama emrinin sona ermesinin üzerinden bir ay geçmişti. Hiç vakit kaybetmemişti. Sağanak yağmurun altında durdum, beyaz gömleğim sıırılsıklamdı, büyülenmiş bir şekilde Fig Coxbury'ye bakıyordum. Hiç şüphe yok ki boynunda parfümümün kokusunu taşıyordu ve benim marka sigaramı içiyordu. Evinin içi, onun zihnine göre ilk onun seçtiği, kendim içinse benim seçtiğim eşyalarla doluydu. Ve birisi benimkine bu kadar yakın başka bir ev almasının tuhaf ol-

duğunu söylerse, çılgın gözlerini devirip, "Ah, lütfen! Çünkü o evi sevdim; mahalleyi, büyüklüğünü. Bir tesadüf! Jolene Avery ile hiçbir alakası yok. O bir psikopat ve narsist." Ama biliyordum... Hepimiz biliyorduk. Hatta Fig bile. Ne yapabilirsin? Hayat tuhaftı; insanlar çarpıktı. Elinden gelenin en iyisini yapmalı ya da yuvarlanıp ölmeliydin. Onu öğretilir, not defteri alabilir veya CrossFit yapabilirsin. Benim yolum onu yazmaktı.

Bahçeye bakan masama oturdum. Parmaklarım klavyenin üzerinde dolaştı. Yazmak için can atıyorlardı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Gördüğüm şeyler konusunda sessiz kalmıştım ama gördüm. Sistine Şapeli ressamı Michelangelo'yu düşündüm. Bir zamanlar orada bulunmuştum, dünyanın harikalarından birinin altında sessizce duruyordum, boynum geriye eğildi ve zihnim tamamen açıldı. Tur rehberimiz bize Michelangelo'nun öfkesi ile tanındığını ve hatta burnunun en az bir kez yumruk dövüşlerinden dolayı kırıldığını söylemişti. Takma adı "la Terribilità" veya "Korkunç Olan" idi. İnsanoğlunun bildiği en büyük sanat eserlerinden birinin dört yıllık çalışması sırasında, freskteki çıplaklık nedeniyle korkunç bir muhalefetle karşılaşmıştı. Çıplak bedenlerimizin güzel bir şey olduğunu, Tanrı'nın yarattığı bir şey olduğunu söyleyerek buna karşı çıkmıştı. Michelangelo'nun en büyük muhalefeti, Papa'nın tören ustası Biagio da Cesena'ydı ve Papa'nın Sistine'deki resmini tamamen durdurmayı umuyordu. Bir sanat aşığı olan Papa ve Michelangelo, Biagio'yu başlarından savdılar. Ancak, Michelangelo'nun onunla işi bitmedi. Biagio'nun bir benzerini başyapıtına resmetti.

Hikâyeyi ilk defa, intikamın erdemlerini sanat yoluyla tartışan lise İngilizce öğretmenimden duymuştum. Miche-

langelo'nun düşmanına bir sahne vermesinin aptalca olduğunu düşünmüştüm, sonsuzluğun geri kalanı için çok güzel ve ünlü bir sahne. Böyle bir adamı görmezden gelmek, Sistine Şapeli'nin resmini kapatma arayışında başarısız olan zayıf bir hiç olarak tarihten düşmesine izin vermekten daha iyi olmaz mıydı? Bunu bana gülen öğretmenime söyledim ve sonra freskte Biagio'yu bulup onun hakkında ne düşündüğümü söylemem için beni teşvik etmişti. Ardından kütüphaneye gitmiş ve tozlu bir köşede, Biagio'nun tasvirini parlak resimlerin arasında aramaya başlamıştım. Onu bulduğumda o kadar güldüm ki kütüphaneci beni zor susturmuştu. Biagio'yu, cehennemin mitolojik kralı Minos olarak resmeden Michelangelo, ona eşek kulakları vermiş ve gövdesinin etrafına bir yılan sarmıştı. En iyi yanı: Yılan, onun gevşek küçük penisini ısıırıyordu. Her yıl kutsal görev için Sistine Şapeli'ni ziyaret eden binlerce insanı düşündüm, hepsi dünyanın en ünlü fresklerinden birine bakınca bir sanatçının en büyük düşmanını görüyor. Aptal gibi çıplak boyanmış... Korkunç Olan'ın neden farklı bir intikam şekli seçtiğini anlayabiliyordum. Siyah gözden daha kalıcı bir şey, değil mi? Seni harika ve güzel bir şeyin parçası yapabilirim ve aynı zamanda seni çirkin bir şey olarak gösterebilirim.

Parmaklarımın uçlarını klavyenin üzerinde dolaştırdım, zihnim öne doğru hareket ediyor ve şimdiden cümleler oluşuyordu. Başından beri planladığım şey buydu. Belki tam olarak böyle değildi. Ama Fig Coxbury'nin gözündeki gizli şeyleri gördüğüm andan beri, orada bir hikâye olduğunu biliyordum. Işıklı kaotik bir karanlıktı. Bir aldatmaca. Tamam, geri tepti. Hayatımı mahvetmeye çalışmasını izledim ama bu boşuna olamazdı. Onu yazardım, olan biten tüm hikâyeyi: Fig, Darius, George, hatta Ryan. Gerçek hayatta olamayacak

kadar saçma olduğu için kimse bunun gerçekten olduğuna inanmazdı. İnsanlar, Fig'in gerçeklikten uzak tavırlarını ve davranışlarından şikâyet edeceklerdi. Yorumları şimdiden görebiliyordum. Yüksek sesle güldüm. Klasik bir film olan "Bekâr Beyaz Kadın" ile bariz bir karşılaştırma olacaktı. Böyle şeyler sadece filmlerde olmuyordu, bana ve Mercy'ye de oldu. Bizim başımıza geldi ve kalbimizi kırdı. Fig'in ve onun boş, kıskanç kalbini dünyaya anlatmam gerekiyordu. Fig, ihanet ettiğinde bile her zaman kurbanı oynadı. Kendisinden nefret ettiği için insanları inciten Fig. Peki, kendime yazar olarak ne isim vermeliyim? Hem bir psikopatı hem de bir sosyopatı seven kız mı? Tarryn ismini her zaman sevmişimdir...

SON